XVII. évfolyam 34. szám. Ára: 1 forint 1961. augusztus 24

Ludas Matyi

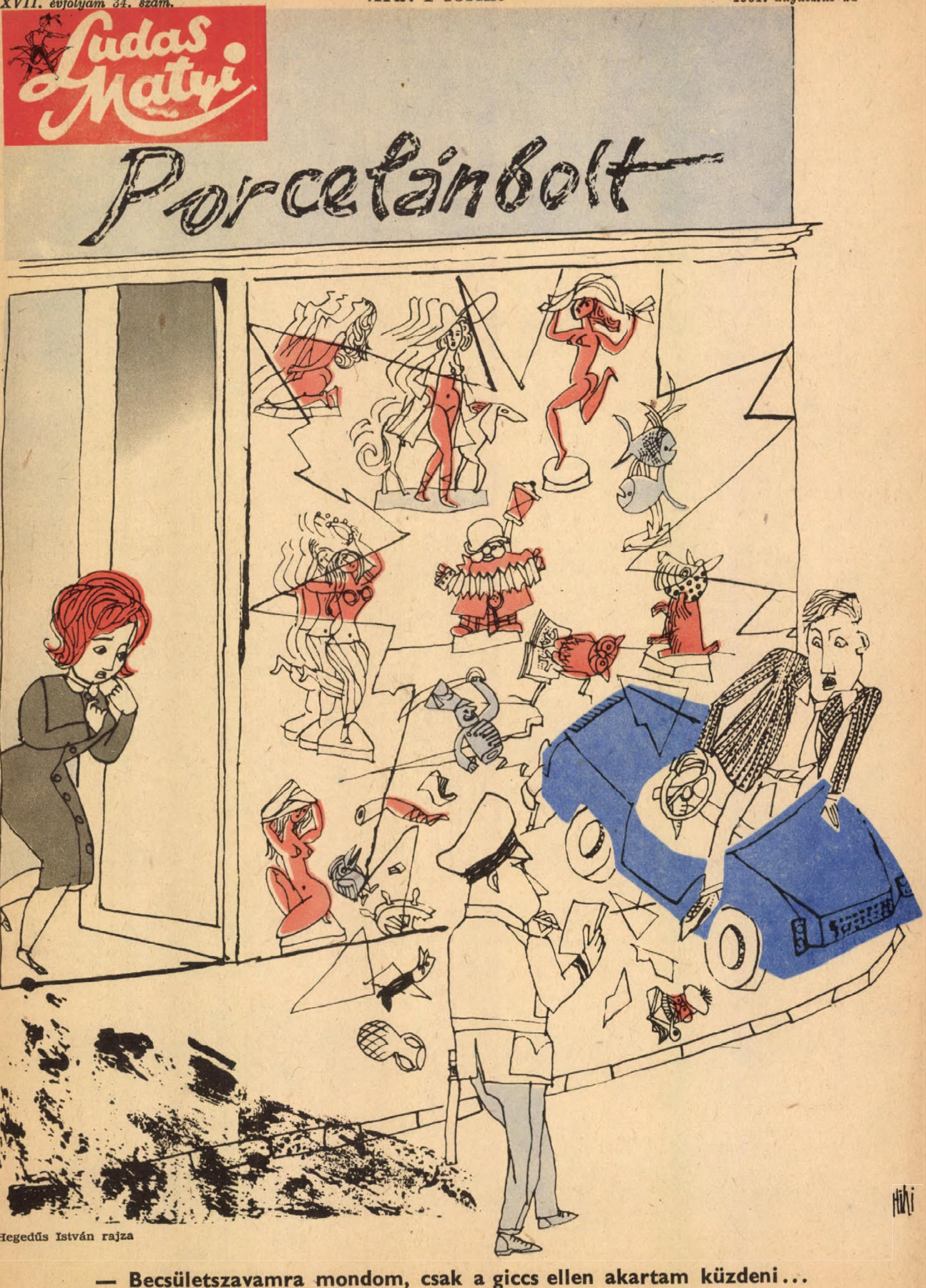
Porcelánbolt
Hiki

Hegedűs István rajza

— Becsületszavamra mondom, csak a giccs ellen akartam küzdeni...

Az opera-reformátor

Az operaszínpad bűvös világa valósággal vonzza a nyugtalan képzeletű embereket. Az Operaház palotája körül, az eszpresszókban számos olyan opera-rajongó issza feketéjét, aki bármely pillanatban hajlandó világrengető reformokkal segíteni a dalmű-színházon. E „műfajhoz" tartozó ismerőseim közül is kiemelkedik zaklatott lelkivilágú barátom, aki immár négy évtizede jár-kél fogadatlan prókátorként a két márvány szfinksztől őrzött palota környékén, és tanácsokat ad anélkül, hogy erre bárki kérné. Az öregnek mostanában rosszul megy a sora, áhítatos hallgatói kihaltak, nagyon árván ténfereg, és vannak olyan zord esték, mikor előadás után hiába les, zsákmányt orrontó vad vércse módjára a kapuban, nem talál megfelelő áldozatra, és kénytelen komor magányban elfogyasztani a feketekávéját. Legutóbb aztán rámosolygott a szerencse, nem vettem őt észre, nem tudtam elinalni, az Operaház előtt hasaló szfinksz mögül lesett, és orvul csapott le rám, majd bevonszolt az eszpresszóba. Ott újból kifejtette elméletét, és opera-boldogító reformjait ismertette. Az „Aida" például *happy enddel* végződhetnék, olyan módon, hogy a szerelmetes fáraó-leány éjszaka odalopózik Izisz templomába, a tátongó üreghez, hová majd a makacs Radameszt fogják befalazni. Az üreget a legmodernebb komforttal rendezi be, és elhelyez az éhenhalásra ítélt Radamesz számára legalább fél évre elegendő hús- és kenyérkonzervet a legjobb hírnevű cégektől. „Micsodát? Konzervet? — kiáltottam fel megrökönyödve, míg a feketekávé a torkomon akadt. — Konzervet és komfortot háromezer évvel ezelőtt?" „Ugyan, kérem, ne kukacoskodjunk! Az operaszínpadon minden lehetséges."

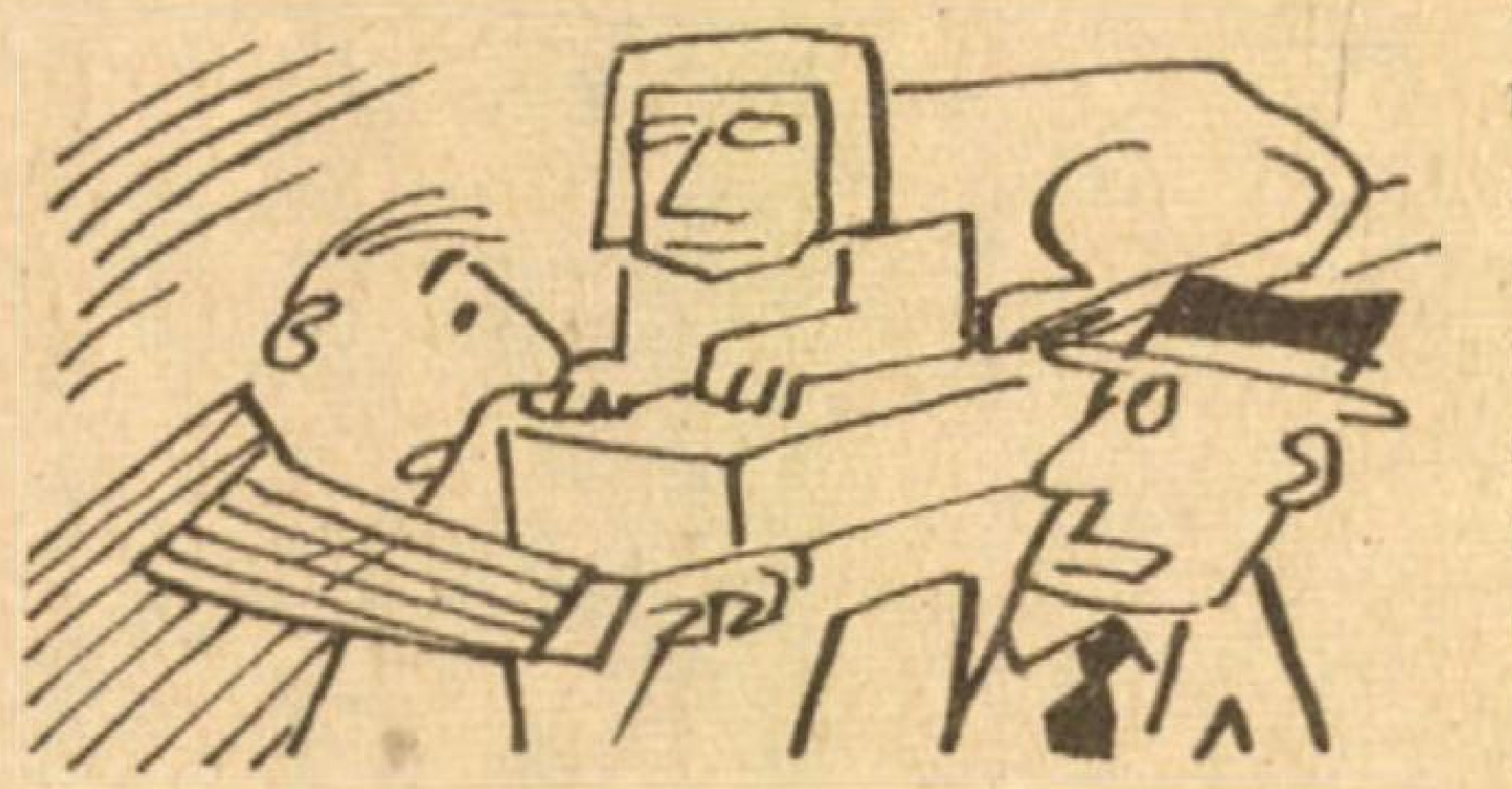

Amiben igaza is volt.

És áttért a „Traviatá"-ra. No jó, Violetta mindent megígér Germont papának, a papa homlokon csókolja, majd jő Alfredo, akivel megbeszélik az egész link stiklit. Violetta megírja a szakító levelet, ahogyan ígérte. Hogy azt mondja: *mindörökre* távozik, és Alfredo felejtse el őt! De Alfredónak elárulja, hogy ezt csak *a papa miatt* csinálja. Otthon megtartják Alfredo húgának lagziját a kényes erkölcsű fiatalemberrel, aki nem veheti feleségül aráját, míg annak testvére, Alfredo „bűnös viszonyban" él, még pedik egy — *olyan* nővel. Aztán, mikor már nem lehet változtatni a dolgon — miután Franciaországban akkoriban nem lehetett elválni! —, Alfredo és Violetta ismét összehurcolkodik . . .

A harmadik duplánál tartottunk már, és sűrűn pislogtam a kijárat felé: hogy lehetne megszökni? De a műkedvelő dramaturg és opera-reformátor szemfüles volt: előadta az ő „Turandot" megoldását. „Mit? Hogy az a derék Kalaf még feleségül is veszi ezt a vérengző bestiát, aki percekkel előbb kergette halálba a hűséges Liut? És leüttette legalább húsz dali ifjú fejét? Kalaf valóban fejtse meg a kérdéseket, a vérengző Turandotból pedig váljék szerelmesen doromboló cica, mire Kalaf így kiált fel: „Te véreskörmű szörny! Leütteted több mint tucatnyi királyfi-szaktársam fejét? Halálba küldted Liut? Legyőztelek, a lábam előtt fetrengsz, ezzel bosszút álltam rajtad, és most — menj!" . . . A helyhatározás nem fontos, hogy hová menjen, csak elkergeti, majd karon fogja Liut, és nyomban feleségül is veszi." „Liut? Hiszen éppen most halt meg! Még pedig önkezétől!" „Az nem tesz semmit. A seb nem volt halálos."

Ekkor felugrottam, és menekülő porhüvelyemet elnyelte egy mellékutca sötét öble.

Balassa Imre

EGY nem mindennapi REKORDER

Van, aki autón, más meg motoron, vagy éppen repülőgépen javít gyorsasági rekordot. Gellén Sándor a kombájnosok nagy országos versenyét nyerte meg Berettyóújfaluban. Ő Magyarország legjobb és pillanatnyilag legálmosabb kombájnosa. Mennyi búzát is takarított be az öt hétig tartó nagy verseny ideje alatt?

— Több mint százharminc vagonnal.

— És mennyit aludt?

— Legfeljebb két órát naponta.

— Milyen érzés kombájnnal versenyezni?

— A kombájnverseny hasonló az öttusával kombinált fodrászversenyhez. Az ember vagy odafönn az ülésen lovagol, vagy futva kíséri a gépet, ha valami hiba van, míg úszik a forróságban, és közben arról se feledkezhet meg, ami a legfontosabb: hogy szépen vágja a búzát.

— A „Legjobb kombájnos" cím sok ezer forint jutalommal is jár. Milyen tervei vannak a pénzzel?

— Erre még alszom egyet. Ha megengedi, mindjárt hozzá is kezdek.

És Gellén Sándor kombájnos, aki öt hétig szinte éjjel-nappal aratva maga mögött hagyta az ebesi, meg a többi riválisokat, egy körülbelül húsz centiméteres átmérőjű rekord-ásítás kíséretében elalszik. Valószínűleg ez az első ilyen eset az interjúk történetében.

Az álmatlanságban szenvedőknek pedig biztos gyógymódként ajánlhatjuk: vegyenek részt jövőre a kombájnosok öthetes aratóversenyén.

(f—p)

Többet lehet a lucernavágással keresni

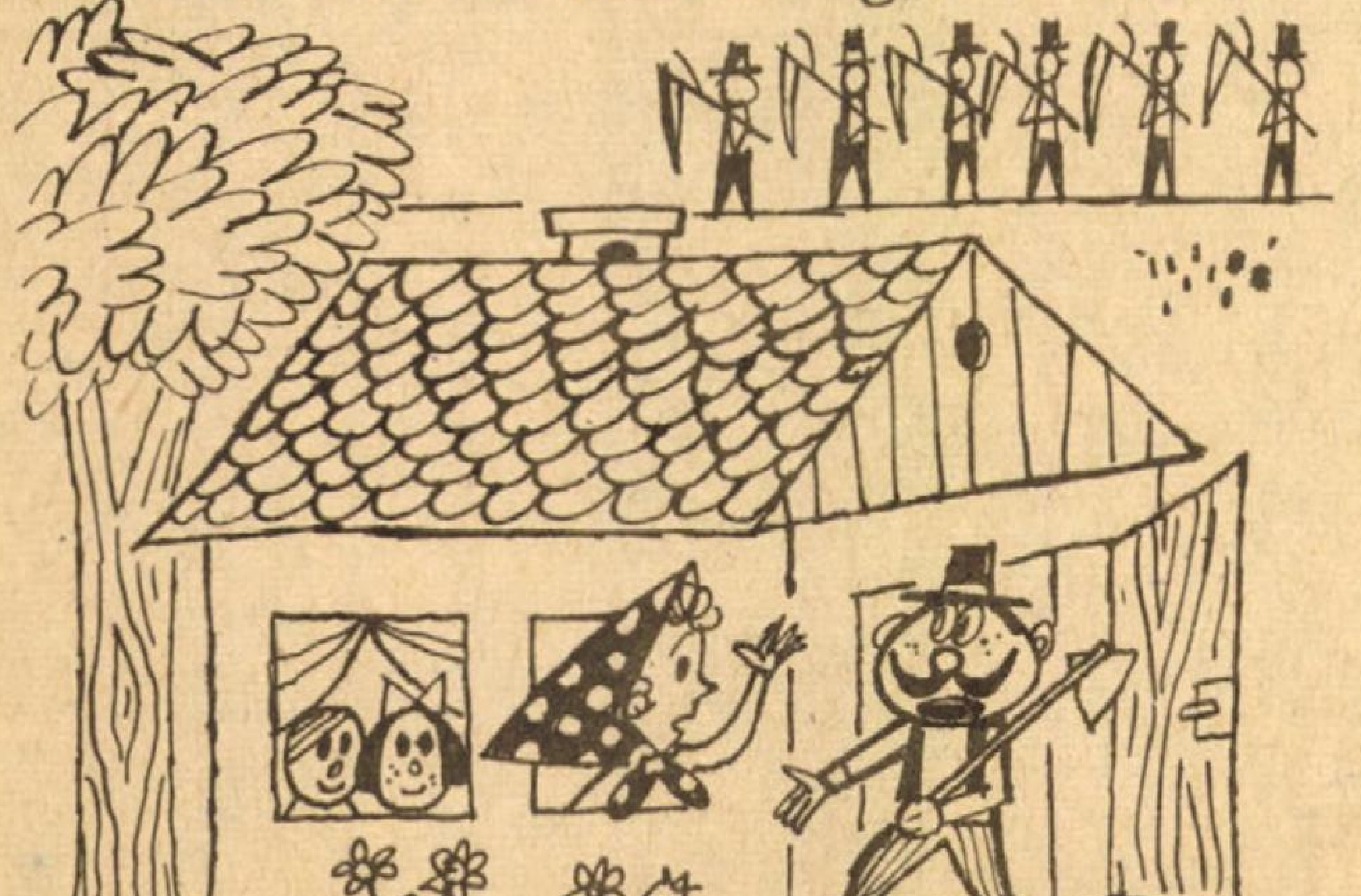

– Miért nem jön az ura kukoricát kapálni?
– Nem ér rá, sorban áll egy kis lucerna kaszálásért . . .

Öttusa Moszkvában

Szepes Béla rajza

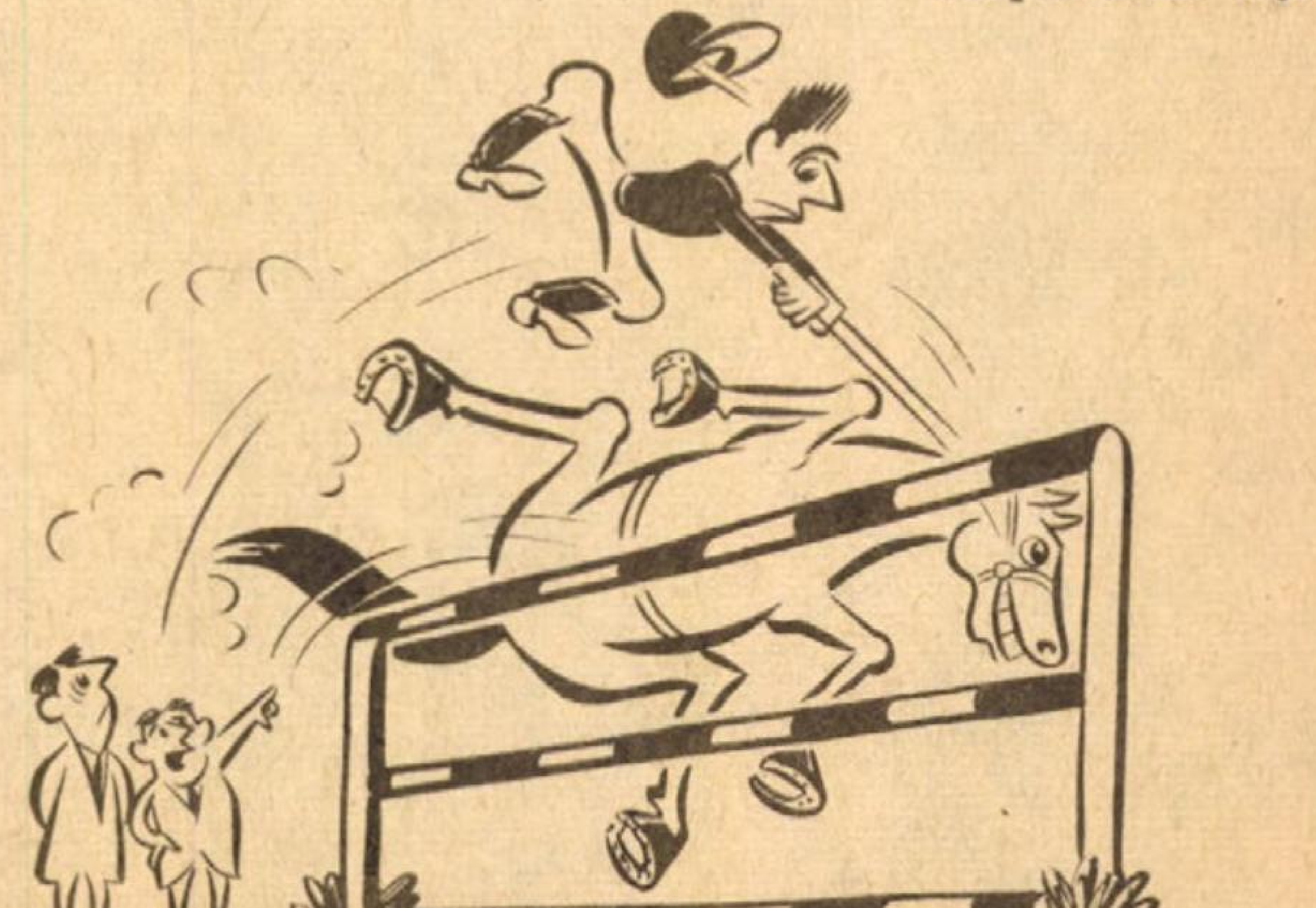

– No nézd csak, ez a ló Brumel stílusában ugrik . . .

Érthető beszéd

Szűr-Szabó József rajza

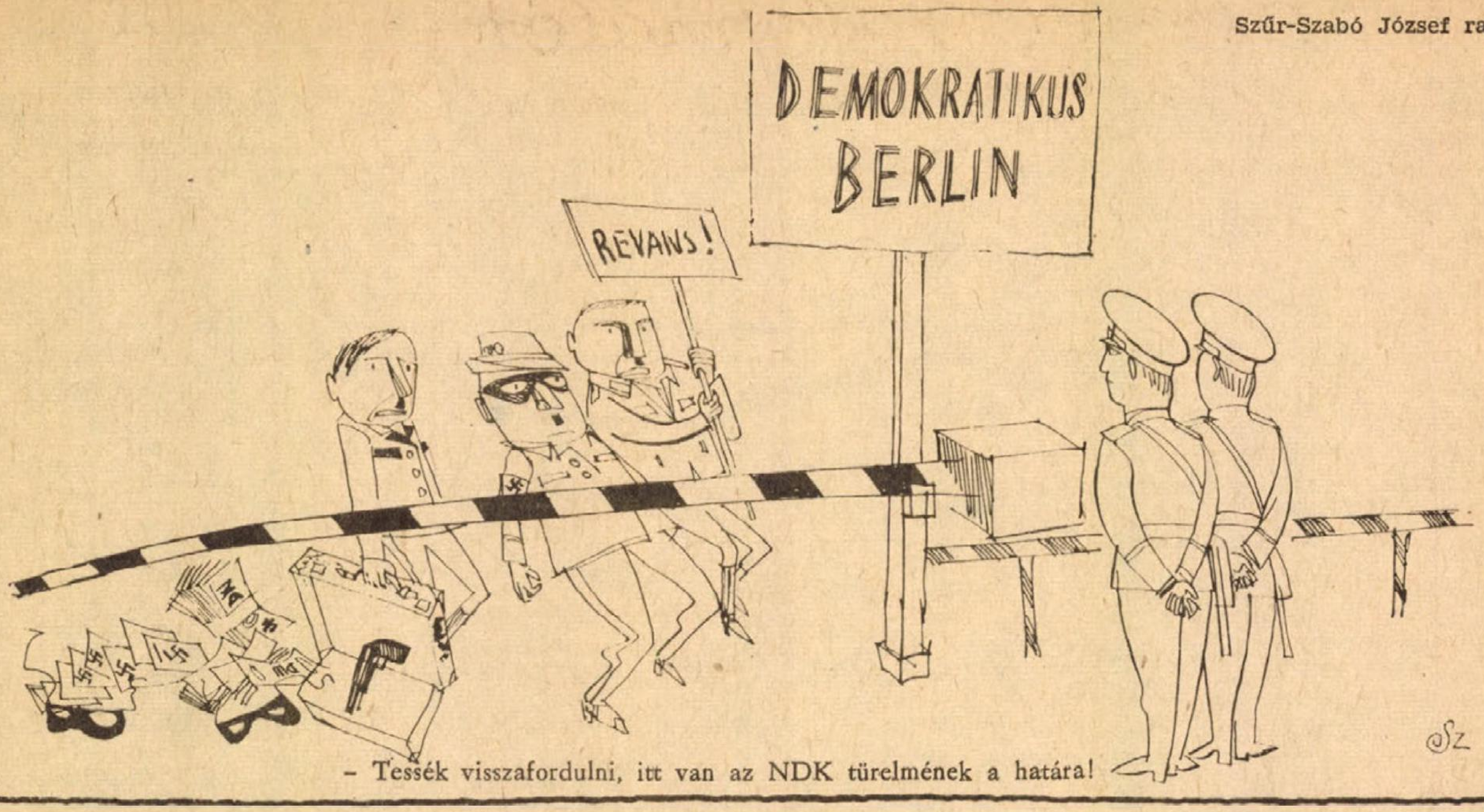

– Tessék visszafordulni, itt van az NDK türelmének a határa!

AMERIKAI AZ ŰRBEN

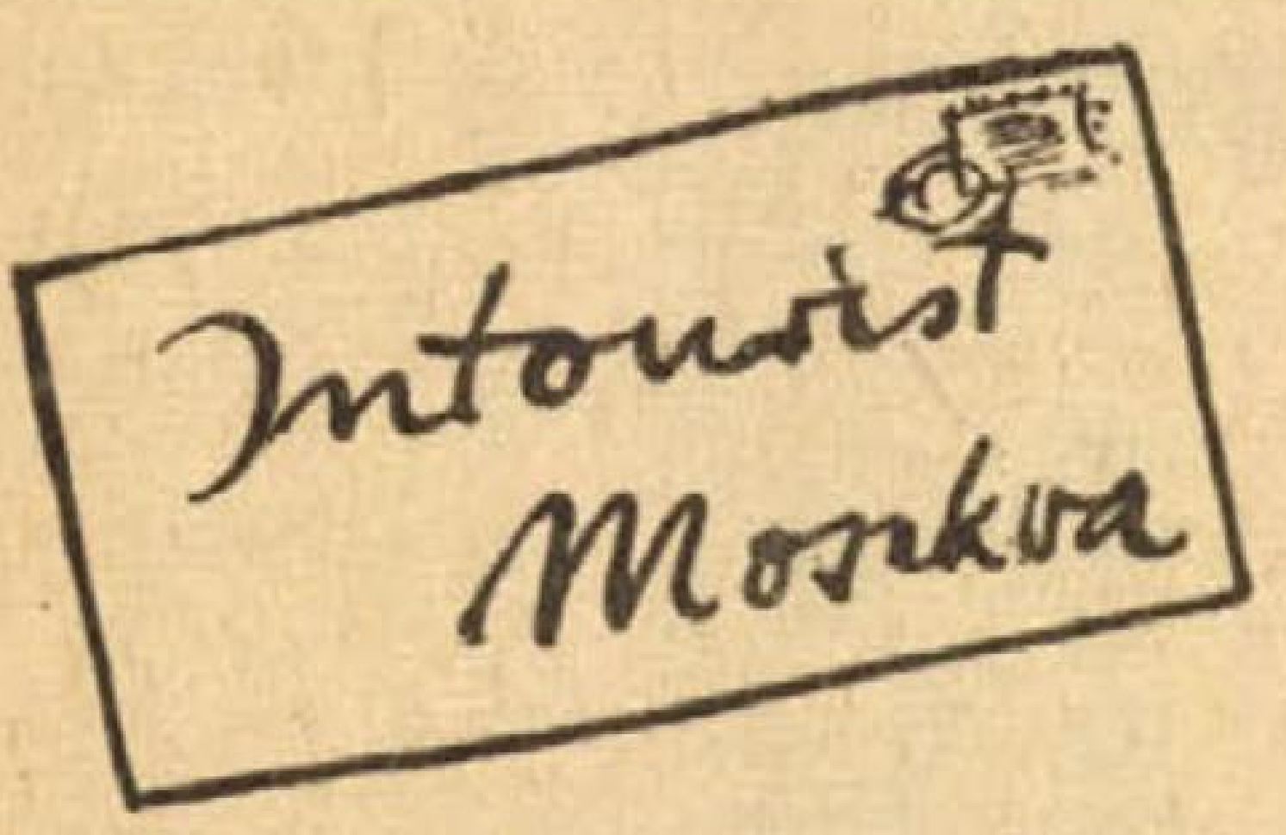

(Mr. D. W. Harris levele)

Igen tisztelt uraim, elvtársaim és ahogy akarják!

Nevem Donald William Harris, észak-amerikai üzleti és közéleti személyiség vagyok, s szeretném összekötni a kellemest a hasznossal, vagyis szeretnék szert tenni egy kellemes élményre, amely Önök számára hasznos lehet.

Nagyon szeretek utazni, bejártam a földkerekség minden helyét már, de megmondom őszintén, hogy a Földön kívül még nem jártam. Még ugyan csak hetvenöt éves vagyok, szeretnék oda is eljutni, ahova az Önök két honfitársa már eljutott. Mivel Önök utazással foglalkoznak, ezennel kérek egy jegyet a legközelebbi földkörüli rakétájukba. Néhányszor szeretném csak körülrepülni a Földet, s arra kérem Önöket, hogy a jármű kétszáz kilométernél ne szálljon magasabbra, mert egy kicsit szédülök. Szerény vagyok, az étkezőkocsiban akármilyen űr-eledelt felszolgálhatnak, csak az a fontos, hogy a légi kisasszony csinos legyen. A súlytalansági állapotot kérem a vámvizsgálat idejére is fenntartani. A hálófülkére vonatkozólag nincs különösebb kívánságom, csak az a fontos, hogy tágas és északi fekvésű legyen.

Szeretném, ha a rakétát Tyitov kartárs vezetné, vagy ha ő nem ér rá, akkor Gagarin. Konzervatív ember vagyok, nem akarok újakkal kísérletezni. Arra vonatkozólag is kérek értesítést, hogy milyen átutazó vízumokat kell beszereznem, mert úgy hallottam, hogy több ország légi, sőt légmentes terén haladunk át.

Végül közöljék velem, hogy mibe kerül az utazás. Előrebocsátom, hogy nem sajnálnám a pénzt, mert mint hazafi, nagy boldogsággal töltene el, hogy végre egy amerikai is többször körülrepüli rakétában a Földet.

Válaszukat és az űrutazás pontos dátumát várva

maradtam tisztelettel:
D. W. Harris

(Másolta: T. P.)

Hemingway

A nemrég tragikus körülmények közt elhunyt Ernest Hemingway fiatal korában elvetődött Monte Carlóba, ahol tanúja volt Mulaj Hafid ex-szultán fantasztikus kártyanyereségének. Az ex-szultán éppen besöpörte a halom pénzt, és távozni készült, amikor egy volt alattvalója figyelmeztette, hogy a kártyanyereség talált pénznek számít, azt pedig a Korán parancsára jótékonycélra kell fordítani. Szó szót követett, és a vitázók végül a szerényen visszahúzódó, mindkettőjüknek rokonszenves Hemingway-re bízták a kérdés eldöntését.

Hemingway szabódott, de végül mégiscsak kötélnek állt.

— Ha becsületesen játszottál — fordult az ex-szultánhoz —, úgy jó muzulmán létedre nem tarthatod meg ezt a pénzt. De ha, tisztesség ne essék felséges személyeden, csaltál volna, úgy a szerencsét nem a véletlennek, hanem saját ügyességednek köszönheted. Ebben az esetben a pénzt megtarthatod.

Az ex-szultán ábrázata felragyogott:

— Te vagy a legbölcsebb bíró! — jelentette ki, majd a rakás pénzt zsebre gyűrve, eltűnt a játékszoba kijáratánál.

(k)

Egészséges életmód

Schwott Lajos rajza

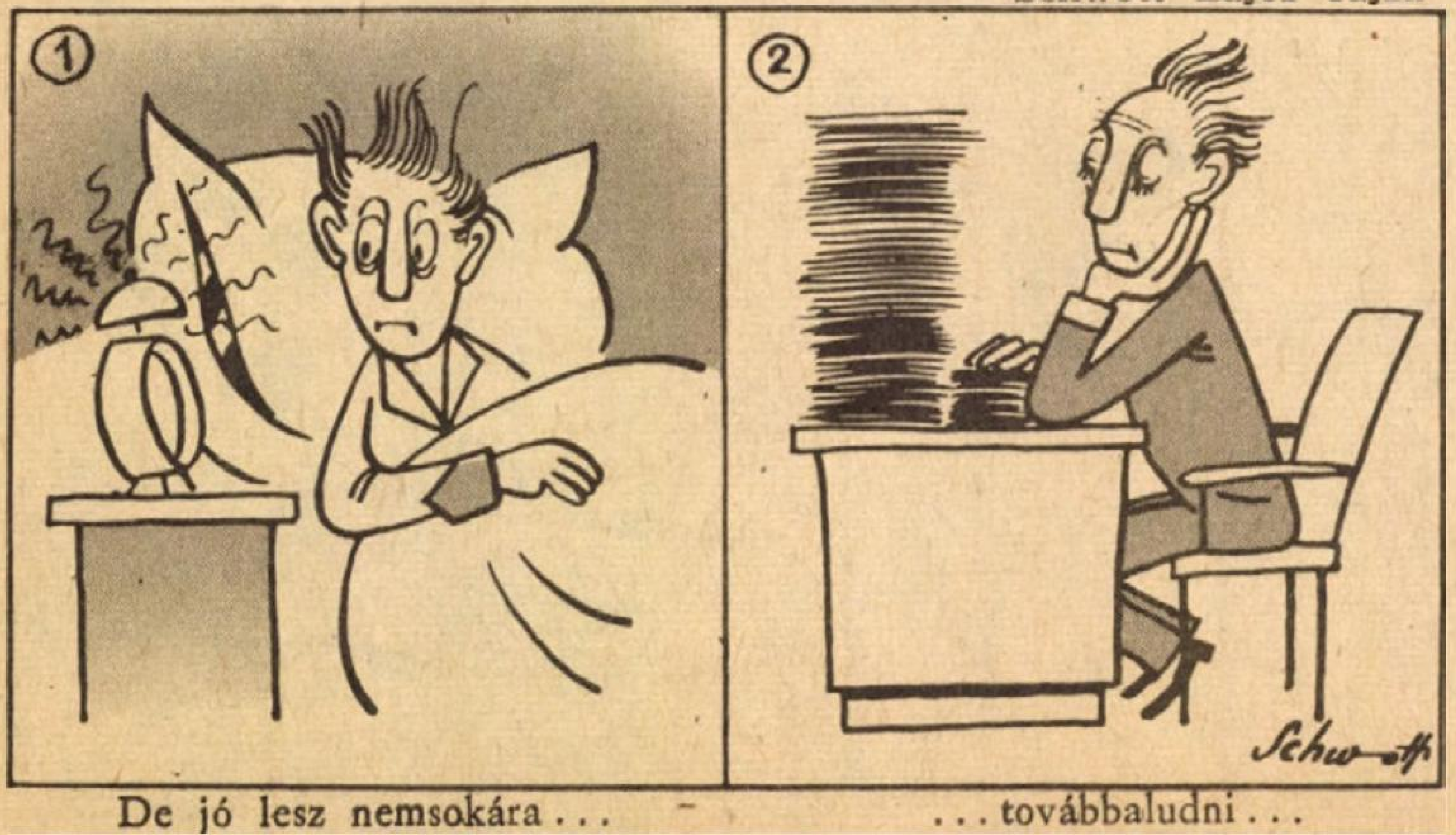

De jó lesz nemsokára . . . . . . továbbaludni . . .

Az idomítás csodája

Fülöp György rajza

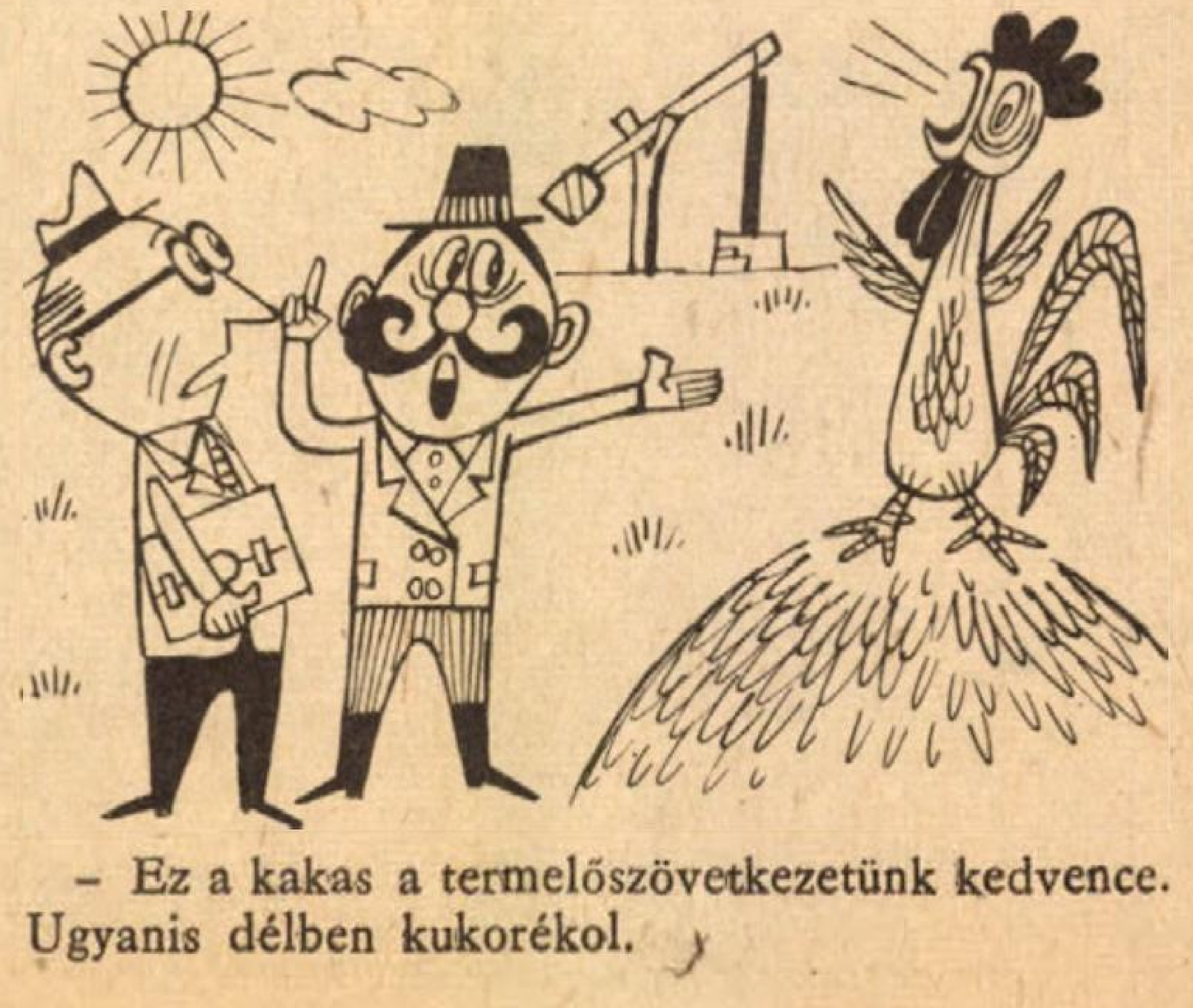

– Ez a kakas a termelőszövetkezetünk kedvence. Ugyanis délben kukorékol.

Előre, a jobb moziműsorokért !

Balázs-Piri Balázs rajza

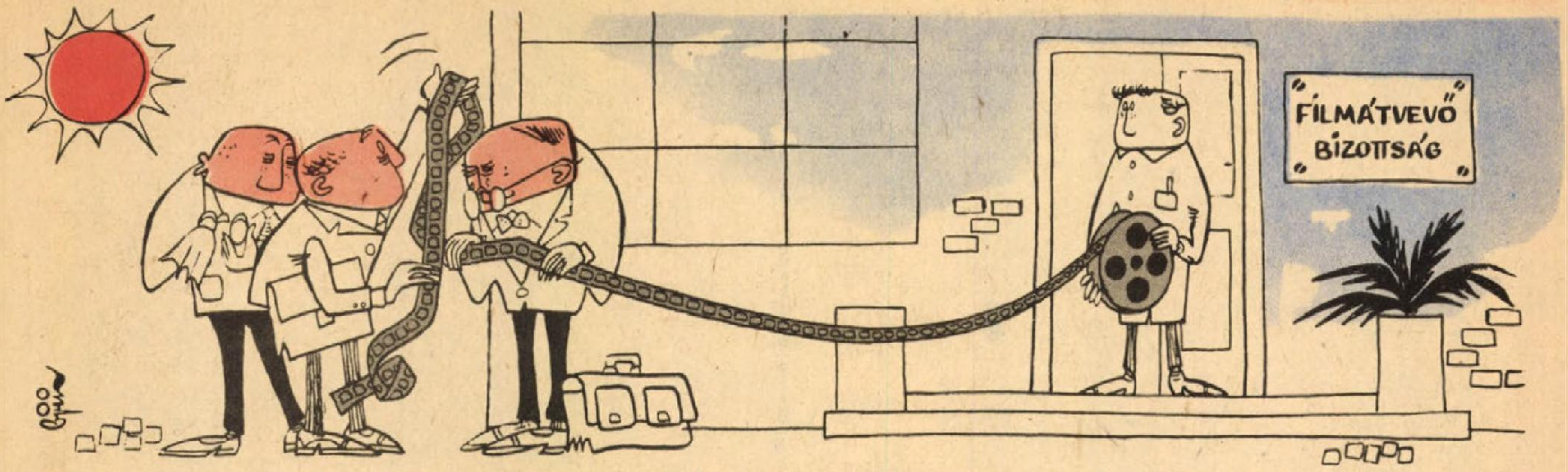

Lelkiismeretes munka

PESTI KALÓZTÖRTÉNET

A 6-os autóbusz megállt a Múzeum körúton, az Astoria oldalánál. A várakozó utasok mintegy vezényszóra kitörtek a sorból, és megrohanták a kocsit. Köpcös, micisapkás férfiú szállt fel utolsónak, karján jókora szatyrot tartott, dagadásig megrakva paradicsommal és zöldpaprikával. Egy asszony erre megjegyezte, hogy bőven kapni lecsó-alkatrészt, és egyre lejjebb száll az ára.

A micisapkás sűrű „pardon!" kiáltással a kocsi belsejébe nyomult, miközben a vele együtt felszállt kísérője két vonaljegyet kért.

Csendes, verőfényes nyári délután volt. Bárányfelhők úsztak az égen, a Múzeumkertben bronzbarnára sült iskoláslánykák csiviteltek.

A Kálvin téri megállónál váratlan fordulat történt. A micisapkás leszállt az első ajtón, majd hirtelen a vezető mellé kapaszkodott. A sofőr csodálkozva nézte, de aztán megnyugodott — talán civilruhás rendőr vagy új ellenőr. Meg is kérdezte:

— Honnan van a kartárs?

Válasz helyett a micisapkás, akit ezután „merénylő"-nek fogunk nevezni, hosszúkás, sötétbarna tárgyat szegezett a mellének, és fojtott hangon így szólt:

— Ha megmoccan, viseli a következményeket! Utasítom, ne forduljon balra, hanem haladjon egyenesen tovább, a 8-as autóbusz útvonalán. Irány: Farkasrét!

— De kérem! Nekem be kell tartanom az útirányt és a menetrendet! Ilyet még nem hallottam!

— Nem hallott? Mert nem olvas újságot! Manapság hajókat rabolnak el, és repülőgépeket kényszerítenek, hogy térjenek el az útvonaluktól. Vannak tengeri kalózok, és vannak légi kalózok. Én pesti autóbusz-kalóz vagyok!

A megrémített sofőr megadással teljesítette a parancsot.

Benn a kocsiban először semmit sem észleltek. A merénylő cinkosa gondoskodott róla, hogy elterelje a kalauznő figyelmét: százas váltással fizette a két vonaljegyet.

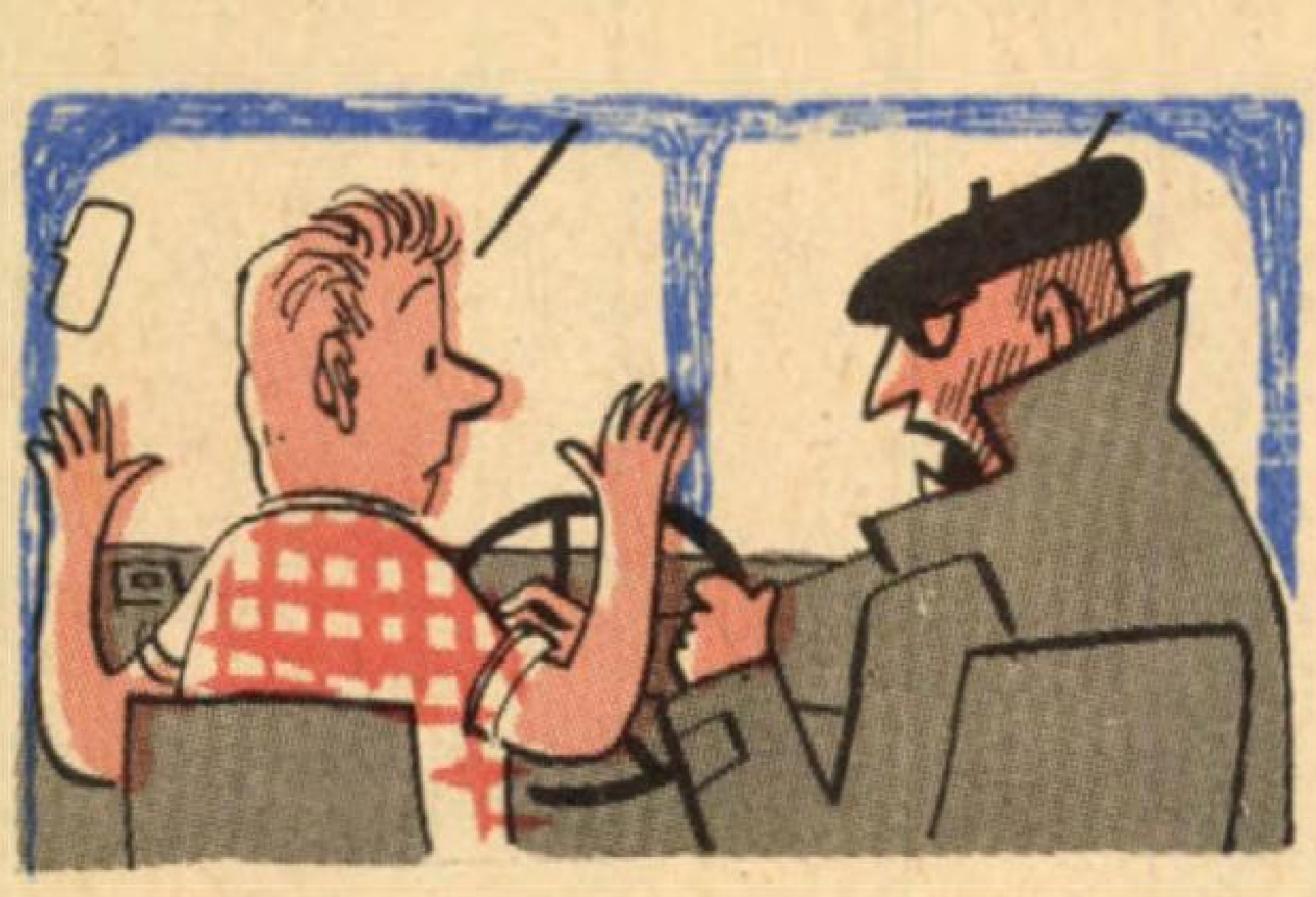

De amikor a kocsi utasai megpillantották a Duna hömpölygő hullámait, egyszerre rádöbbentek a valóságra, és fellázadtak. Izgatott kifakadások hangzottak:

— Mi az, javítják az Üllői utat?!

— Hova megyünk?!

— Hogy jutunk a Nagyvárad térre?

Az elrabolt autóbusz közben végzetszerűen kapaszkodott felfelé a Hegyaljai úton. Az első hegyi megállónál általános zűrzavar keletkezett. Többen kiszálltak, és hősiesen veszni hagyták átszállójegyüket.

Az Avar utcánál a merénylő felcihelődött.

— Vezető kartárs! — rendelkezett. — Most visszamehet, és folytathatja a rendes járatát!

Ezzel leszállt. Az utasok fenyegető magatartást tanúsítottak, de senki sem mert erélyesen fellépni, hiszen elterjedt a hír, hogy a merénylő töltött revolvert tart a kezében. Kíváncsi kérdések röppentek fel:

— Miért csinálta ezt?

— Őrült ember rémtette?

— Kalandvágy?

A kalóz csendesen válaszolt:

— Szó sincs róla, kérem. A családi béke érdekében tettem. A feleségem várja otthon a paradicsomot, és teljes félóráig nem jött a 8-as.

Egyesek megértően bólintottak, de akadt rosszalló hang is:

— És ezért kell revolverrel fenyegetőzni?

Szerényen mutatta fel a kalóz:

— Tessék nézni! Nem revolver. Török paradicsom. Padlizsán.

Erre egy kicsit megnyugodtak a kedélyek. Egy asszony kíváncsian kérdezte:

— Hol tetszett venni?

Stella Adorján

Fucika találkozása Gagarinnal

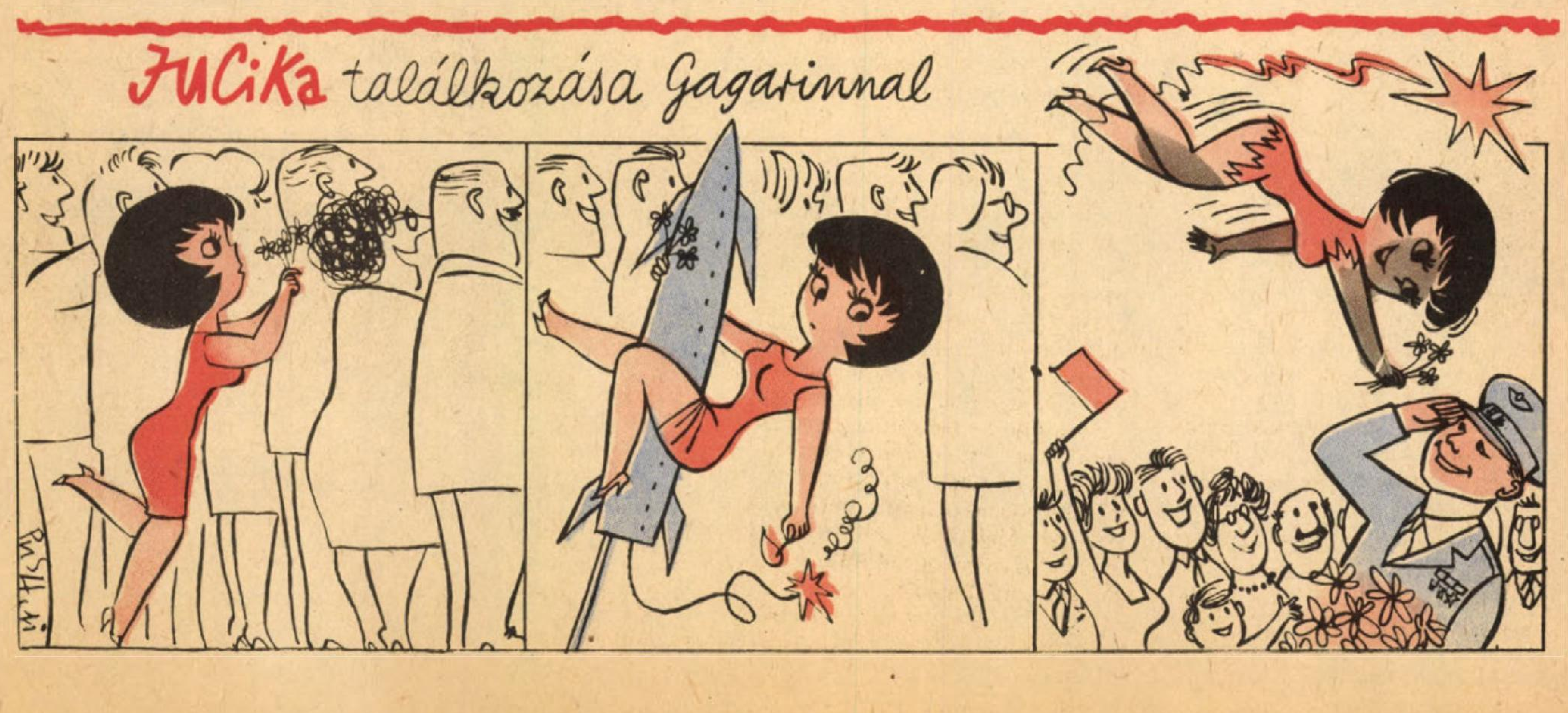

ANGOL HUMOR

— Megsebesültem — mondta Tom Bolt —,
paradicsomot vágtak hozzám. — (S tombolt.)
— Puha a paradicsom, s így sose rombolt!?...
— Igen, de ez konzerv-paradicsom volt.

(Ismeretlen szerző)

Mikor nagymama a vízbe beesett,
úszni se tudott s nem is lebegett.
Matildka ott állt csak, és röhögött.
Majd képen töröltem a kölyököt!

(Harry Graham)

Egy vénember, aki már sokat nyögött,
buszon indult megnézni a Davis Cup-öt.
Egy tábla volt az ajtóra
téve: „Ne köpj a padlóra!”
Felszállt hát, s a plafonra köpött.

(Ismeretlen szerző)

Élt egy vénember Ertchi-be,
és szobájában egy csibe.
„Hogy emlékeztessen,” mondta,
„egy elhalt rokonomra,
csak nem emlékszem már, kire”.

(Ismeretlen szerző)

Egy művészben lángolt a szenvedél
gyűjteni mindent, ami afrikai pengeél.
Ám pajkos gyerekei, a kis bohók,
hivék: a kések játszani valók.
A nyolc közül már egy se él.

(A. G. Prys—Jones)

A walesi herceg kutyájának
nyakörvére vésve:

Én Őfensége ebe vagyok. Hagy'
halljam, Sir, te ki kutyája vagy?

(Alexander Pope)

Dalol a hattyú halála előtt,
de az én sóhajom ez lett:
bár előbb halt meg volna némely költő,
mint ahogy dalba kezdett.

(S. T. Coleridge)

Egy lovagra,
aki előkelő barátaival hetvenkedett.

Mit érdekel, hogy tegnap lorddal ebédelt,
és hogy holnap hercegekkel vacsorázik?!
A tetű, Sir, tetű marad,
még ha a Királynő hajfürtjén is mászik.

(Robert Burns)

András László fordításai

PESTI tudósítónktól

A könyv tisztelői bizonyára örömmel olvasták a hírt, hogy Lengyelországban mosható könyveket állítanak elő, még pedig úgy, hogy a szöveget az esőkabátéhoz hasonló műanyagra nyomtatják. Ez a nagyszerű találmány annál is örvendetesebb, mivel eddig még nem sikerült gyűrhetetlen, zsírtalan, szamárfülálló és firkálhatatlan könyvekkel ellátni az igényes olvasókat.

A mosható könyveknek még az az előnyük is megvan, hogy ha rossz a szöveg, az ember egyszerűen lemossa.

*

Lélekemelő élmény lehetett, amikor Los Angelesben a gyógyult alkoholisták ezrei kongresszust tartottak.

Remélem, hogy nálunk is rendeznek kongresszust az elvonó kúrák bajnokai. Csak az a kérdés, hogy ki tartja majd a pohárköszöntőt.

*

Sajnos, a nemek közötti egyenrangúság még nem minden területen tökéletes. Legutóbb például egy házasságszédelgő férfit vettek őrizetbe. Az illető több nőnek házasságot ígért, és ezen a címen nagyobb összegeket csalt ki a hiszékeny áldozatoktól. Szerintem addig nem lehet szó egyenrangúságról, amíg el nem fogják az első női házasságszédelgőt, aki hiszékeny férfiaktól csal ki nagyobb összegeket, miután házasságot ígért nekik.

f. l.

Egy washingtoni patikában

Erdei Sándor rajza

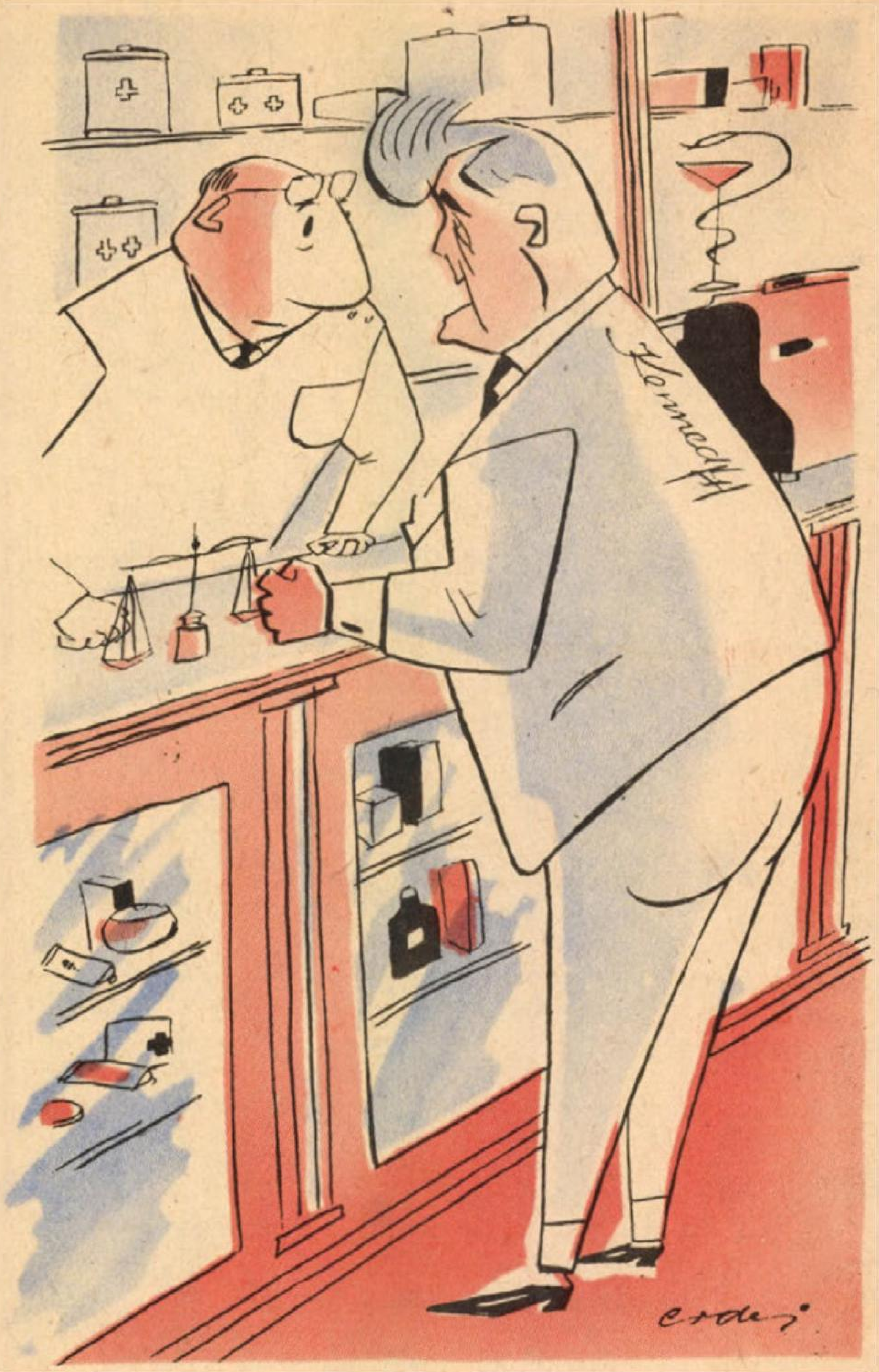

– Adjon nekem valami erős nyugtalanítót. Beszédet akarok mondani!

Helyzetkép

Várnai György rajza

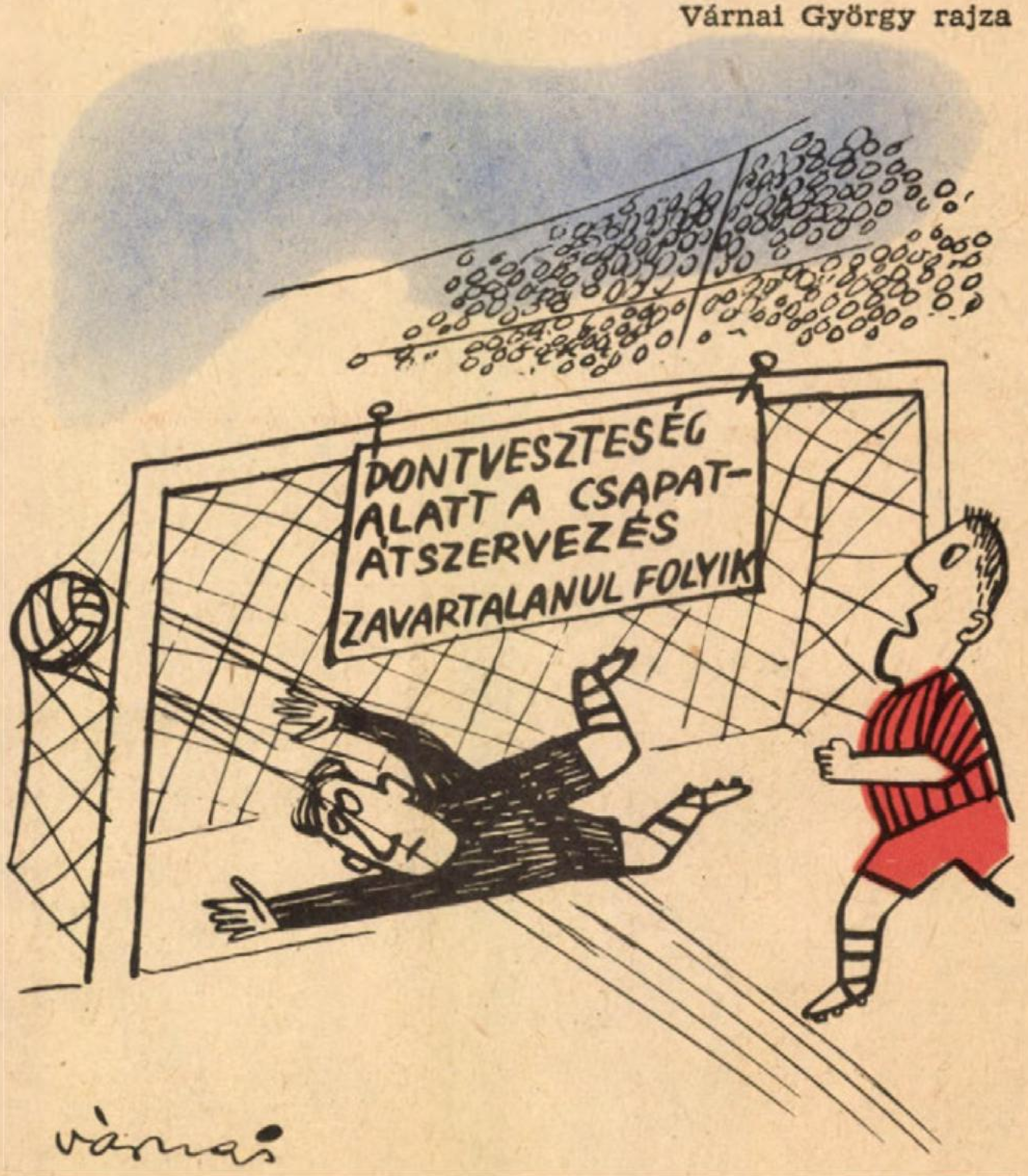
PONTVESZTESÉG ALATT A CSAPATÁTSZERVEZÉS ZAVARTALANUL FOLYIK
várnai

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

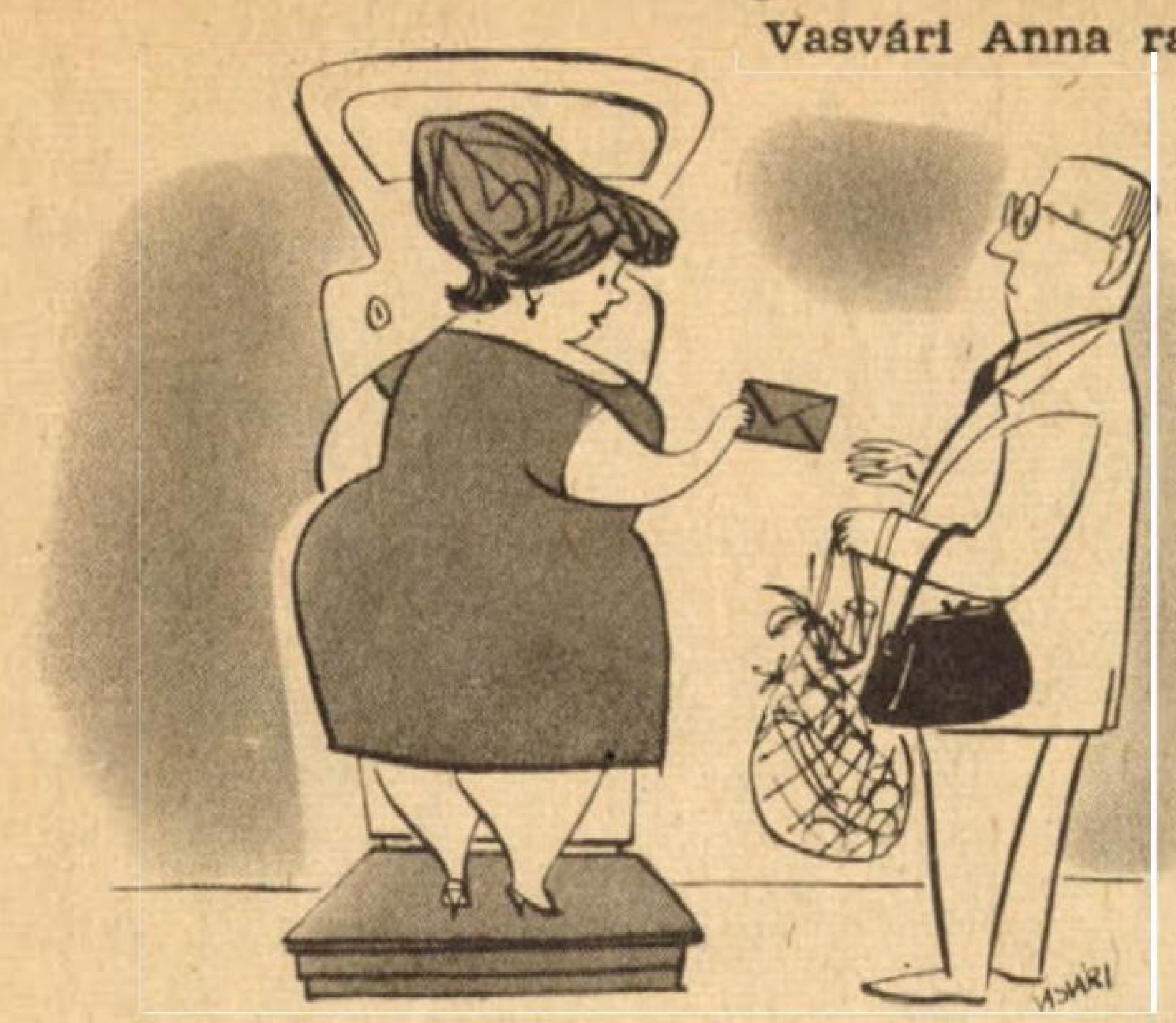

– Fogd ezt a levelet is, amíg megmérem magamat! ...

Kánikulában

Tóth József rajza

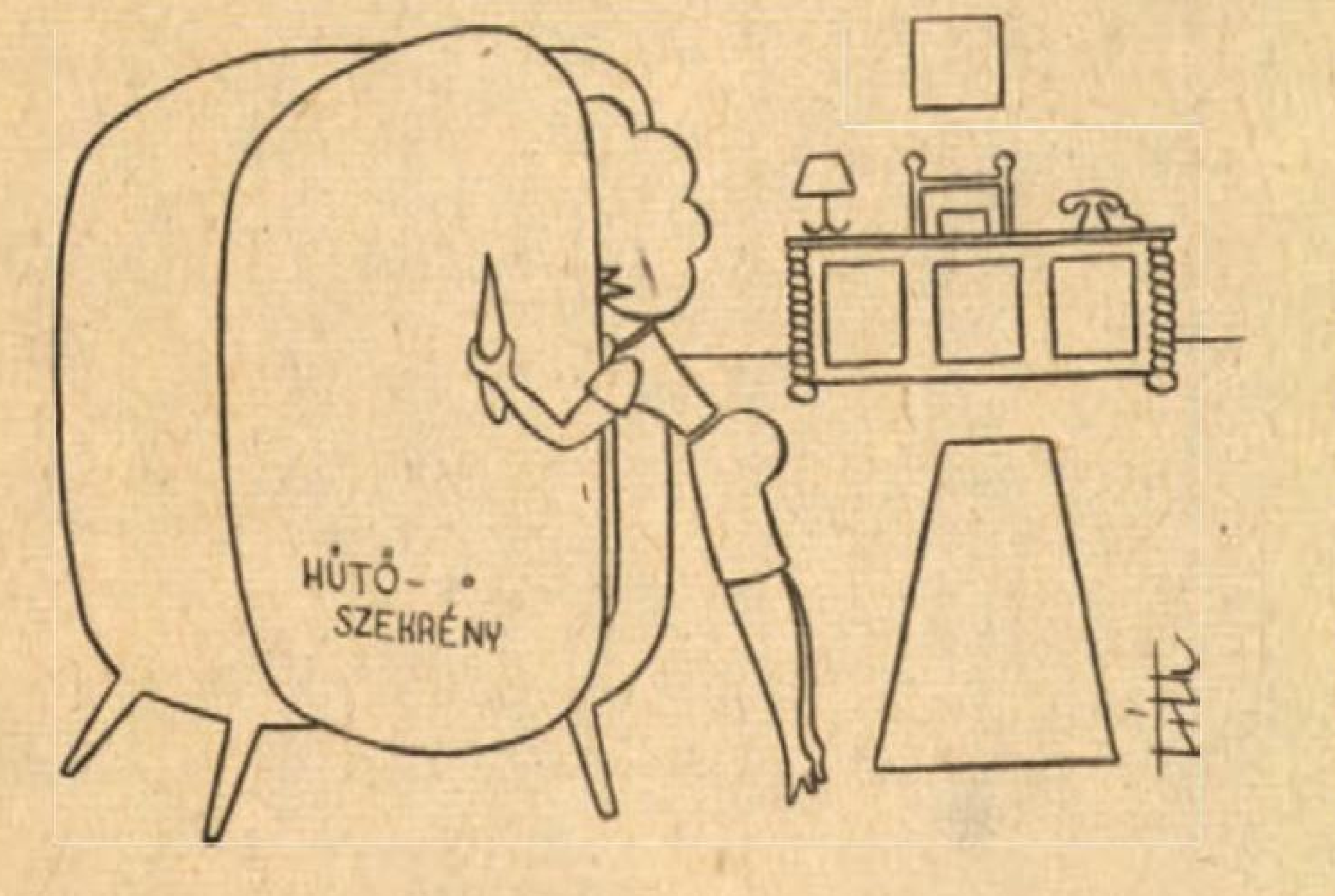

– Igazgató kartárs, a minisztériumból keresik!

Türelmetlen mama

Vasvári Anna rajza

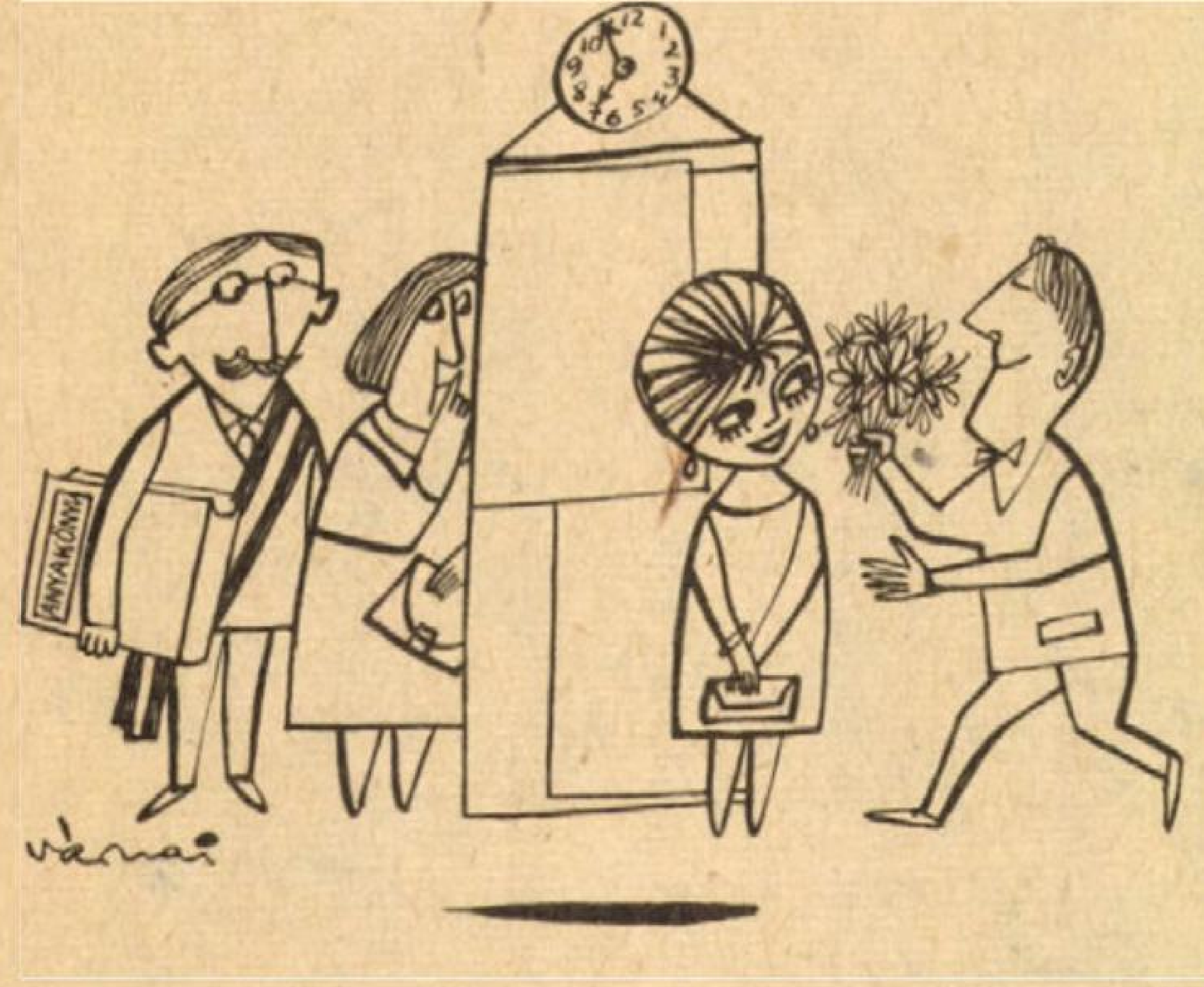

Felvágás

Szűr-Szabó József rajza

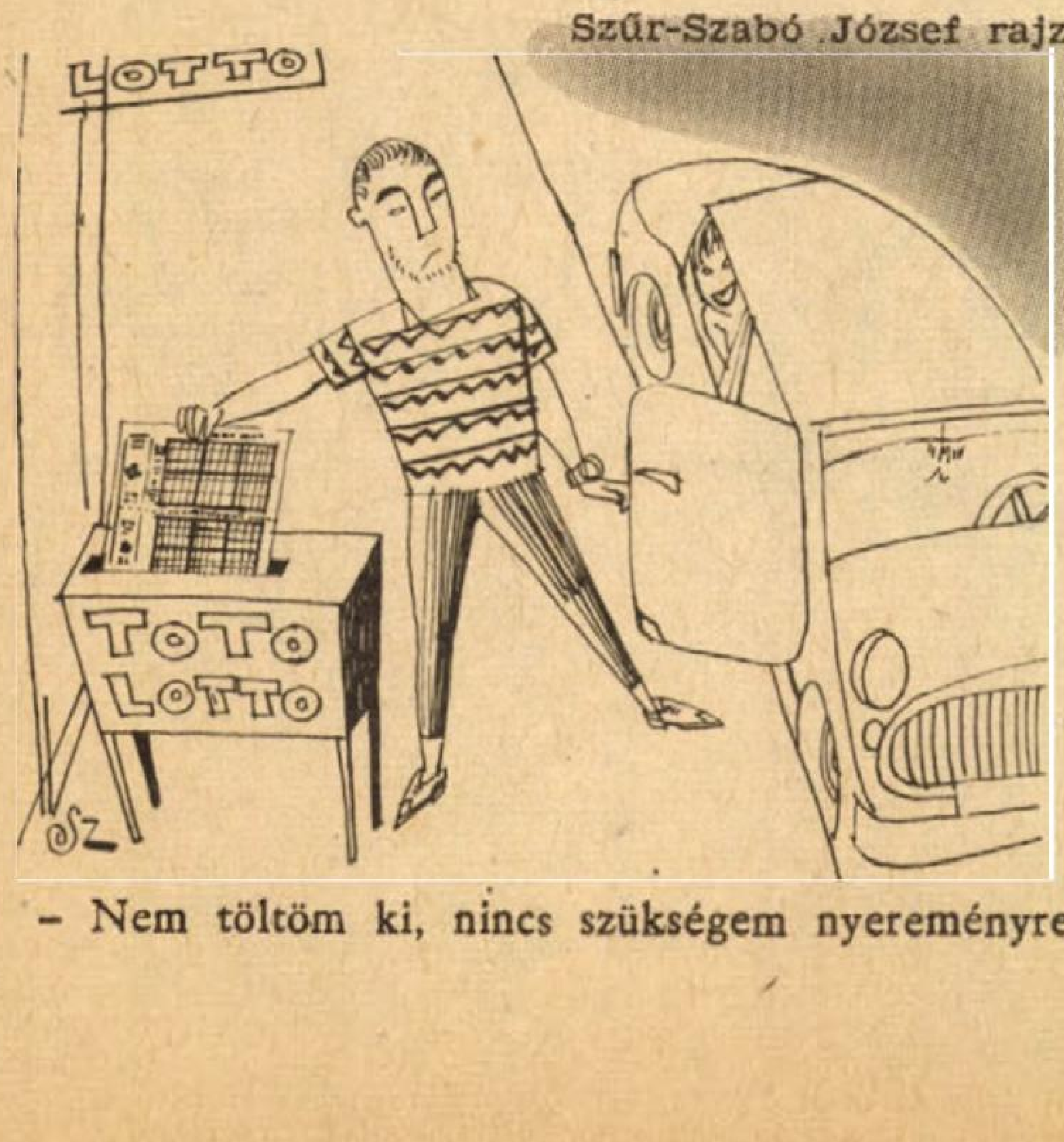

– Nem töltöm ki, nincs szükségem nyereményre!

Két csípős vers

A kifinomult

„Ön megért engem, hisz poéta-lélek.
Én, tudja, csak a művészetnek élek:
festészet, versek, szobrászat, zene ...
Ah! Romney bája, Mozart kelleme!”
Szemét lehúnyja. Most azon mereng el,
hogy miért idegen néki minden ember.
„De Ön! Ön érti, mire gondolok!”
(Férjétől elvált, mert az hortyogott.)

Aggszűz

Mit neki vers! Ő költőjére éhes.
A haja piros. (Alig ötven éves.)
Persze a vers a legjobb alkalom:
tizenkét szemmel csügg az ajkamon
majd sóhajt — tőlem tapodtat se mozdul —,
ledicséri az eget is napostul,
s föltárja lelkét. Minő gyötrelem.
Bármerre mennék, ő csak jön velem,
tollamra ül, míg ezt a verset írom,
s mint paca ömlik széjjel a papíron.

Timár György

Abzacc

Mielőtt a tárgyra térnék, azok számára, akik nem tudnák, tisztáznom kell, hogy mi is az az abzacc.

Az abzacc a sörcsapolás mellékterméke. A korsó alatt egy réztálban gyűlik össze, és nem más, mint a korsókról lecsurgott habnak sörré visszalényegült tócsája, amit valakinek meg kell inni, mert az anyag nem vész el, csak átalakul.

Egy barátommal a minap, a nagy kánikulában sörünkre vártunk a vendéglőben, amikor egy villogó szemű óriás telepedett a másik asztalhoz.

— Pincér! — dördült a félelmes basszus. — Kérek egy korsó abzaccot!

— Hogy mit tetszik parancsolni? — hüledezett a pincér.

— Süket maga? Egy korsó abzaccot kértem! — bömbölt az óriás, hogy a sótartóban vacogni kezdtek a fogpiszkálók.

Egy perc és az asztalán volt az abzacc.

— Úgy ... Most kérek még egy korsó abzaccot!

— De bocsánat, még az előzőt se tetszett meginni.

— Mi az ördög! Maga itt a vendég, vagy én? Amit én kihozatok, azzal azt csinálok, amit akarok, érti?!

— Igenis! — és hozta a pincér a második korsó abzaccot.

— Nomégeggyel! — mordult az óriás.

— Sajnos, csak két korsóval volt momentán. Többel nem szolgálhatok, de talán, ha egy negyedórácskát várni tetszik, lesz új.

— Jól van, akkor hozzon most nekem egy korsó sört, hidegen, kevés habbal.

Pincér ki, sör be ...

— Látja, barátom, így szoktam én kicsinálni, hogy ne kapjak sör helyett abzaccot. Volt tehát egy korsó söröm, a két abzaccot viheti vissza — kacagott hatalmasat az óriás, majd a korsó sört egyetlen lódítással kihörpintve, fizetett, és távozott.

Ám még fel sem ocsúdtunk a kacskaringós észjárás fölötti elismerő ámulatunkból, mikor a pincér a két korsó abzaccot szó nélkül az asztalunkra tette.

— Megőrült? Velünk akarja megitatni az abzaccot?

— Ugyan, kérem ... Mondanék valamit, de bizalmasan. Ez a két korsó valódi frissen csapolt ser, és amit az imént a vendég megivott, az volt az abzacc.

— Ujujujj! — most aztán rajtunk volt a nevetés sora. — Hát akkor koccintsunk a pincérek eszére, mely minden más csavaros észnél kacskaringósabb egy csavarintással! — és fenékig hajtva a gyöngyöző, pompás seritalt, fizettünk, s mi is távoztunk.

Hanem, amint a kijárathoz értünk, valami hátborzongató röhejhullám morajlott fel a hátunk mögött. Visszanéztünk, és rémülten láttuk, hogy a mi pincérünk kuruttyol, sötétvörösen egy félig szájába gyűrt szalvétával, és rázkódik a hasa.

Rajtunk pedig egyszerre végigborzongott a kegyetlen való, mint egy jeges borogatás: szörnyűség, de semmi kétség. Mind a három korsó sör abzacc volt ...

Fülöp György

Ezt olvastuk

Értékes hal

A Népszava híradása szerint a New York-i Waldorf Astoria szállóban igazgyöngyöket állítottak ki egy akváriumban, s abba, a gyöngyök őrzésére egy ragadozóhalat: egy húsevő piranha-halat vásároltak 250 000 dollárért.

A részletek ismerete nélkül is állíthatjuk, hogy a szállodást alaposan megvágták. A fűrészfogú kis piranha-halak a legszaporább és legközönségesebb ragadozói a dél-amerikai nagy folyóknak, ingyen is kapott volna belőlük. A vételár körülbelül olyan túlzott, mintha a mi Gellért-szállónk vállalatvezetője hét és fél millió forintért vásárolt volna egy keszeget a Dunából.

Mindent egy helyen

A Hétfői Hírek feltalálta a nekrológgal egybekötött meteorológiai jelentést. Azt olvassuk ugyanis a napokban elhunyt kiváló szobrászművészre való emlékezésben: „A Művészeti Szövetségek Háza homlokzatán fekete zászlót lenget a vasárnap virradóra megélénkült szél.”

Elcserélt mérőeszközök

A Népszava tudományos rovata szerint amerikai orvosok szívvizsgálatok céliából injekciós fecskendőn át 50—100 milliméter széndioxidot vezetnek a beteg vénájába. A gáz térfogatát bizonyára azért mérik hosszmértékkel, mert a milliliterek mérésére szolgáló űrmértéket a rövidárukereskedők használják a pertli árusításánál.

Férfi-tempó

A Ludas Matyi „Döntetlen” című humoreszkjének hőse „Amikor apa lett, és megfenyítette gyermekét, nyomban tortát, játékot vett neki.” Tizenöt sorral lejjebb azt olvashatjuk, hogy „Nősülésre sem határozta el magát . . .”

Az író második bekezdése nyilván vadházasságban élt a negyedikkel . . .

Muzikális hír

Az Északmagyarország riportere szóvá tesz néhány félbemaradt építkezést, s megállapítja, hogy a felsorolt „. . . két mű még ma is befejezetlen — mint Beethoven szimfóniája . . .”

Beethoven közismerten lelkiismeretes komponista volt, és nem nyugodott, míg valamennyi szimfóniáját be nem fejezte. Hanyag kollégája, Schubert hagyott hátra egy befejezetlen szimfóniát, melyet azért fel lehet használni hangversenyek alkalmával. Nem szerencsés tehát azt a villamos várótermet hasonlítani hozzá, amelynek nem készült el a teteje.

Szerencsés hasonlatok

A Népszava történelmi utazásában olvastuk: Kék a makadámút és forró, mint a vastörmelék.

A makadámút minden esetben kék, hogyha meghintik kék porral, a vastörmelék is forró, amennyiben felmelegítik. A két hasonlat tehát igen találó.

Dr. Árgus

Nosztalgia

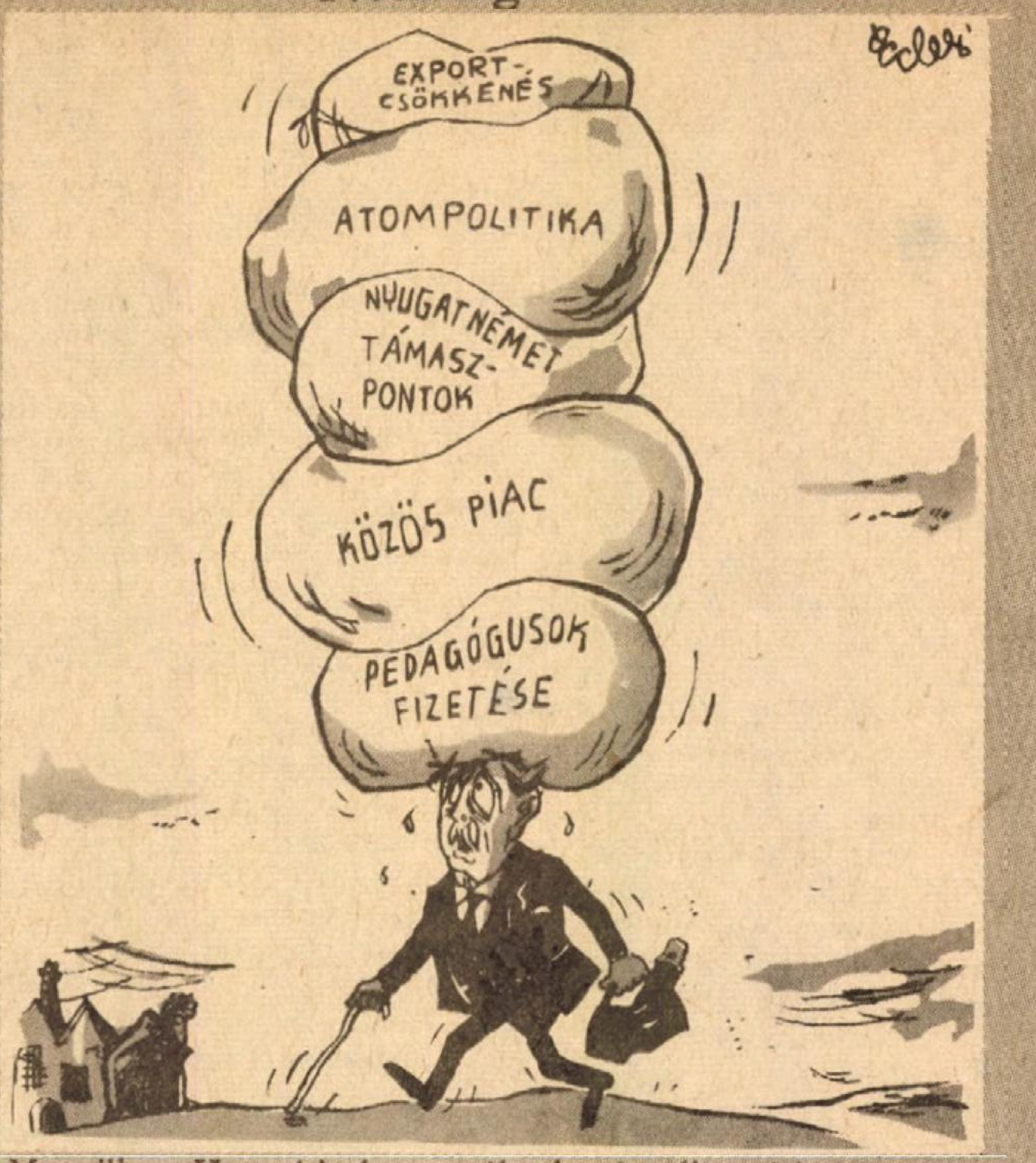

Macmillan: Hogy irigylem a súlytalanság állapotát!
(A londoni Daily Worker karikatúrája)

Vérbeli pincér

Pusztai Pál rajza

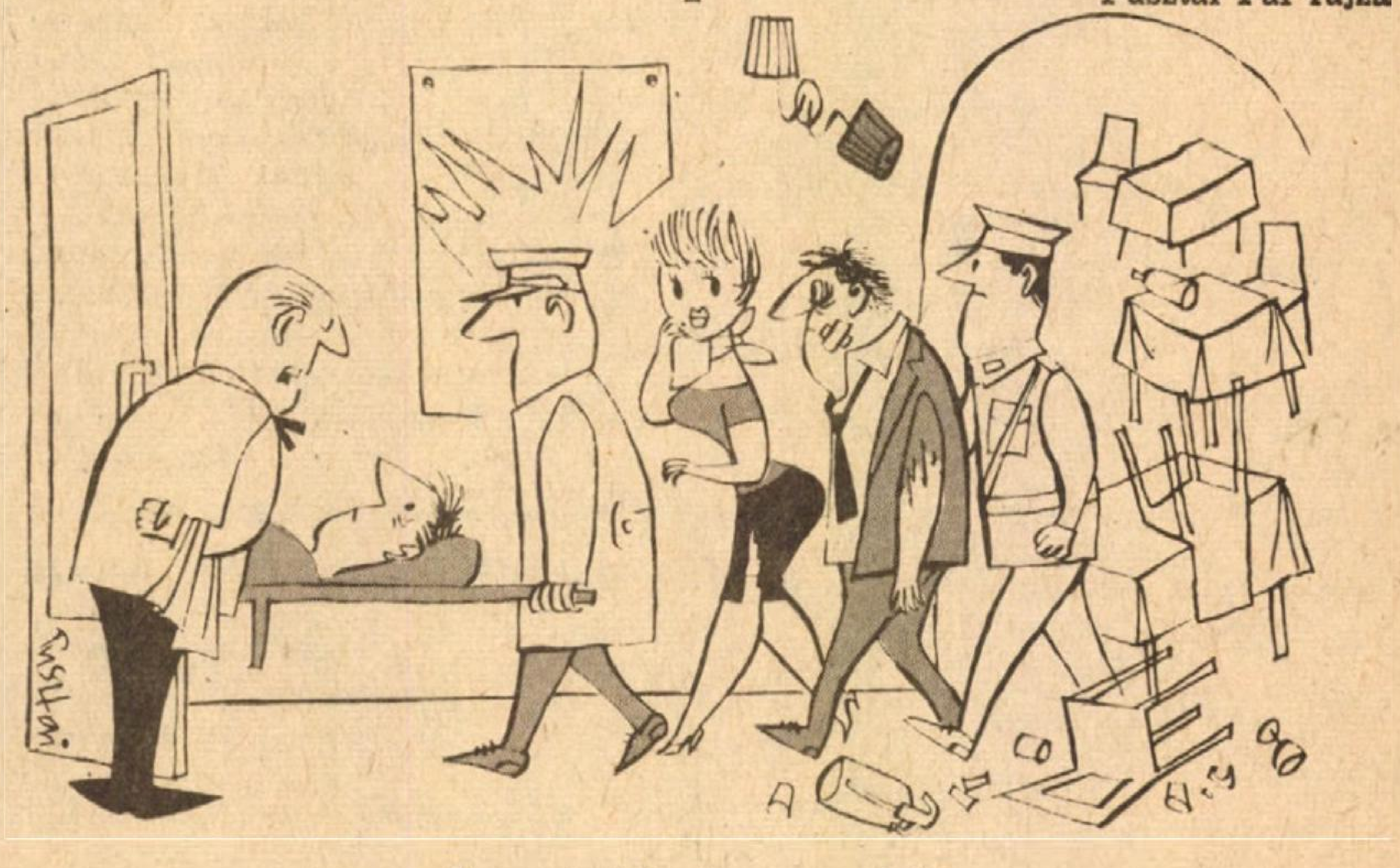

– Legyen máskor is szerencsénk!

Pompás kapuőr

Schwott Lajos rajza

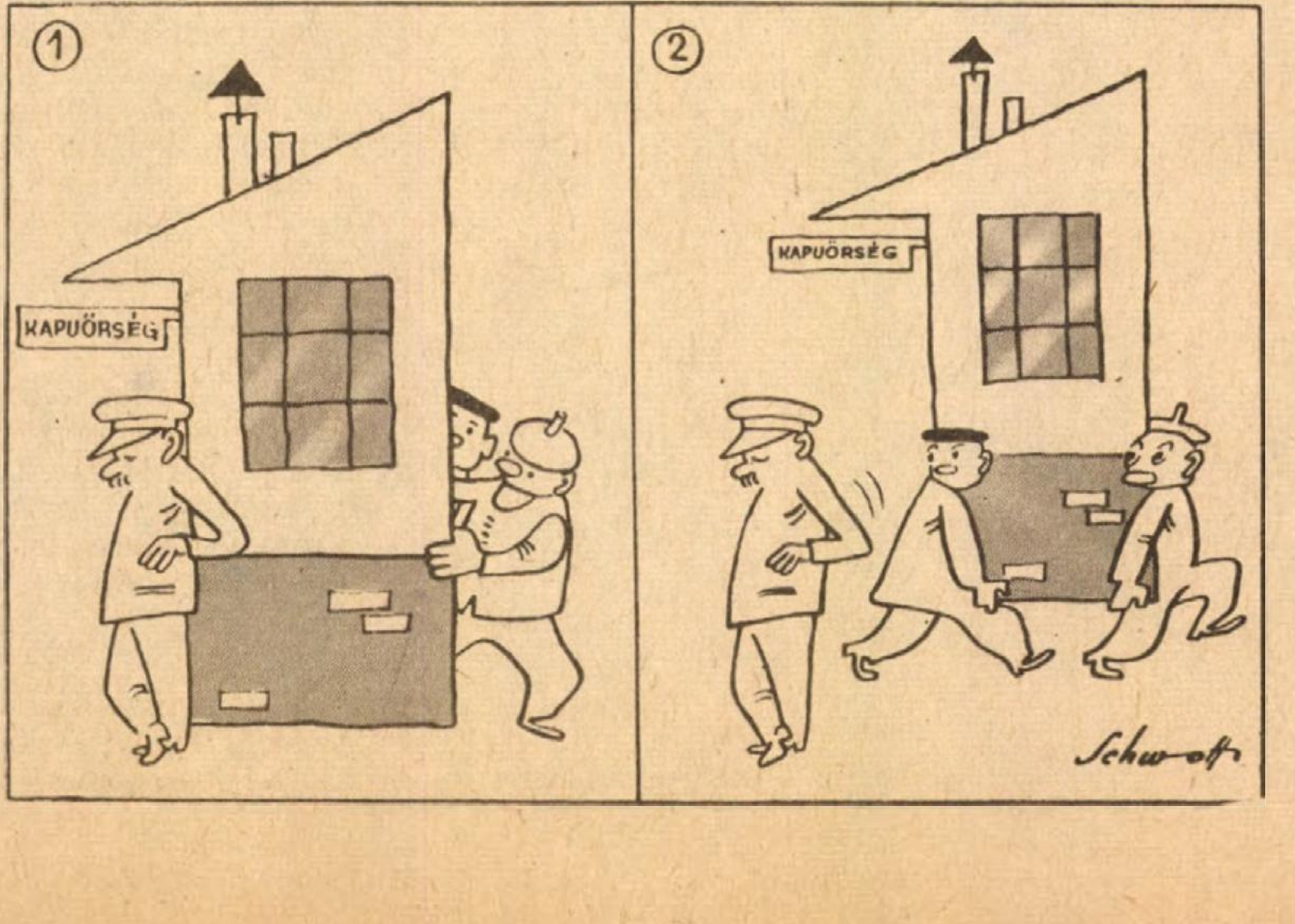

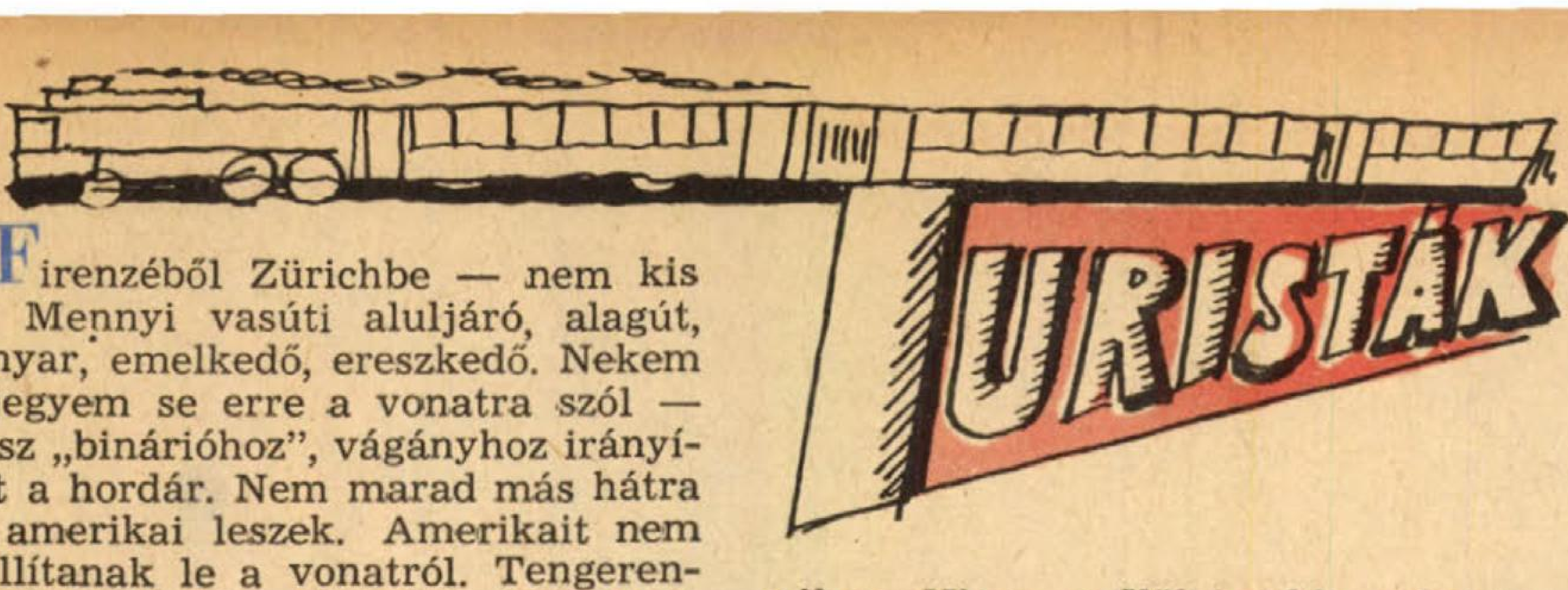

TURISTÁK

Firenzéből Zürichbe — nem kis út. Mennyi vasúti aluljáró, alagút, kanyar, emelkedő, ereszkedő. Nekem a jegyem se erre a vonatra szól — rossz „binárióhoz”, vágányhoz irányított a hordár. Nem marad más hátra — amerikai leszek. Amerikait nem szállítanak le a vonatról. Tengerentúlról jött utas bármikor tévedhet.

Vesztemre a fülkében egy hölgy ül. Nyilvánvalóan amerikai, olyan szőke, olyan fitos az orra s olyan a lepkeszárnyú szemüvege. Zordul bújok az újságom mögé. Végül a hölgy szólít meg, persze angolul. Unatkozik a hosszú úton. Én szűröm a szavakat a fogam között, s úgy válaszolok, mintha egy nyelvtankönyv megemésztetlen mondatait adnám vissza. Amerikában sok az újonnan jött, bevándorló. S legalább olyan rosszul beszélnek angolul, mint én.

Jön a kalauz. A hölggyel, nyilván mert csinos és formás utasról van szó, gyorsan végez. Az én jegyemet kétségbeesetten forgatja. És magyaráz valamit, pergő olaszul, amit nem kötelességem megérteni. De a hölgy készségesen segít, és tolmácsol. Majd kezébe veszi a jegyemet, — lelkesen magyarázza, hogy az összegben semmi differencia. A kalauz elbűvölten elmegy. S a hölgy továbblapoz a jegyfüzetben.

— Budapest! — kiált fel hirtelen, amikor az utolsó rózsaszín jegyre téved a szeme. — Mit fog szólni ehhez a kormányunk?

— Ugyan, — mondom én beletanulva a füllentésbe. — Csak helyesli. Maga déli, ugye?

— Igen.

— Én bevándorló vagyok. Szüleimmel jöttünk Németországból. De ahogy én értem a kormányunk intencióit, minden budapesti látogatást csak helyeselnek. Amerikának nincs szüksége az elpuhultakra és gyávákra. Nincs gyűlöletesebb, mint a meghunyászkodás, lapulás és meghátrálás. Kormányunk, s ezt nyilván ön is sejti, mint feltehetően jó hazafi, csupán csak a habozás nélküli határozottságot, a szilárd állóképességet becsüli. Asszonyom! Ön Olaszországban és Svájcban utazott. Szégyen! Semmi erőpróba, semmi kitartás. Ha Ön fél — nem jó amerikai.

— Nagyon meleg van Budapesten ilyenkor? — kérdi megszeppenve.

— Naponta három jégeső. De nem szabad megijedni.

— És a gulyások?

— Lovagolnak. Akárcsak délen a cowboyok. Kitartás.

— Mi az a csikós?

— Nyereg alatt puhított étel. Meg kell enni. Nyersen.

Alagútban rohan a vonat, a lámpa félhomályában sápadt arc néz rám. Majd amikor kibukkanunk az alagútból:

— Én nem vagyok amerikai — mondja a hölgy. — Lengyel vagyok, de nem erre a vonalra szól a jegyem. Budapesten különben jártam, kétszer is.

És elmagyarázza, hogy engem félrevezettek: Budapest kiváltkép civilizált város: a gulyás tulajdonképpen étel, a csikós afféle kiveszett népművészeti látványosság, a magyarok pedig vendégszerető nép, nyíltszívű, és nemigen csapják be az idegent.

Nem akartam elrontani a kedvét. Maradtam amerikai.

Ungvári Tamás

Átesett a lovon

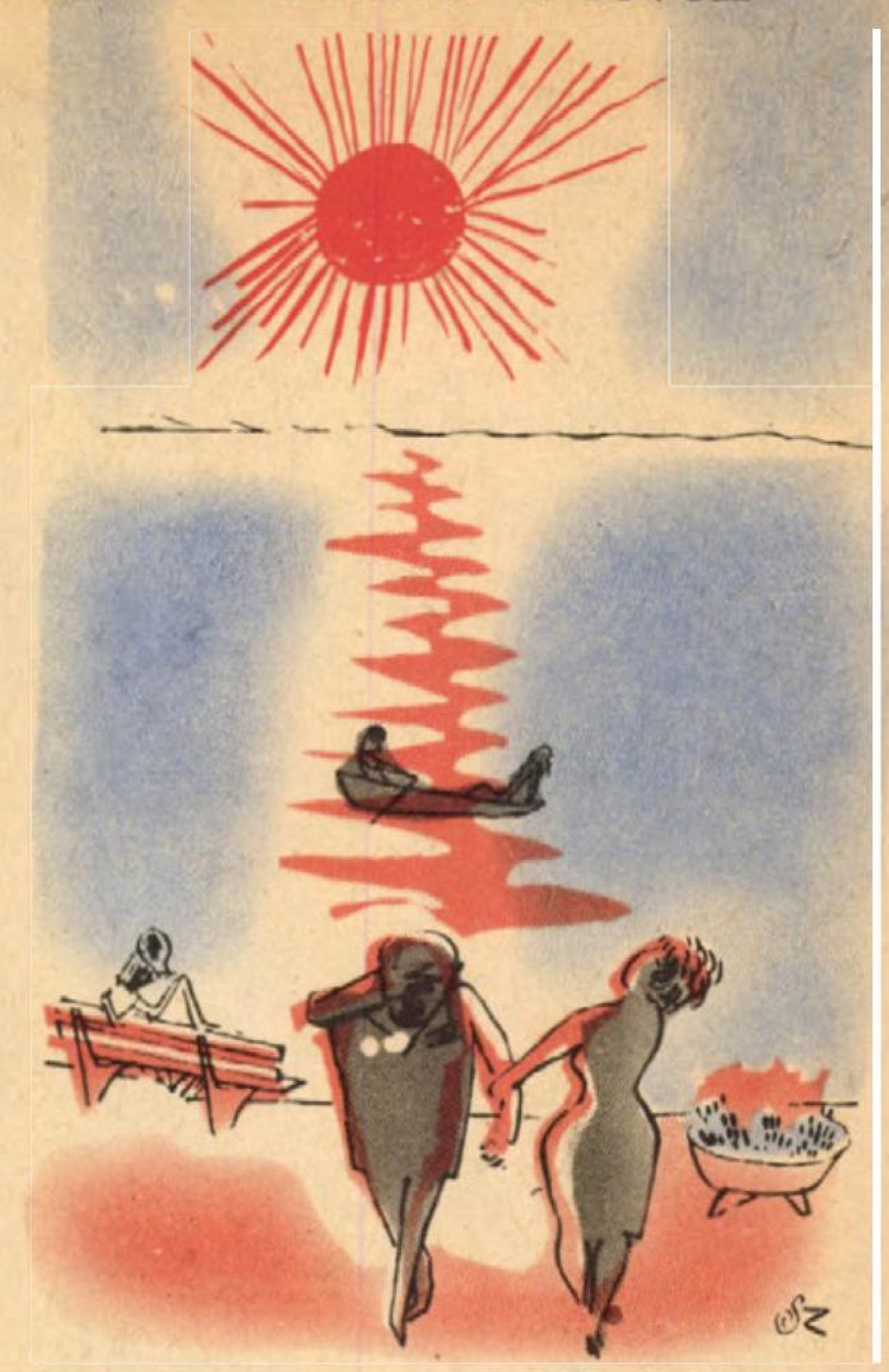

– Hagyj, Manci, nem birom a giccset!

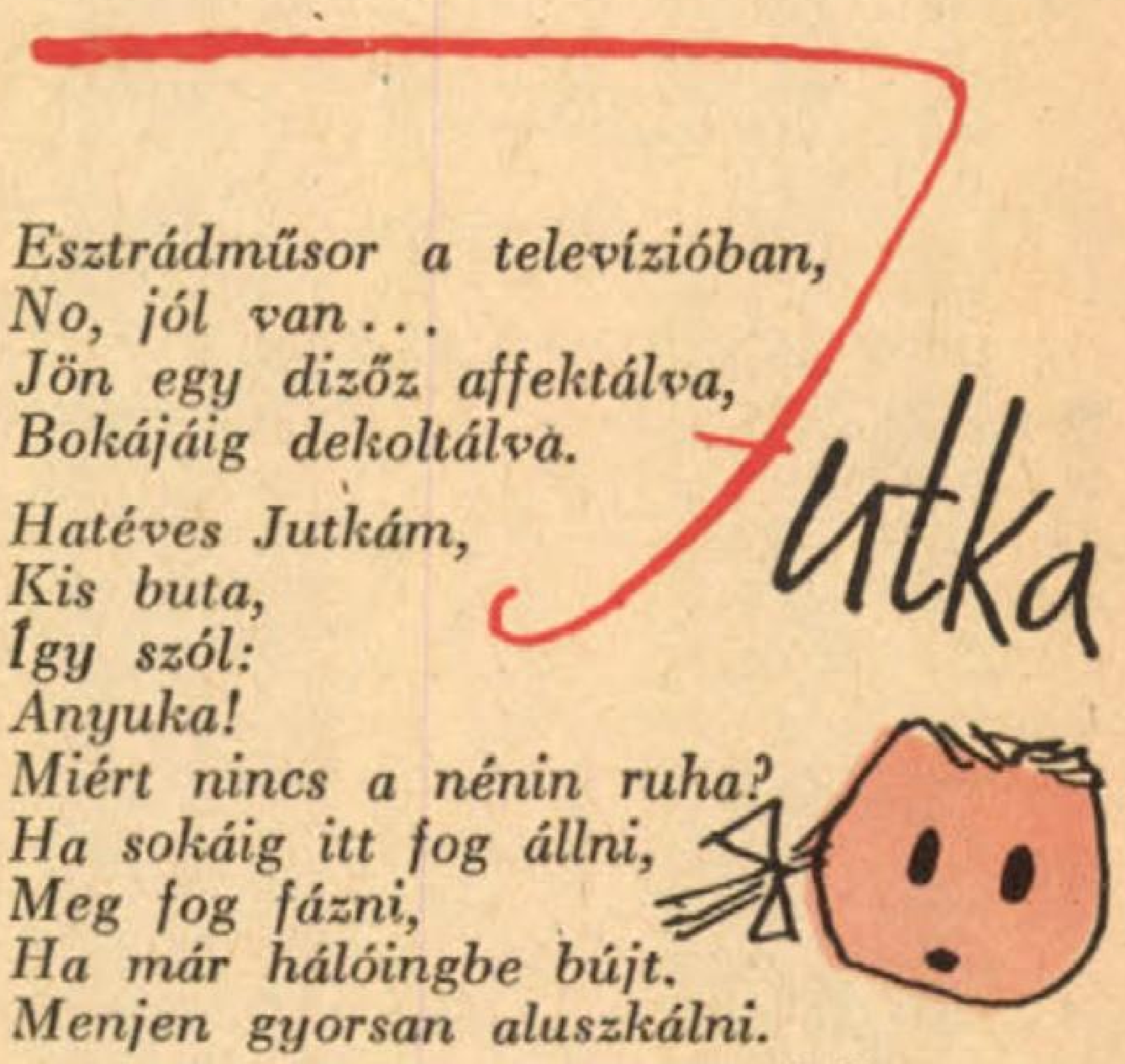

Jutka

Esztrádműsor a televízióban,
No, jól van...
Jön egy dizőz affektálva,
Bokájáig dekoltálva.

Hatéves Jutkám,
Kis buta,
Így szól:
Anyuka!
Miért nincs a nénin ruha?
Ha sokáig itt fog állni,
Meg fog fázni,
Ha már hálóingbe bújt,
Menjen gyorsan aluszkálni.

(n)

Nyugatnémet katonák angliai gyakorlaton

Erdei Sándor rajza

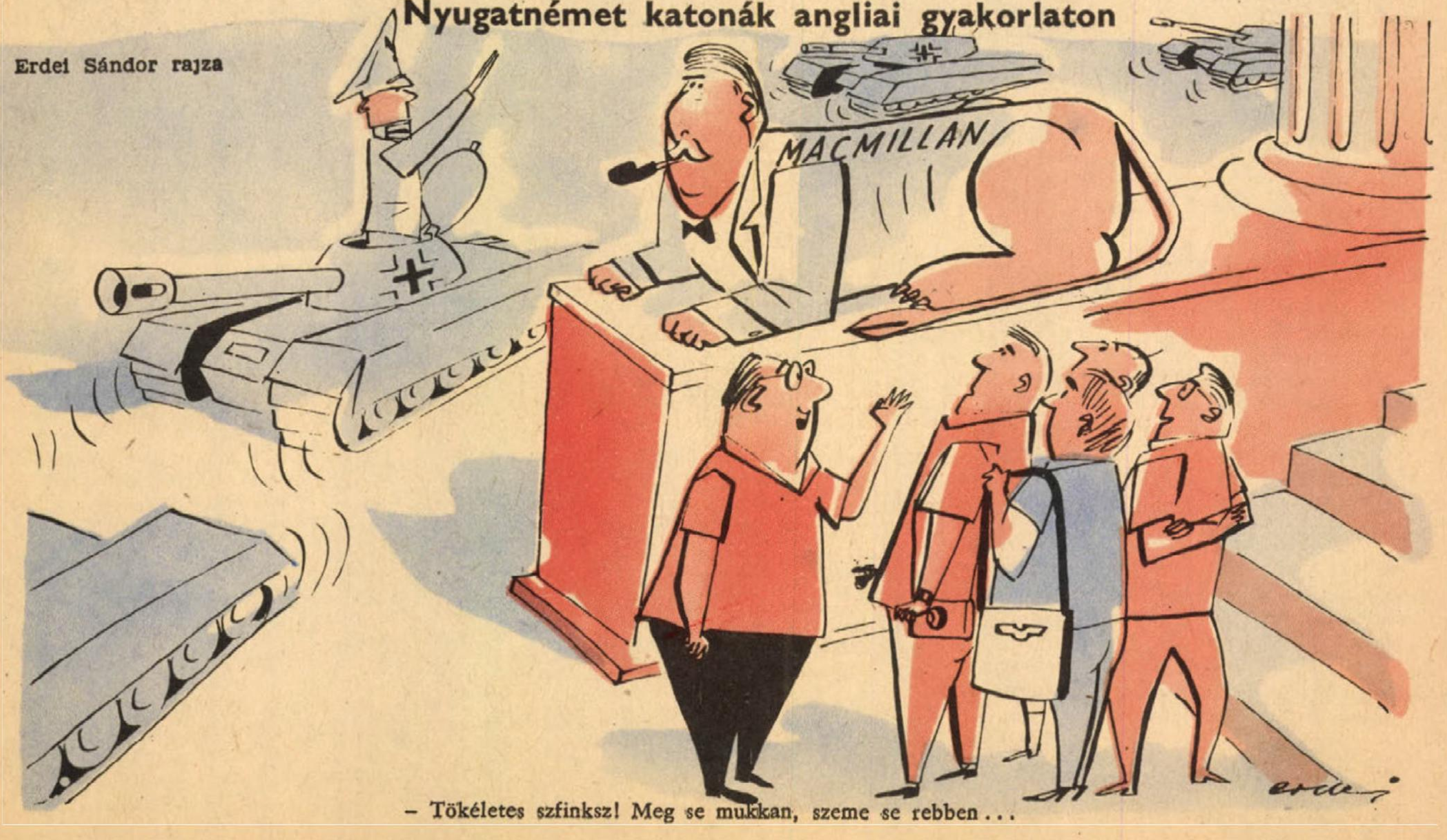

– Tökéletes szfinksz! Meg se mukkan, szeme se rebben ...

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

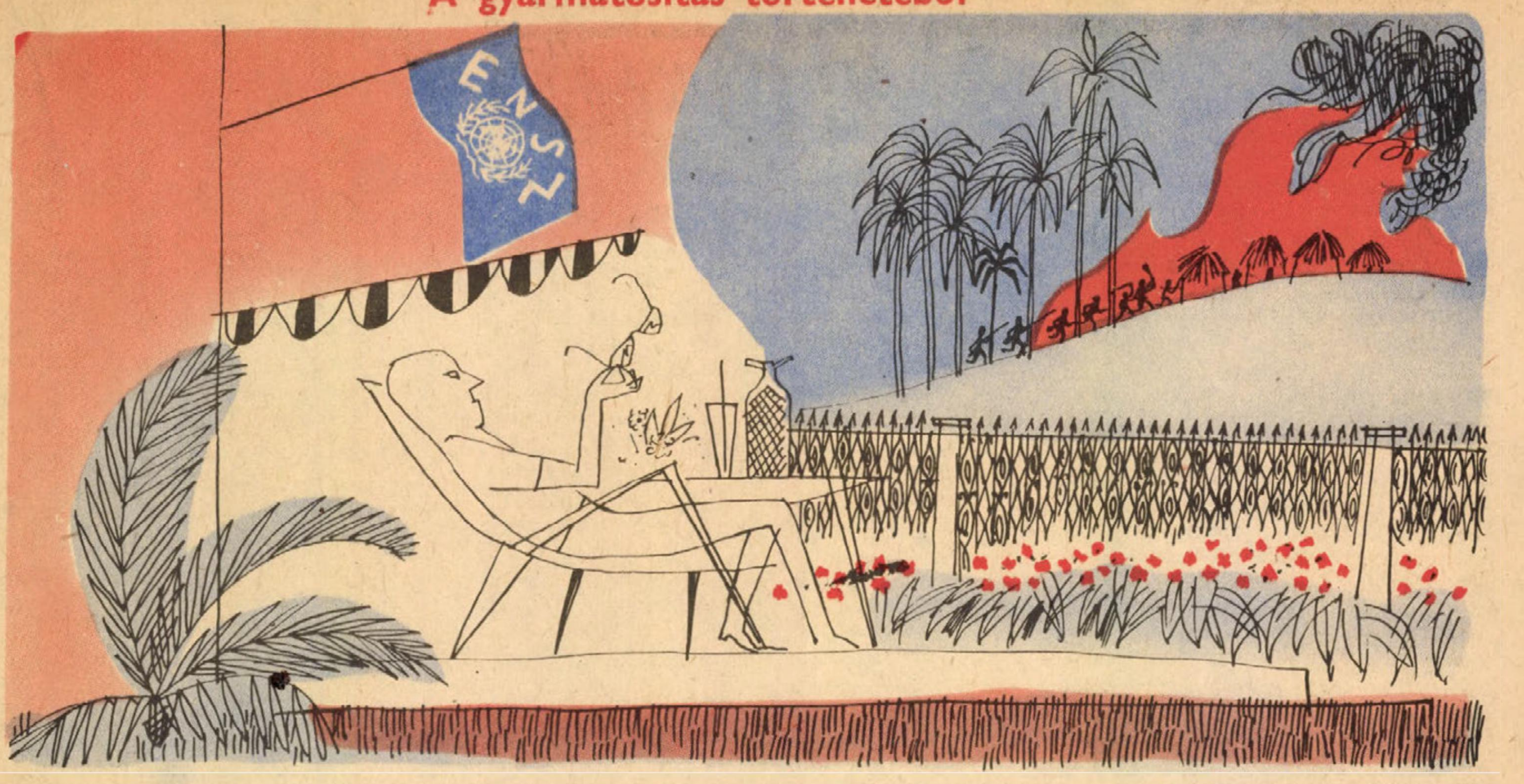

– Semmit se látok . . . Eltörött a szemüvegem.

MULATSÁGOS DOLGOK VIDÉKRŐL

Egyre jobban elterjed a faluról elszármazott ipari munkások között a húsz munkaegységes mozgalom. A nyári szabadságot vagy a hétvégi vikendet sokan töltik odahaza a faluban kaszálással, kapálással, és mindez nagyon szép és dicséretes áldozatvállalás.

Ám a napokban furcsa eset történt az egyik dunántúli szövetkezetben. Az elnöknél váratlanul megjelent egy csinos menyecske Győrből, és az után érdeklődött, hogy a faluból származó férje hány munkaegységet teljesített addig.

— Körülbelül tizet — válaszolt készségesen az elnök, ám a menyecske elszörnyedt a tájékoztatástól.

— Ez lehetetlen — hebegte hitetlenül. — Két hónapja minden vasárnap azzal búcsúzott el az uram otthonról, hogy ide jön dolgozni . . .

Hogy merre járt a tsz-segítés ürügyén a csalafinta férj, azt még ma sem tudja pontosan a faluban senki. Az azonban bizonyos, hogy az utóbbi időben minden útjára elkíséri a felesége is.

*

Nagy bánatban találta a szövetkezeti elnök a minap a pusztaligeti tehénpásztort. A bokorra akasztott kabátját mindenestül elfogyasztotta egy jóétvágyú tehén.

— Ne bánkódj emiatt, öcsém — próbálta vigasztalni az elnök a legényt. — Veszünk neked másik kabátot.

— Nem is a lajbi sorsa bánt engem, Mihály bátyám — legyintett búsan a bojtár. — A „Három testőr"-t sajnálom. Benne volt a könyv a kabátzsebben, és azt is megette az a fránya jószág, holott azok a fickók szebb sorsot érdemeltek volna.

*

Váratlanul elromlott a falu hangosbeszélő berendezése, és a munkák megszervezésében egyszeriben nagy zűrzavar támadt. A brigádvezetőknek személyesen kellett minden szövetkezeti tagot értesíteni a másnapi tennivalókról, és ez bizony sok utánajárást igényelt. Az egyik brigádvezetőnek azonban furfangos mentőötlete támadt.

— Kondítsuk meg hajnalban a harangot. Hívjuk harangszóval munkába az embereket — javasolta, és az elmés ötletnek nem akadt ellenzője.

Másnap hajnalban megszólalt a harang, ám a hatás nagyon váratlan volt. A tájékozatlanabbak közül sokan ünneplőbe öltözve, imakönyvvel a kezükben jelentek meg az utcán, és azt tudakolták: miért kezdődik olyan korán a szentmise?

*

Értekezletre gyűltek össze a falusi vezetők a járási székhelyen, és mindenki hosszú felszólalásokra készült. Biztosítani akarták ugyanis, hogy legalább délig eltartson a megbeszélés, mert a helyi Sport-étteremben kitűnő ebédet lehet kapni.

A tanácskozás megkezdése előtt azonban futótűzként terjedt el a hír, hogy nem lesz ebéd, mert a vendéglőt tatarozzák. Bánatos, levert hangulatban kezdődött meg az értekezlet, és elmaradtak a hosszú, dagályos felszólalások is. Mindenki röviden, célratörően, praktikusan beszélt, és a járási vezetők hirtelen nem tudták mire vélni a változást. Nem győzték dicsérni a megváltozott hangulatot, a példás magatartást, és arról beszéltek, hogy lám, ha lassan is, de azért fejlődnek a falusi funkcionáriusok.

Ballagó László

Egy tojás végrendelete

Most, hogy érzem meszesedek,
Sok időm már nincsen hátra . . .
Elmondom, hogy mért borul rám
Az elmúlás sötét sátra:

Húgom szép volt, friss és fejlett
De elérte őt a fátum;
Felütötték rántottának . . .
(Ó, az a nap gyászos dátum!)

Nővéremet legszebb korban
A pult alatt rejtegették —
Ott zápult meg, s összetörték,
Mikor onnan elővették . . .

Ezek után mit mondjak még?
Bensőm a bú marja, rágja . . .
Bár az a jó orphington tyúk
Ne tojt volna a világra . . . !

Végóhajom: — azt szeretném
Megtörten a sorstól kérni,
Hagyjon engem kávéházban
Lágytojásként véget érni . . .

De csak az Abbáziában!
Ott várom be majd a halált,
Ahol eddig senki fia
Lágytojást még sosem talált . . .

Szilágyi György

FÉRFIBÁNAT

Erdőfi Géza, a Darabárugyár műszaki rajzolója három és fél órája állt mozdulatlanul a rajztáblájának dőlve, apatikusan bámulva maga elé. Ugyanis ma reggel tudta meg, hogy menyasszonya férjhez ment az üzemi szakácshoz, s Erdőfi ettől azonnal teljes letargiába zuhant.

Munkatársai részvéttel nézték a fiatalembert, sokáig nem szóltak hozzá, csak Igmánfiné jegyezte meg tapintatosan:

— Nem csoda, ha bánkódik szegény fiú, ez még egy lónak is sok volna.

De Géza meg se hallotta.

Egy idő múltán azonban Vincze kartárs, az osztályvezető értekezletet hívott össze szobájában a fiatalember ügyében:

— Meg kell találnunk a módot, hogy Erdőfi Géza visszanyerje érdeklődését a termelési problémák iránt! — hangoztatta.

Regőczi kartárs, egy tapasztalt férfiú, úgy vélte, hogy ezt csak fokozatosan lehet elérni. Egyelőre semmi iránt sem érdeklődik. Oda kell hatnunk — fejezte be hozzászólását —, hogy valamilyen módon visszanyerje az érdeklődő-képességét.

Először Igmánfiné próbálkozott:

— Nézze, Erdőfi kartárs, a lottó e heti nyerőszámai!

Erdőfi Gézát nem érdekelte a lottó sem. Tovább is szótlanul, önmagába zárkózva állt.

Regőczi kartárs félrevonta kollégáit:

— A gyógyulás néha igen fájdalmas. Mégis, kötelességünk visszahozni őt a külvilágra.

— Maga tudja a módját? — kérdezte az osztályvezető.

— Igen. Valami élő, igazán fékezhetetlen emberi érzést kell felkeltenünk benne. Kitépni őt a közönyéből, bármi áron! — szólt, és lesietett az üzemi ebédlőbe.

Kisvártatva egy tányér gőzölgő marhapörkölttel tért vissza, és odatette Erdőfi Géza elé:

— Marhapörkölt. Ő készítette. Ő! — ismételte jelentőségteljesen.

Majd a kollégák értetlen arcát látva, odasúgta:

— Figyeljenek. Mindjárt megindul a gyógyulás folyamata, amint természetes ösztönök kerülnek felszínre benne. Figyeljenek, mindjárt úgy fogja földhöz csapni a tányért, hogy még a folyosó is tele lesz nokkedlival.

És újra a letargikus fiatalemberhez fordult:

— Nem érti? Ő készítette, az üzemi szakács! A menyasszonya elcsábítója!

Erdőfi Géza tudatában azonban visszhangtalanul koppantak a szavak, úgy nézte a tányér marhapörköltet, mintha csak egy tányér marhapörkölt lenne.

— Soha többé nem lesz ember belőle... — sóhajtott Igmánfiné keserűn.

A munkaidő végét jelző szirénabúgásra Erdőfi Géza gépiesen elindult a gyár kapuja felé. Semmibe révedő tekintettel ment, ment, míg végül a Duna partján találta magát. Közvetlenül alatta örvénylett a víz. Tekintetét még egyszer apatikusan körülhordozta...

Néhány lépésre tőle, a sétány egyik padján két öregúr sakkozott. Géza maga sem tudta, hogyan, egyszer csak ott állt mellettük. Kis idő múlva megszólalt:

— Miért nem ad sakkot a huszárral?! — kérdezte halkan, fájdalmasan.

Az öregúr megadta a sakkot a huszárral, és nyert. Erdőfi megelégedetten bólintott. Ilyen az élet — gondolta. — Kudarcok és sikerek váltogatják egymást.

És teljesen megnyugodva tovább sétált.

Dunai Ferenc

Nyári gyakorlat

(A katonák is segítenek...)

Hegedűs István rajza

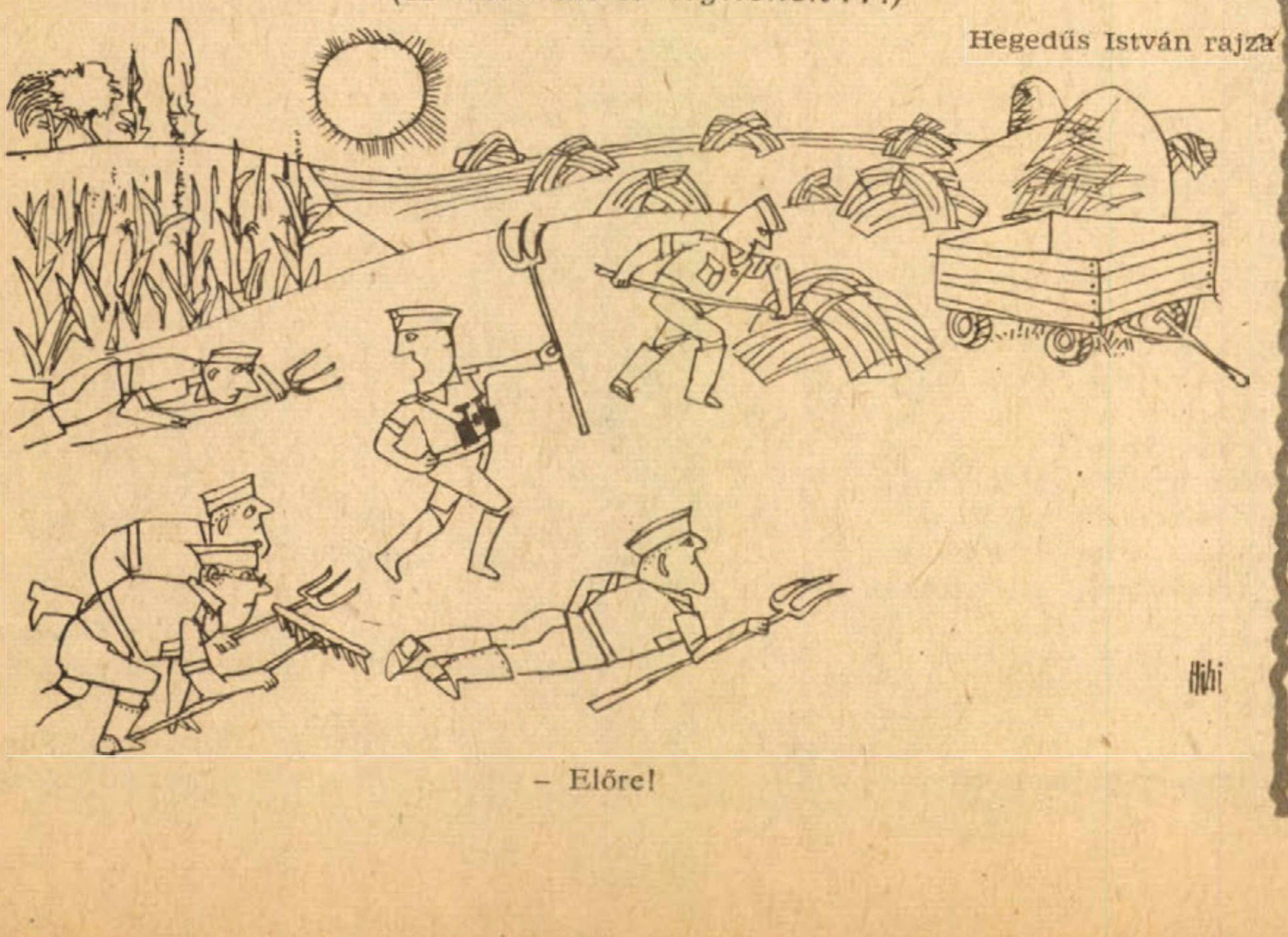

– Előre!

Aki példát mutat...

Szárszói igazgató benyitott Szemesi osztályvezető irodájába. Szemesi telefonált, a feleségével beszélt. Beszélt? Veszekedett, súlyos szemrehányást tett neki, kivörösödve kiabált.

Amikor meglátta Szárszóit, zavarba jött, és „nem érek rá, szervusz" felkiáltással letette a kagylót.

Az igazgató megcsóválta a fejét:

— Ejnye, ejnye. Így kiabálni azzal az aranyos asszonnyal. Ha nem ismerném, hogy milyen angyal, még azt hinném, hogy okod volt rá. Egyébként nekünk, a hivatal vezetőinek a magunk harmonikus életével is propagálni kellene a boldog családi élet szépségeit. És te? Kiabálsz szegénnyel. Akárki benyithat, és akkor kiderül, hogy milyen szép példát mutatsz.

Az igazgató a kioktatás után átment a bérelszámolóba.

Ott is puskaporos volt a hangulat. A bérelszámoló vezetője a gépírónőt szidta:

— Miért hagyta négyszer is kicsengeni a telefont? Már nincs senki a vonalban. Pedig fontos ügyben vártam hívást.

— Ugyan, Pista — legyintett az igazgató —, aki akar valamit, az majd újra telefonál. Kár ilyen semmiség miatt veszekedni!

Dél volt, átment az üzemi vendéglőbe. Szárszói leült Aligai asztalához. Az éppen a levest szidta:

— Megint langyos! Mindig langyos! Hogy az a...

— No, ne káromkodj, a langyos leves egészségesebb, mint a forró.

A városban volt estig dolga, azután sietett haza. Előre örült a beígért Újházy-levesnek. Az asztal már terítve volt, és az asszony hozta a levest. Szárszói megkóstolta, azután rápipakodott feleségére:

— Ilyen langyos levest tenni az asztalra! Elég régen vagyunk házasok, tudhatnád, hogy forrón szeretem. Elviheted.

Csengett a telefon. Az asszony, kezében a tállal, megállt, megfordult, s fürgén visszatért az asztalhoz, lerakodott, majd a telefonhoz sietett. Közben háromszor is csilingelt a készülék.

— Talán odamennél végre a telefonhoz! — kiáltotta magánkívül az igazgató.

Mire azonban a megrémült asszony leemelte a kagylót, már késő volt: a kapcsolás elmaradt.

— Biztosan valami fontos ügyben hívtak! De vannak feleségek, akik nem törődnek a férjük hivatali dolgaival — morogta Szárszói, aztán végigdűlt a rekamién, hogy a saját harmonikus életével is propagálja a boldog családi élet szépségeit.

Palásti László

ROMÁN HUMOR

*Ion Luca Caragiale:**

LAKÁS
KIADÓ

LAKÁS KIADÓ

Az a véleményem, hogy sehol sem költöznek annyit az emberek, mint Bukarestben. A lakók rájönnek, hogy nagy a házbér, ronda a lakás, kellemetlenek a szomszédok. És vadul költözködnek.

Csak a lakók sorsa volna ez? — gondolom magamban. — Dehogyis!

A világ minden részében kizárólag a lakók költözködnek: Bukarestben a háziurak is. Ha egy háztulajdonosnak két háza van, és az egyik üresen áll — bizonyára otthagyja a rendes lakását, és átköltözik az üres házba.

— Csak azért, hogy bosszantsa az ellenségeit — mondhatja közbevetőleg az olvasó.

Mire jómagam így felelek:

— Nem! A háziúr azért költözködik, mert elég volt neki a jóból, most a jobb után vágyakozik. Jól érezte magát a régi lakásban, de még jobbat remél az újtól. De akadnak ennél furcsább dolgok is. Ismerek háziurakat, akiknek egyetlen egy lakásuk van, a sajátjuk, ez mindenben megfelel a követelményeknek, és ők ezt bérbeadják, maguk pedig rohannak lakást keresni. És keservesen hajtják be a lakójuktól a bért, hogy azt nyomban elvigyék a maguk háziurához . . .

De ismerek ennél érdekesebb esetet is. Rögtön elmesélem.

Két jó barátomnak, George Marineszkunak és Marin Georgeszkunak ugyanabban az utcában van a háza, szorosan egymás mellett. Két teljesen egyforma házacska, ugyanaz az építész álmodta őket, egyforma tervek szerint épültek — egyszóval két ikerház. Bajos volna az egyiket megkülönböztetni a másiktól. Szerencsére az egyik ház a 7-es számot viseli az utcában, a másik a 7/a számot, egyébként azt sem tudom, gazdáik hogyan találnak haza. Egyszerre kezdték építeni a két házat, egyszerre fejezték be a munkát, és a két új tulajdonos egyszerre költözött be. Ott éltek egymás mellett, mint jó szomszédok hat hónapig. Ekkor mind a kettő elhatározta, hogy elköltözik, és kiadja a házat. Vajon miért? Ezt senki sem tudja, én magam sem. Elég az hozzá, kitették a bűvös táblát: LAKÁS KIADÓ!

Mint jó szomszédok, jó barátok és háztulajdonosok kartellbe tömörültek, és megállapodtak, hogy a közösen meghatározott házbérből, évi ezerkétszáz lejből nem engednek. Így kiküszöbölték a tisztességtelen versenyt, a szerencsére bízták, ki tudja előbb értékesíteni a lakást.

Sok nézője, sok kérője akadt a két házacskának. A legtöbb lakó megnézte mind a kettőt, és töprengett, melyiket válassza. Nehéz volt eldönteni, mert ismétlem, a kettő úgy hasonlított egymáshoz, mint két tojás. Végül is, mit szaporítsam a szót, tetszett a bérlőjelölteknek mind a 7-es számú, mind a 7/a, de nem vették ki sem az egyiket, sem a másikat, mert drágának találták. Georgeszku úr szigorúan hirdette ki az ítéletet:

— Nem adhatjuk olcsóbban, inkább mi maradunk benne. Tessék átfáradni a szomszédba, a Marineszku úr háza ugyanilyen, hátha ő olcsóbban adja bérbe.

— Voltam, kérem, a szomszédban is . . .

— És ő mennyit kért érte?

— Évi 1200 lejt, akárcsak maga.

Így aztán mind a két ház kiadatlan maradt Szent György napján, amikor pedig az új lakók már költözködni szoktak. A két háziasszony, Marineszkuné és Georgeszkuné szomorúan nézte az ablakból, hogyan vonulnak el egymás után a bútorkocsik. Hát mindenki költözködik ebben a nyomorult városban, csak ők nem!? Irigykedve hallgatták, hogyan átkozódnak a költözködő asszonyok, hogyan civakodnak a káromkodó kocsisokkal, baktatnak a stráfszekér után, az egyik lámpával a kezében, a másik kutyát vezetve vagy kalitkával cipekedve. Bánatosan sóhajtotta egymás felé a két asszony:

— Mindenki költözködik, mindenki költözködik . . .

És amikor este Marineszku úr és Georgeszku úr hazaérkezett a hivatalból, a két asszonyt szörnyű búbánatban találta. Nem ettek azok egy falatot se, egyikük sem üdvözölte derék férjét, a két asszony csak búslakodott és dohogott a sors borzalmas igazságtalanságai felett. A két gyöngéd férj csakhamar felfedte a két érzékeny női lélek titkát. Hiszen ezek elepednek, ha nem költözködhetnek!

Mit lehet itt csinálni? Csakhamar megtalálták az egyszerű megoldást. Megegyeztek, hogy Georgeszkuék költözzenek sürgősen a 7-es számú házból a 7/a-ba, Marineszkuék pedig hurcolkodjanak át Georgeszkuék árván maradt lakásába, a 7-es számú házba.

Micsoda örömnapra virradtak a hölgyek! Cipekednek, bútorokat emelnek, verejtékeznek, törnekzúznak, veszekednek, átkozzák ezt a betyár életet, de végre ők is költözködnek!

---

* **A szatíra román mestere 1852—1912.**

Franco a városzobában

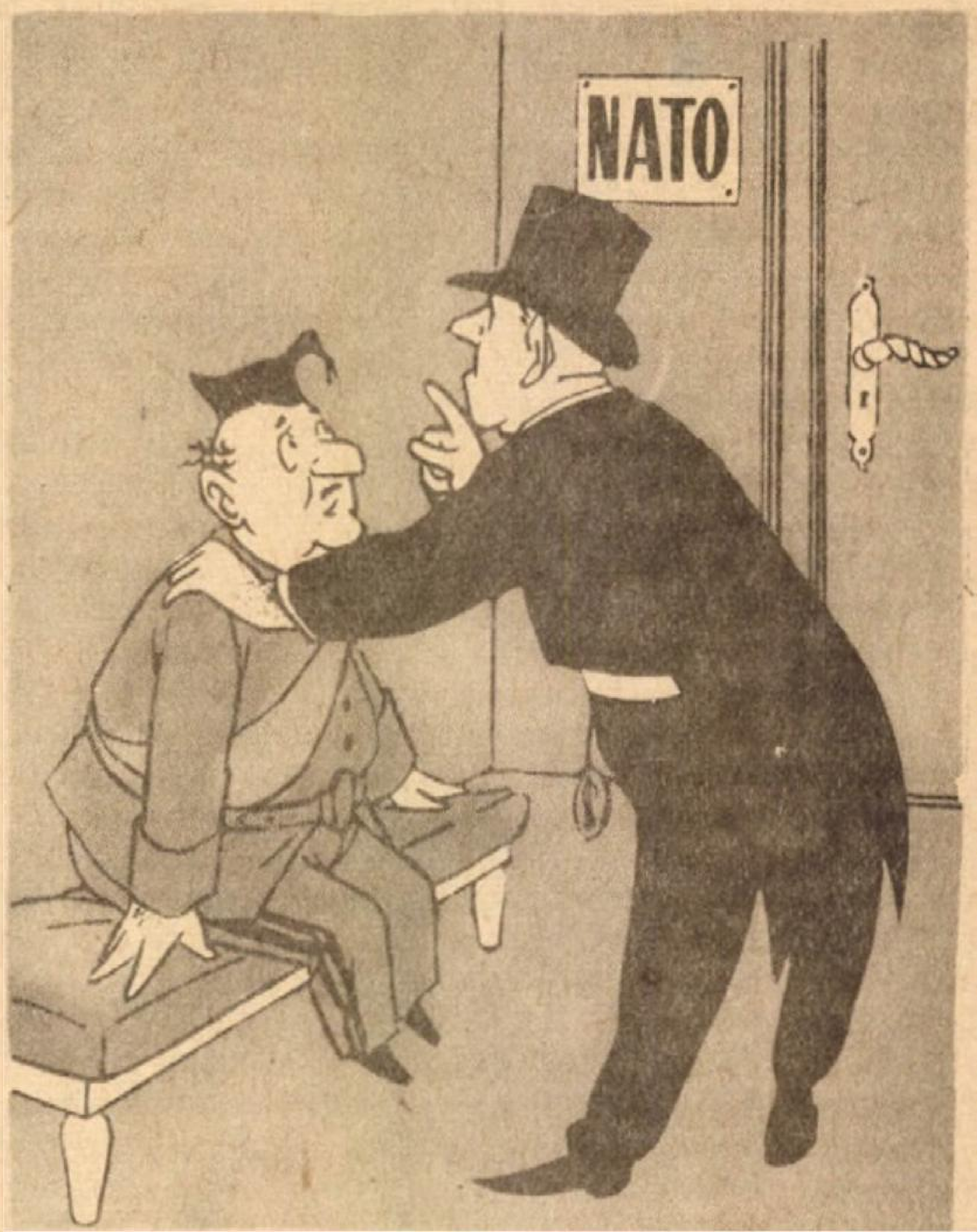

– És vigyázzon: nem szabad Heil Hitler-rel köszönni!

A telhetetlen nyugatnémetek

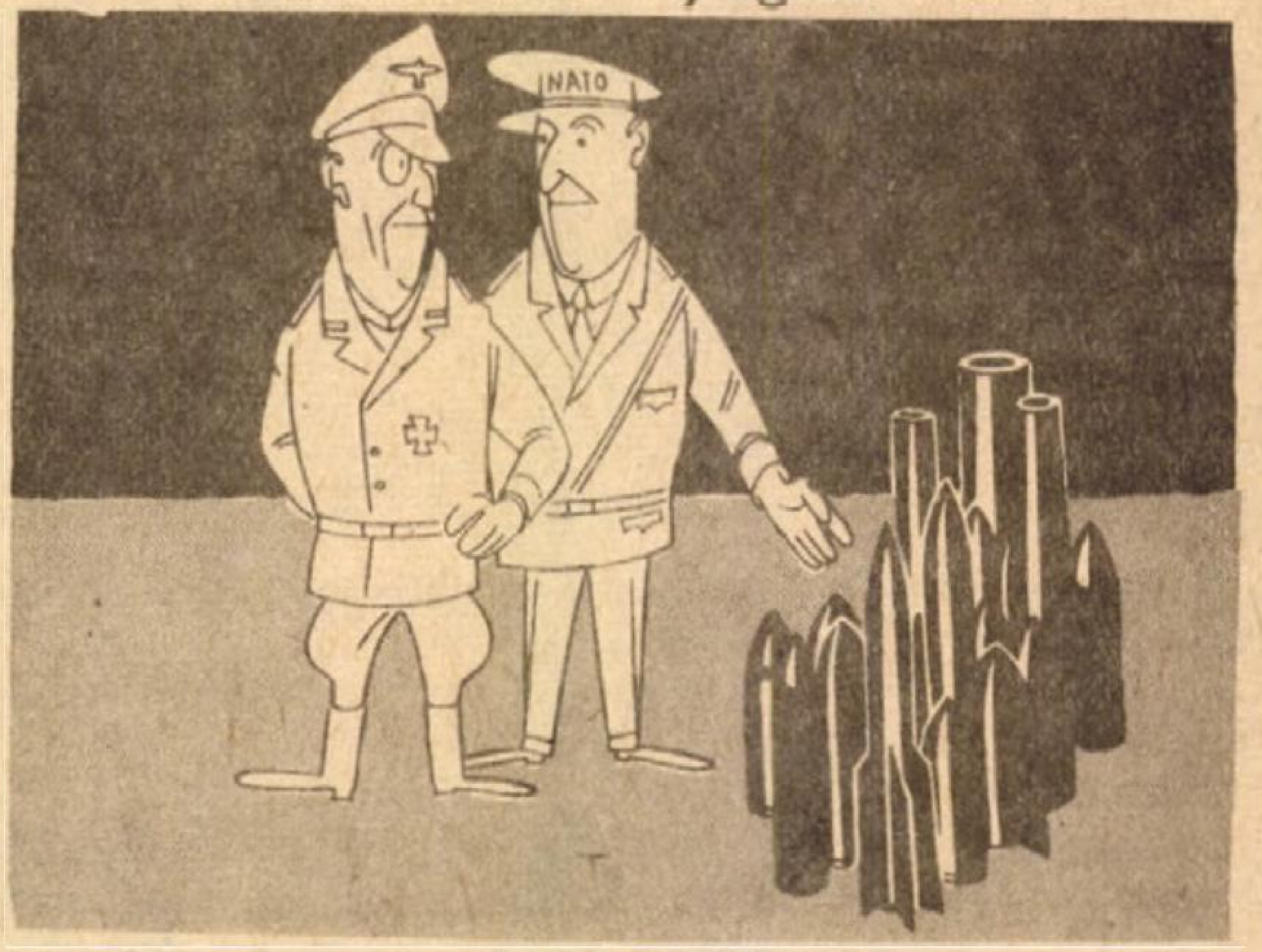

– Melyiket választja?
– Valamennyit!

Ilyesmi is előfordulhat

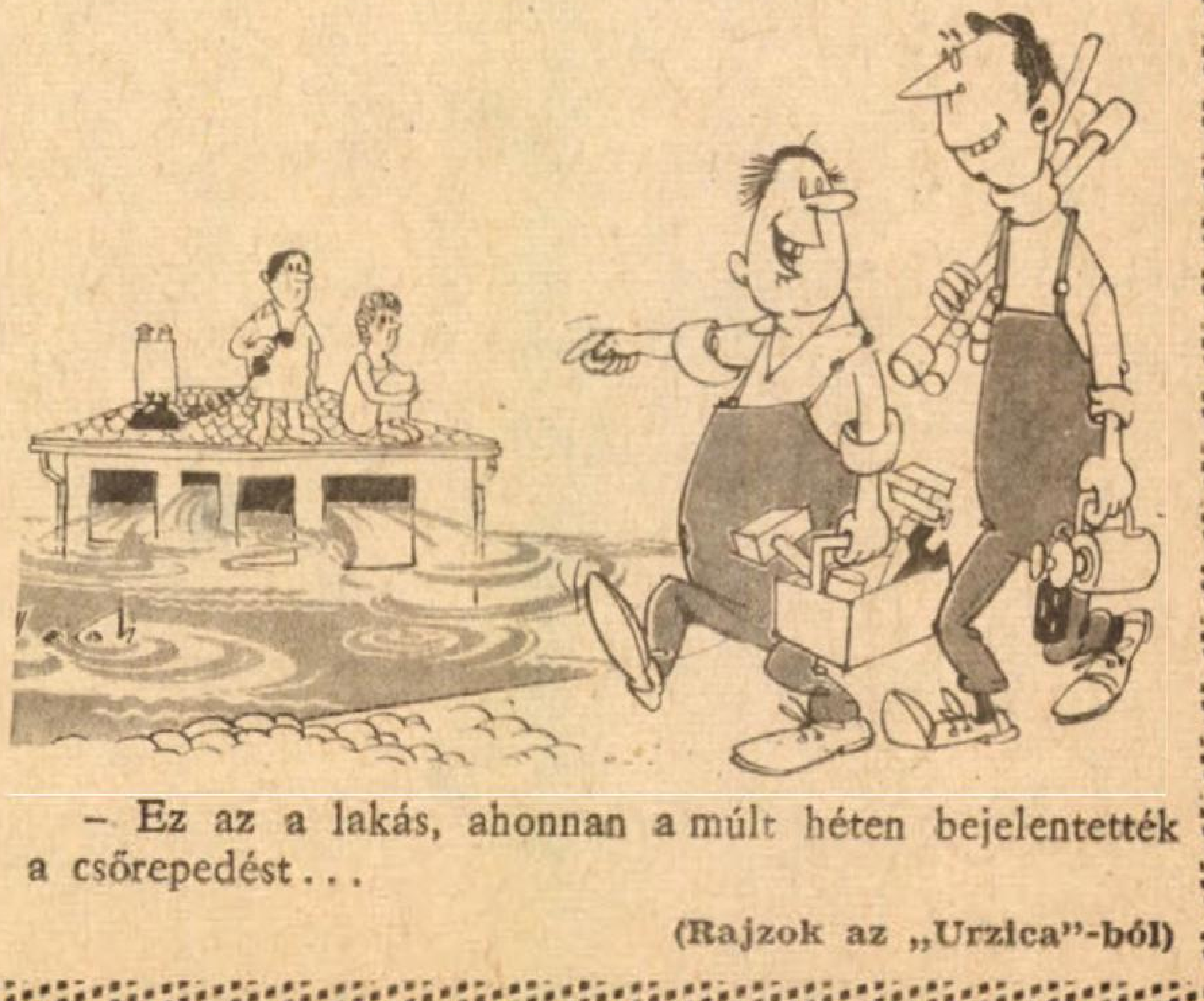

– Ez az a lakás, ahonnan a múlt héten bejelentették a csőrepedést . . .

(Rajzok az „Urzica”-ból)

Látogatók a Marson

Vasvári Anna rajza

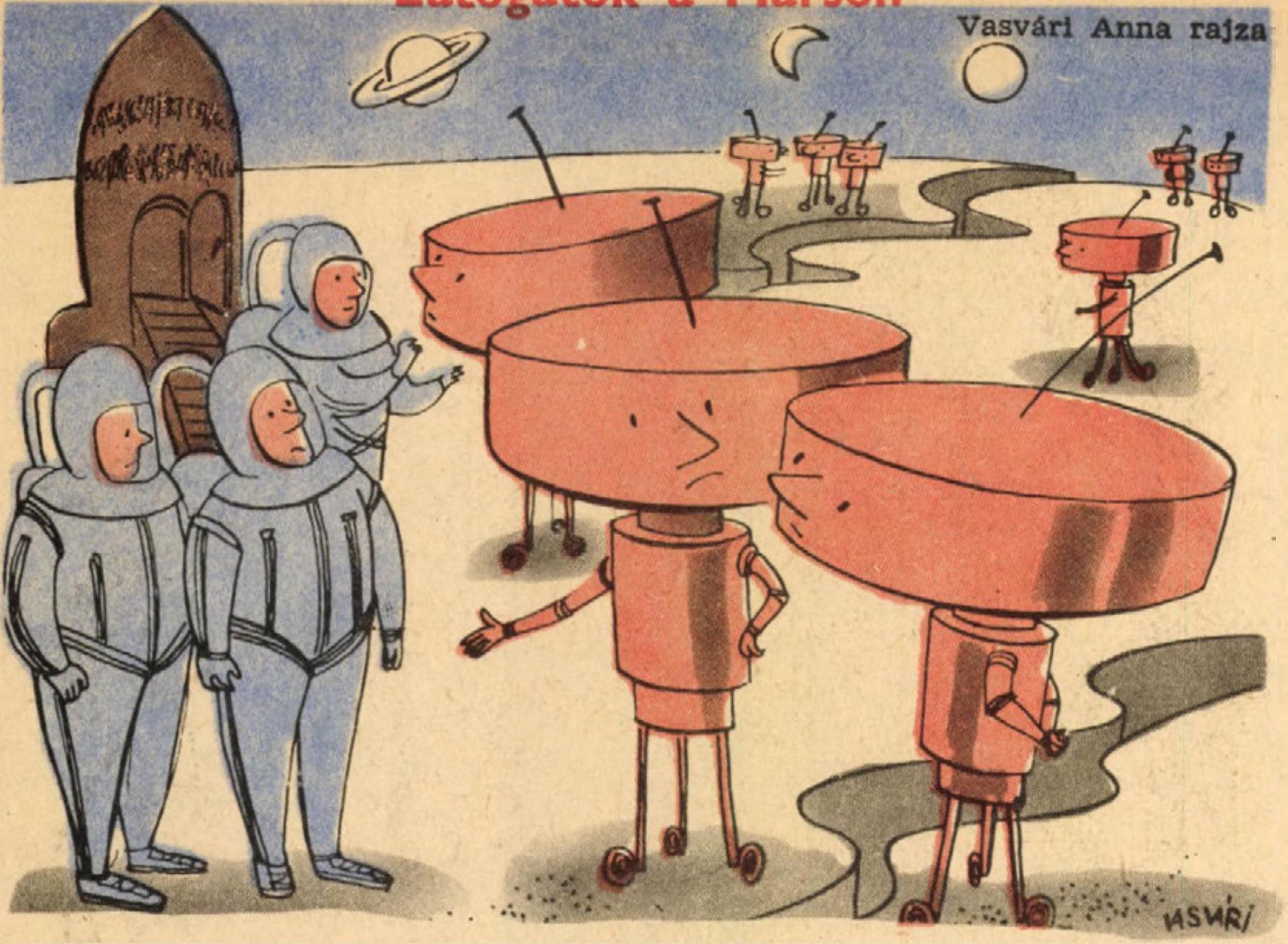

Marslakó a fiához: Mondtam, hogy ne angolul tanulj, hanem oroszul, te szamár!

Fizikai törvény

Szűr-Szabó József rajza

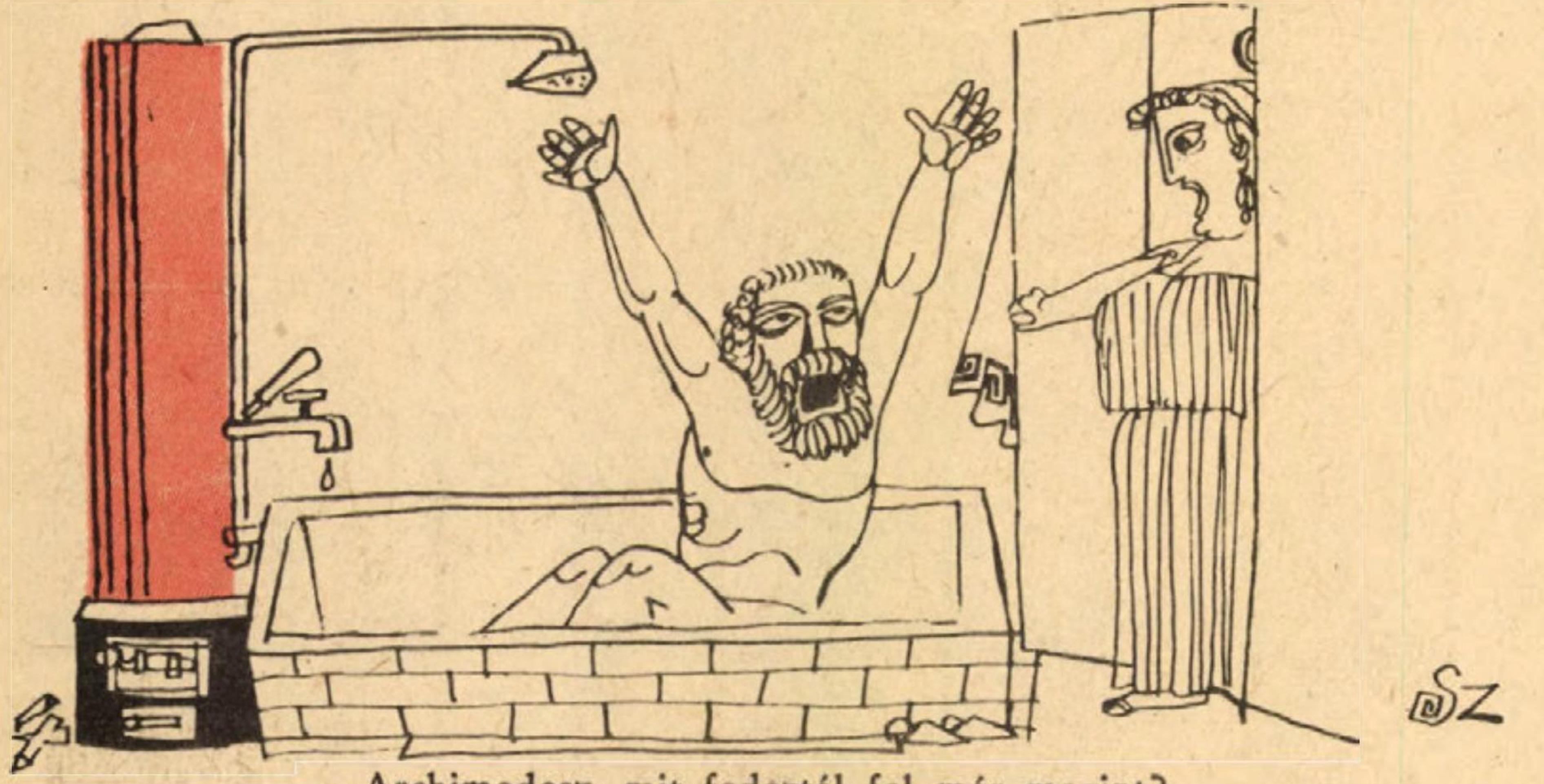

– Archimedesz, mit fedeztél fel már megint?
– Ha a Kovácsék fürdenek, nem jön a víz!

Különleges tudakozó

Balázs-Piri Balázs rajza

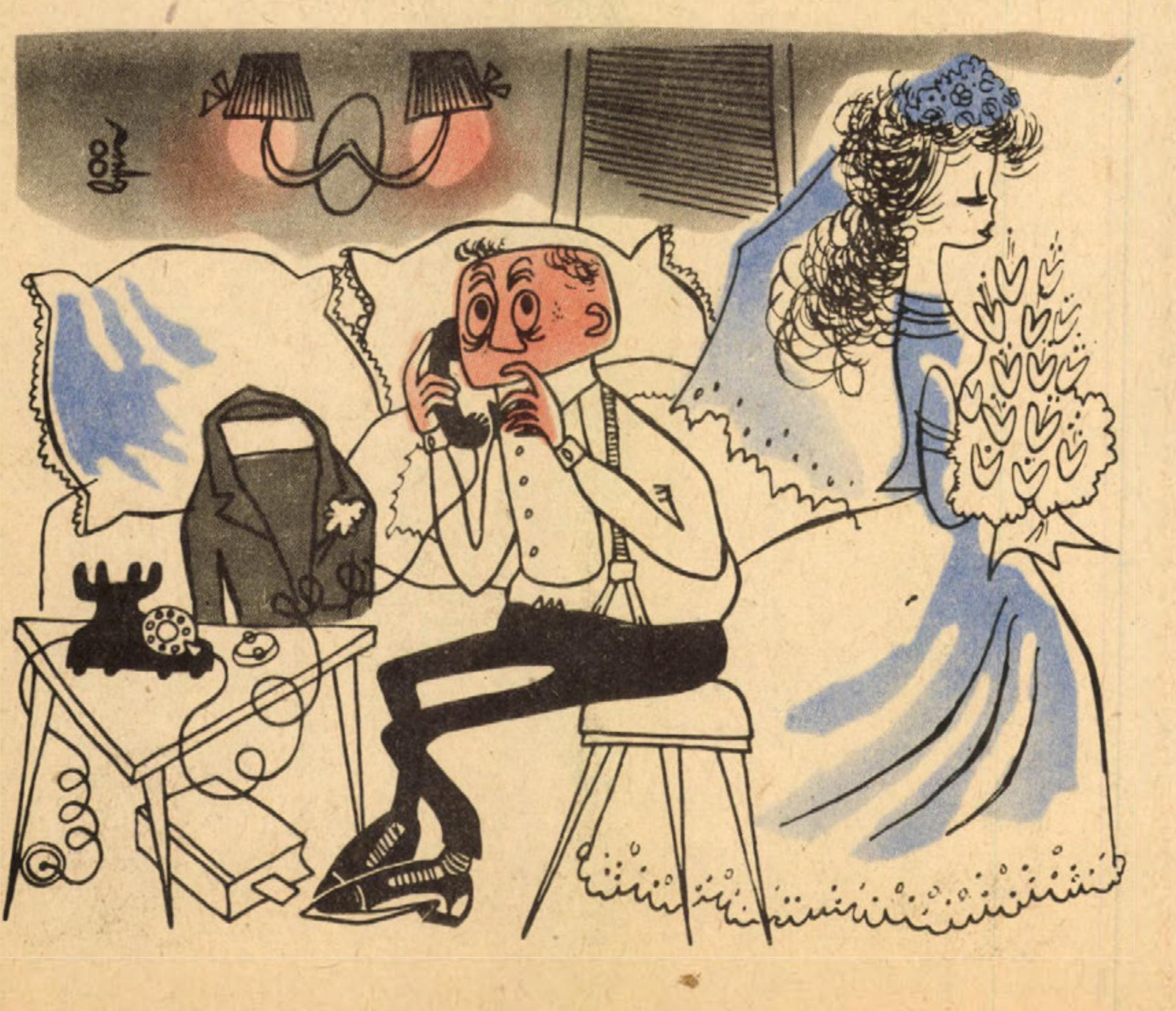

variáció önkiszolgáló boltra

Betértem egy önkiszolgáló boltba, hogy vásároljak magamnak némi csekélységet.

A bolt csemegepolcai előtt, a zöldkávé és a szardínia között jártam éppen, midőn hirtelen kivert a veríték, és oldalamhoz kaptam, mint akit lövés ért. Eszembe jutott, hogy a zsebemben hordozok egy ötdekás kávés-csomagot, a kávéügyi hatóságok kiszerelésében, szabvány celofán-csomagolásban, melyet alig negyedórája vásároltam másutt, amikor még nem gondoltam arra, hogy később egy önkiszolgáló bolton belül találom magam. Vagyis csapdát állítottam fel magamnak.

Hogyan tudom majd – ha kell – bizonyítani a törvény embereinek, hogy ez a kávés-csomag már személyi tulajdonomat képezte még az üzletbe való betérésem előtt? Nyilvánvalóan sehogy, ügyem a korszerű közellátás híres jusztic-mordja lesz, melyre talán csak halálom után, egy leltározás alkalmából derül fény! De nem adom meg magam!

A bűnjelet rá kellene csempészni a kávés-polcra, s otthagyni! Óvatosan a zsebembe nyúlok, és az az érzésem támad, hogy még a konzerv-dobozok címkéin szereplő szarvasmarhák is felém fordítják bánatos szemeiket. A kávés-csomag már a kezemben van, de hogyan tegyem vissza a pultra? Ez is feltűnő, s így is tolvajlási kísérletnek minősíthető a dolog. Meg azután a kávét nem azért vásároltam előzőleg, hogy később másutt szándékosan a pulton hagyjam, hanem hogy odahaza kávézhassam.

A megoldás adva van: kávés-csomagomat beteszem vásárlási kosaramba, és a pénztár elé járulva kifizetem. Csak nem fogom a becsületemet elveszíteni húsz forint miatt . . . !

S. P.

E heti hirdetésünk

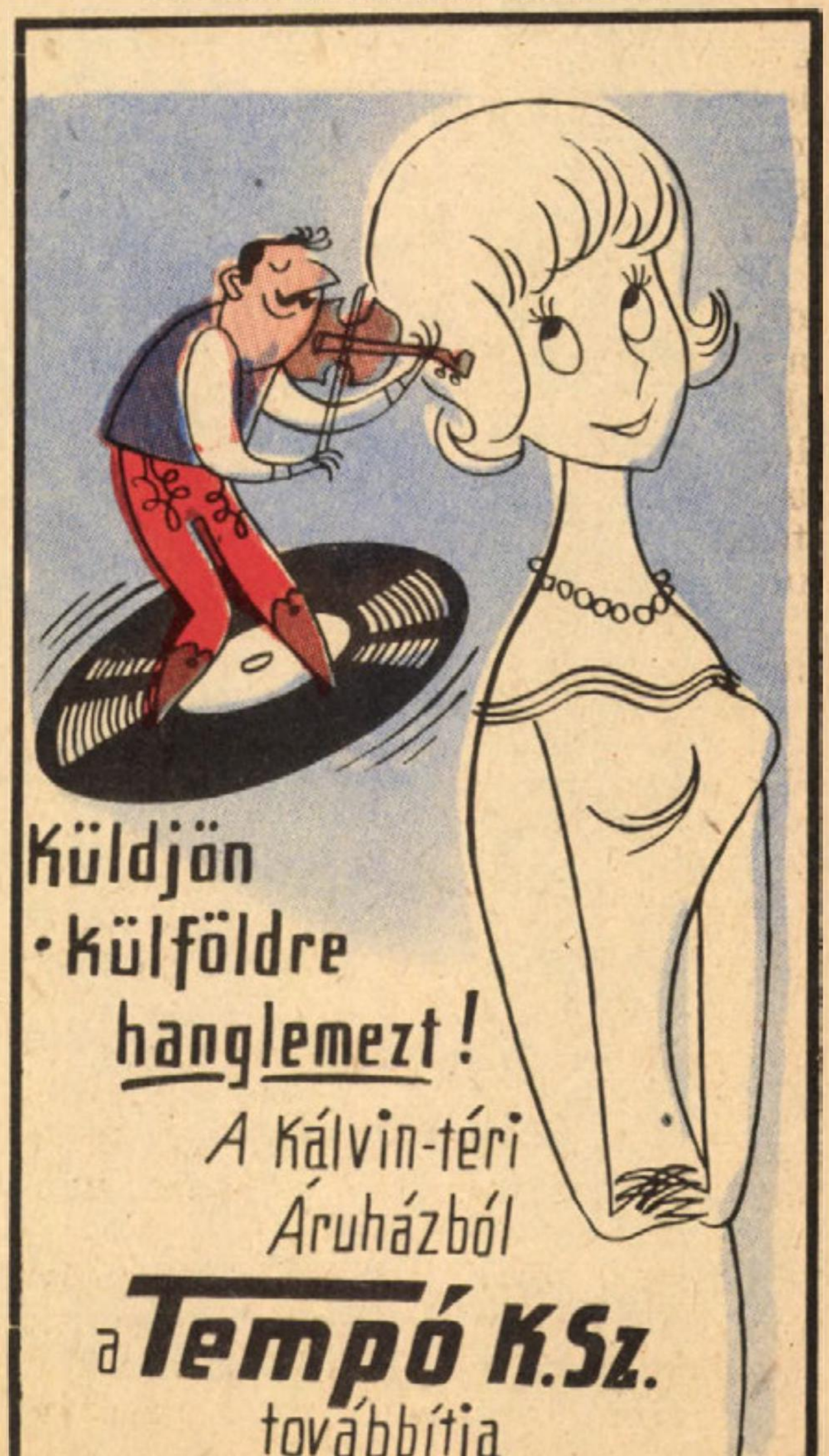

Küldjön
• külföldre
hanglemezt!
A Kálvin-téri
Áruházból
a Tempó K.Sz.
továbbítja

„HUMANIZMUS"

A zsebtolvaj világosszürke nadrágot viselt és elegáns kávébarna inget. Kissé idegesen pislogott, amikor rákiáltottam:

— Eressze el a pénztárcámat, és vegye ki a kezét a zsebemből!

— Rendben van, uram, de ne csináljon feltűnést. Már mindenki figyel az autóbuszmegállónál — nézett rám kissé szemrehányóan.

— Most azonnal velem jön! — szóltam erélyesen, és alaposan megragadtam a gallérját.

— Hová megyünk? — érdeklődött udvariasan.

— Átadom a legközelebbi rendőrnek. Tolvaj, gazember! — hörögtem dühösen, és előrelódítottam.

— Van önnek szíve egyáltalán? — kérdezte szomorúan, és rám nézett nagy, ártatlan, tiszta pillantású, kökénykék szemeivel.

— Nem sül le a bőr a képéről? Aránylag fiatal ember létére tolvajlásból tartja fenn magát! Majd a börtönben megtanítják a móresre! De már jön is a rendőr — mutattam a felém közeledő hatósági közegre.

— Tudja, hogy a könnyű diétához szokott gyomromnak mit tesz a Markó utcai koszt? Az elmúlt tíz hónap alatt is negyven dekát fogytam odabenn — mondta panaszosan.

— Előbb gondolta volna meg, hogy mit cselekszik!

— Engedjen el, uram! Ha most futni enged, soha többé nem nyúlok idegen emberek zsebébe. Ez nagyon csúnya dolog tőlem, magam is belátom. Ha most elenged, felemelt fővel járhatok én is, mint a többi testvérem, majd virágot szedek az őszi alkonyatban, és alázatosan meghajolok, hogy magához öleljen az emberiség. Ugye, elenged? Nem szeretnék csalódni önben — emelte fel az ujját nyomatékkal.

— Beszéljük meg ezt egy fekete mellett — szóltam, és beinvitáltam a szomszédos eszpresszóba. A negyedik dupla után beláttam, hogy bűn lett volna a törvény kezére adnom ezt az alapjában véve csupaszív zsebtolvajt. Félórai meghitt beszélgetés után elbúcsúztunk.

— Add át üdvözletemet a kedves feleségednek — mondtam szeretettel.

— Kézcsókom a nagyságos asszonynak, — tolmácsolta barátian.

— De ugye, soha többé...

— Soha. E perctől kezdve új életet kezdek. De most bocsáss meg, rohannom kell, mert négyre mozijegyem van — szólt, és barátságosan integetve elsietett.

Egy kicsit elszorult a torkom, és meghatottan néztem utána. Egy embertársamnak visszaadtam a hitét, egy embertársam nem csalódott bennem.

Aztán a József körútról négy és fél óra alatt hazagyalogoltam Cinkotára. Ugyanis nem volt útiköltségem.

Barátom magával vitte a pénztárcámat.

Galambos Szilveszter

A modell

Várnai György rajza

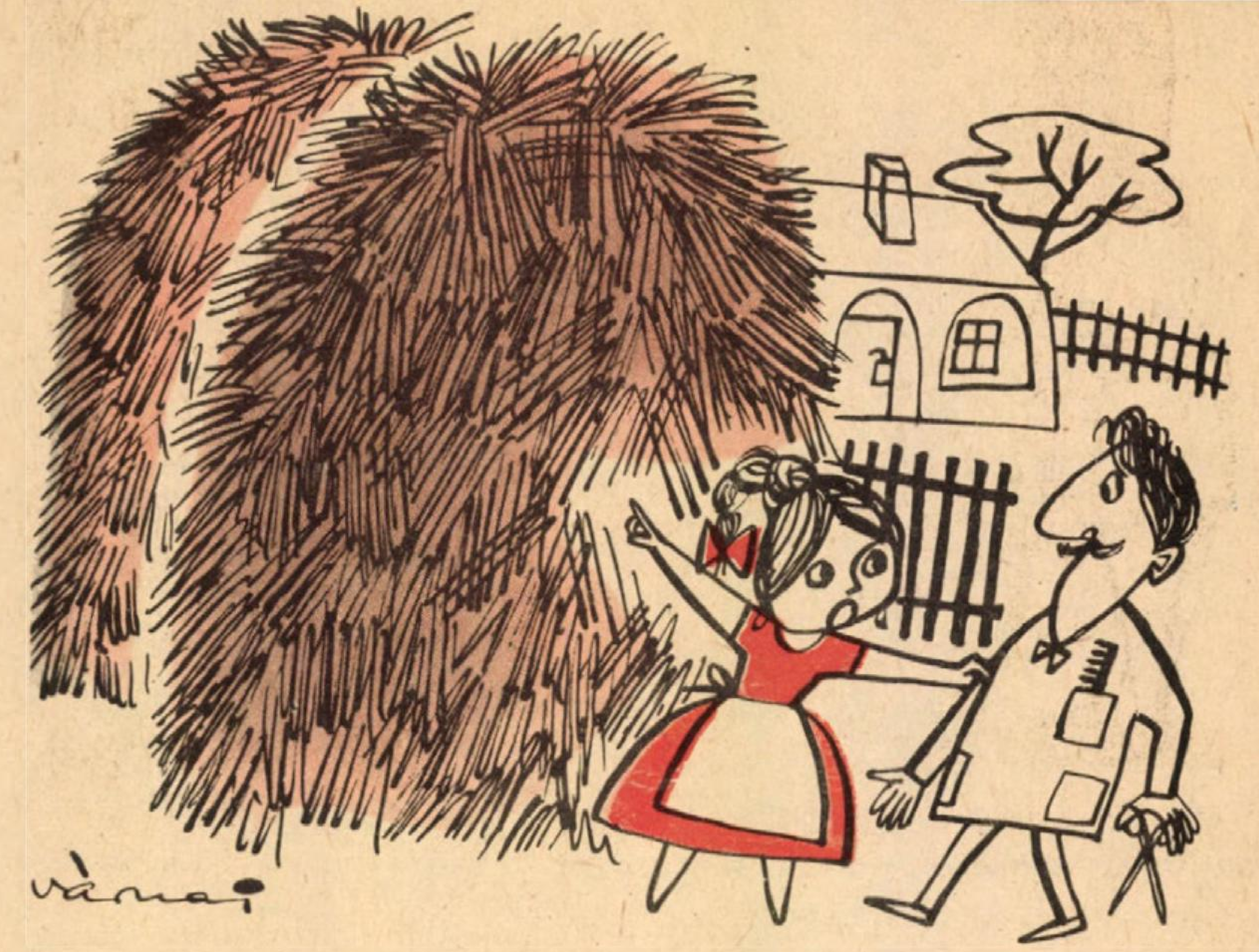

– Látja, kedves mester, ilyenre vágja a hajamat!

Az igazgató sirama

Szűr-Szabó József rajza

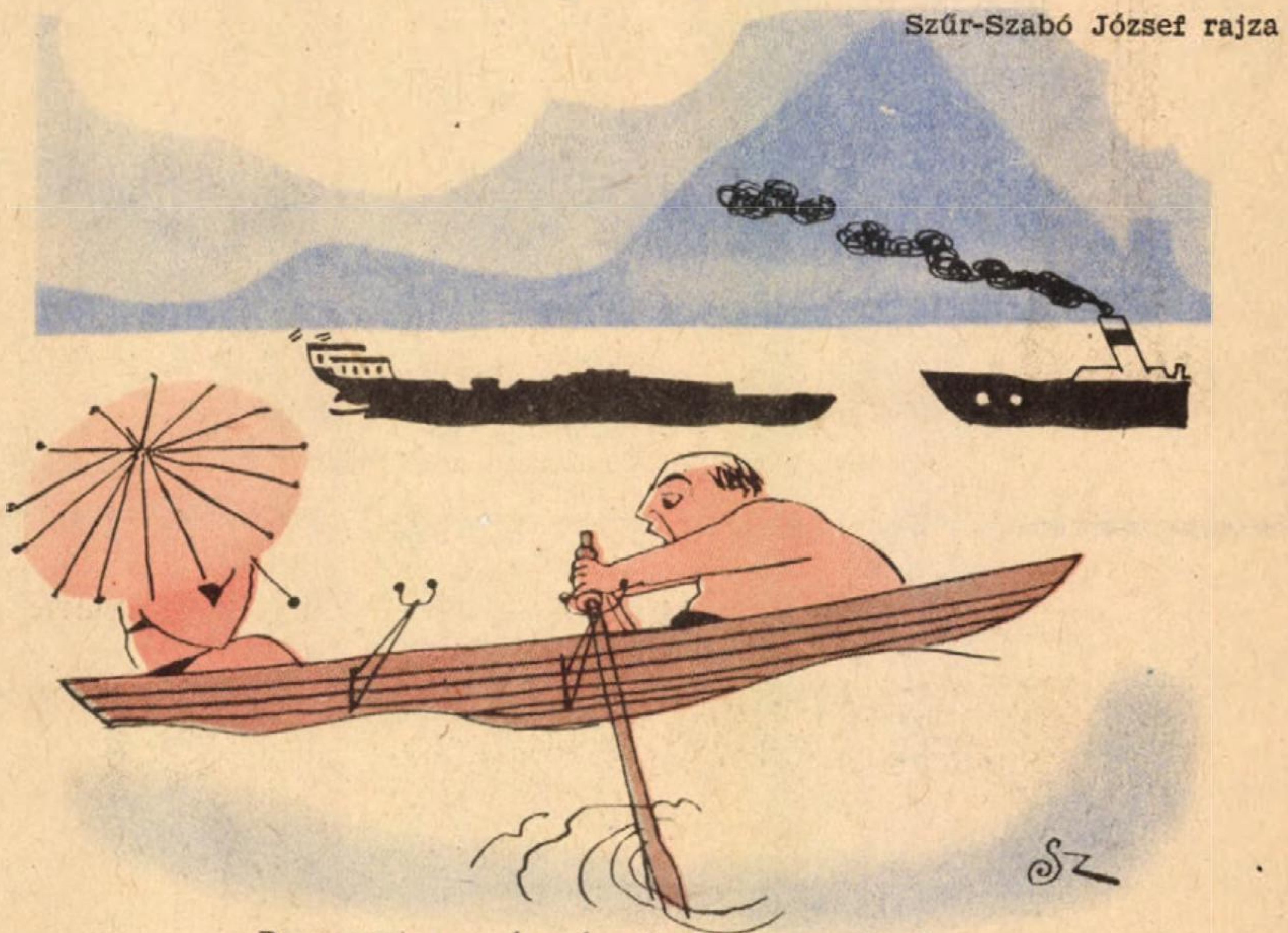

– Rettenetes, nem kapok státust egy evezősre!

Motorvezetéses verseny

Pusztai Pál rajza

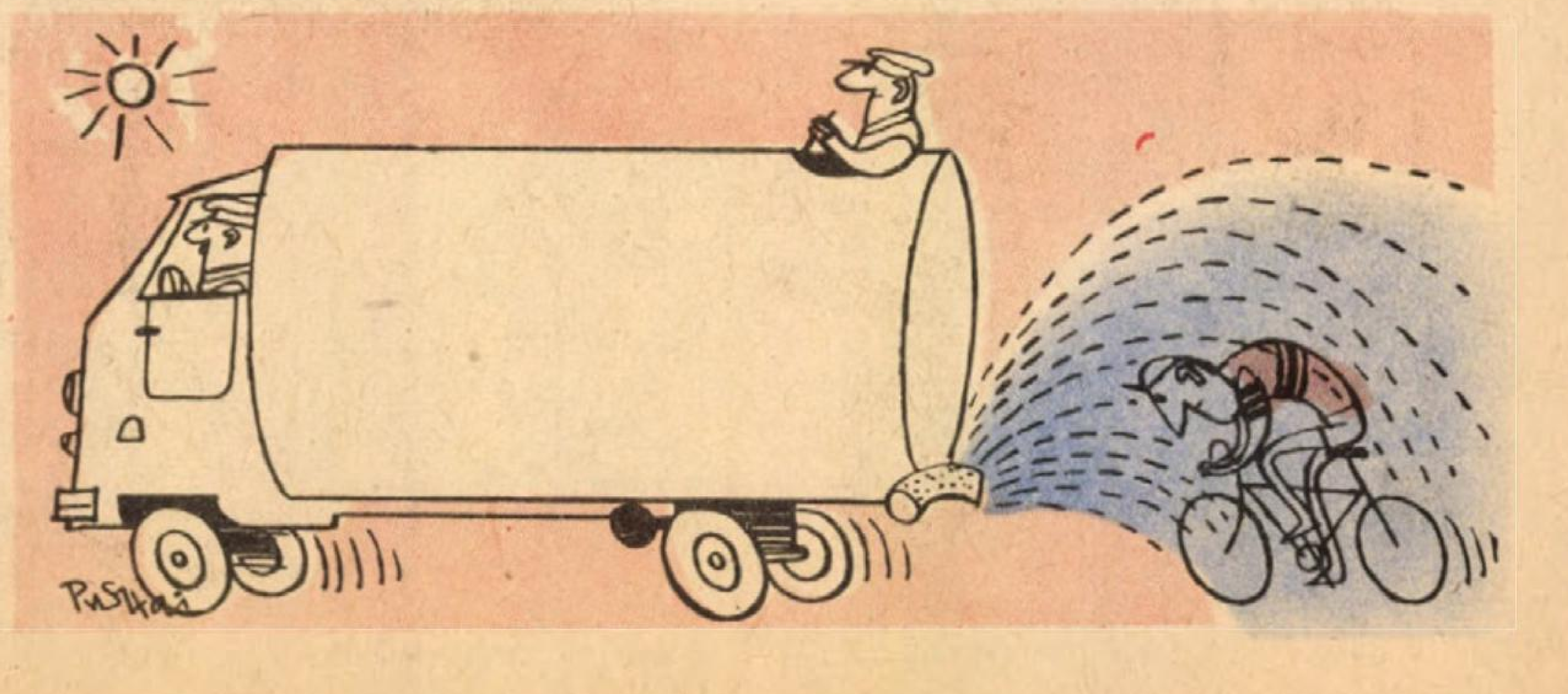

LE a bürokráciával

Felelőtlen motorbojtár

Július 16-án motorkerékpáromat a hévízi Községi Tanács jármű megőrzőjében helyeztem el. Lefizettem az eléggé magas őrzési díjat, aztán nyugodtan mentem fürödni. Visszatérvén a fürdőzésből, átadtam a jegyemet a megőrzőnek és kértem a motoromat. A megőrző dolgozója egy darabig keresgélt, majd bejelentette, hogy motoromat ellopták. Az esetet jelentettem a rendőrségnek, majd a hévízi Tanácsot felhívtam károm megtérítésére. Itt azt válaszolták, hogy őket nem lehet felelőssé tenni, mert a jármű-megőrző a hévízi „Búzakalász" Tsz kötelékében van. Ezek után a Tsz vezetőségéhez fordultam panaszommal, de innen a mai napig sem kaptam választ.

Most azután nem tudom, ki köteles megfizetni a káromat: a Tanács, amelynek neve alatt működik a megőrző, vagy a Tsz, amely még csak válaszra sem méltat?

Nagy József
Nagykanizsa, Eötvös tér 8.

Az „utolsók" jogán . . .

A naptár augusztus 11-ét, a hőmérő pedig harminckét fokos meleget mutatott, mikor hivatali munkánk végeztével fél öt óra tájban kolléganőmmel betértünk a zagyvapálfalvi Földművesszövetkezet cukrászdájába. Fagylalttal akartuk tűrhetővé tenni a rekkenő hőséget. Én megrendeltem a fagylaltokat, és türelmesen vártam, mikor is arra lettem figyelmes, hogy a pult mögött a kávéfőzőnő odaszólt a fagylaltoshoz: „Ezek azok a postás kisasszonyok, akik három óra után visszaküldik a pénzt, és négy óra után nem veszik fel a csomagot? . . . Akkor várjanak." Ez nekünk szólt. Ennek a felszólításnak eredményeként minket szolgáltak ki legutoljára.

Az „utolsók" jogán kérdezzük: van-e joguk ilyen megjegyzéseket tenni és megbüntetni bennünket azért, mert a szolgálati időt pontosan betartjuk?

Barsy Zsuzsanna
Zagyvapálfalva, Posta

Kutyasors

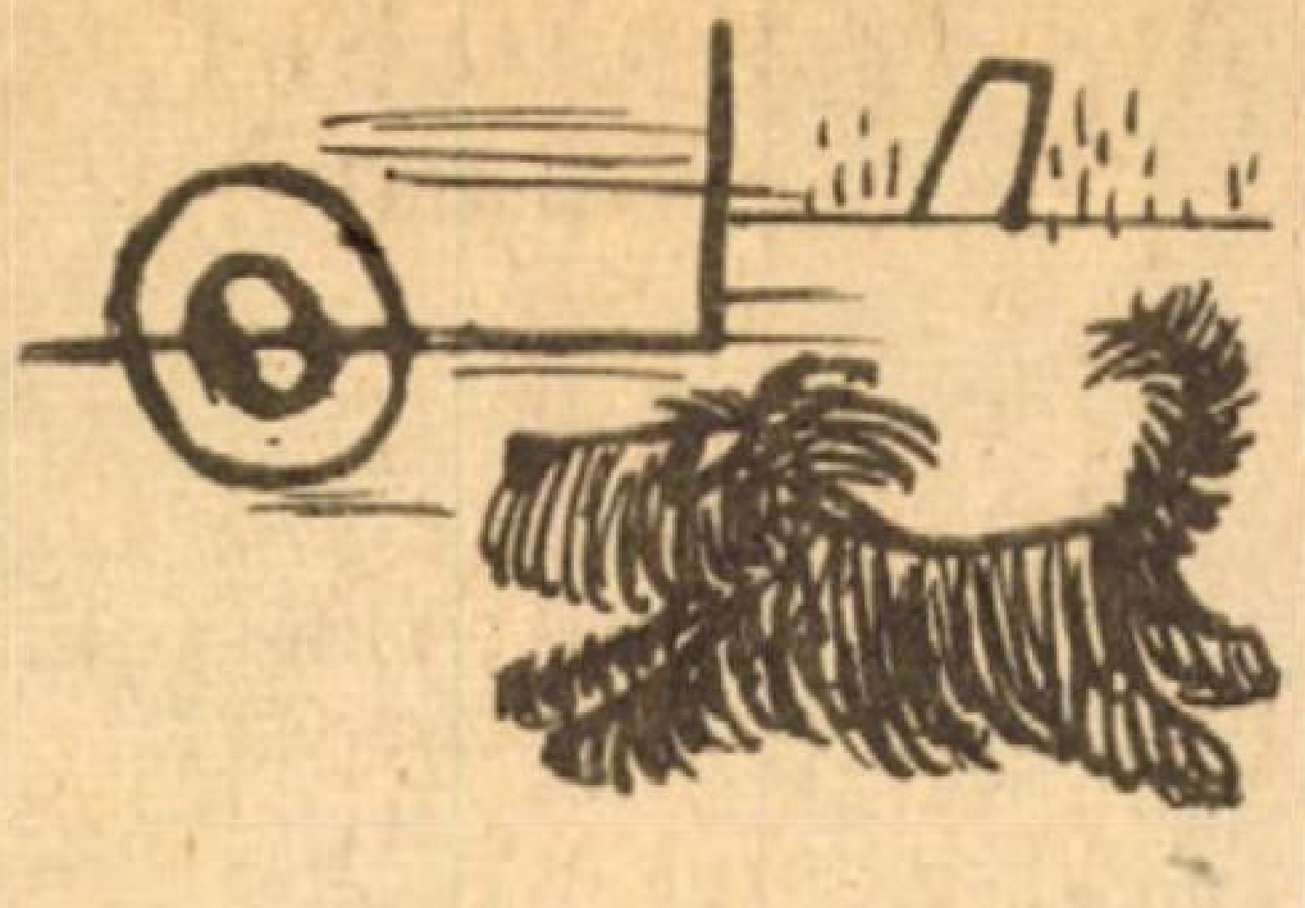

Én egy fekete kis pulikutya vagyok, aki nem künn a pusztán, hanem benn a városban születtem. Ez még nem is lenne olyan nagy baj, mert a gazdámnak itt, Miskolc közelében, Tapolcán van egy kis kertes week-end-háza, ahová engem minden hét végén kivisz, hogy kedvemre kutyálkodhassak.

Tekintve, hogy Tapolca Miskolctól hat kilométernyi távolságra van, és oda csak autóbusz viszi az utasokat, gazdám megkérvényezte a busz-vállalatnál, hogy szájkosárral a hátsó peronon utazhassak. Az engedélyt megkaptuk, és én két év óta boldogan járok Tapolcára hétvégi ficánkolásra. Néhány héttel ezelőtt egy új kalauz néni szállt fel a buszra, és felszólított minket, hogy azonnal szálljunk le. Az utazóközönség nagyon felháborodott ezen, mondván, hogy még Pesten is utazhat a kutya, ha jegye van. De a kalauz néni nem engedett és rendőrt hozott, aki, miután látta, hogy igazolványom és a jegyem rendben van, engedélyezte utazásomat. A közönség lelkesen megéljenezte a rendőr bácsit, és mi utaztunk tovább. Igen ám, de a kalauz néni nem hagyta annyiban a dolgot, az autóbusztársaságnál panaszt tett ellenem, és amikor legközelebb utazni akartunk Tapolcára, leszállítottak a buszról, és még az igazolványomat is elvették. Kérdem én most, mit csináljak: ugassak, vagy fussak a busz után?

Pamacs
Miskolc, Vásártér út 15.

Nem technika, boszorkányság

**Bajom nagy, nem apró-cseprő,
Hiánycikk a cirokseprő.
A szemembe néz a szemét,
Víg, mert neki senki se vét.**

**Bármi gurul, bármi potyog,
Csúszom, mászom, lehajolok.
Falevelek: fürge, bolhák,
Hajlongásom kigúnyolják.**

**Félt eddig a tarka macska,
Ha a seprű hátba csapta.
Most fenn trónol az asztalon,
S szemtelen, azt tapasztalom.**

**Egy seprűcsonk van a háznál.
Becsesebb, mint a virágszál.
Hiányzik bár több, mint fele,
Műemlékként bánunk vele.**

**Ha még soká nem lesz cirok,
Tudósokhoz kérvényt írok,
Szerkesszenek műanyagot!
Csupaszon nem seper a bot.**

**Sajnos, aki ludas abban,
Hogy a seprű körül baj van,
Nevethet e sirám felett,
„Megseprűzni" őt se lehet!**

K. TÓTH LENKE

Kötbér — minden áron

A VII. kerületi Vendéglátóipari Vállalatnak éppúgy, mint a többinek, nagyobb üzemi gázfogyasztásra szerződést kell kötnie a Gázművekkel. A szerződésben meghatározzák, hány köbméter gáznak kell és lehet elfogynia egy-egy üzemegységben. Ha ezt a mennyiséget a tényleges fogyasztás meghaladja, a vállalat kötbért fizet. De kötbért fizet akkor is, ha nem használja fel a szerződött gázmennyiséget.

A dolog sajátos humorának megértéséhez tudni kell, hogy a vendéglátóipari vállalatok egyik legfontosabb feladata a konyhai termelés fokozása, másrészt a takarékos energiafelhasználás. Mindkettő versenyszempont és közvetve vagy közvetlenül előfeltétele a kiváló vállalat cím elnyerésének is.

A feladatok ésszerű végrehajtását azonban lehetetlenné teszi a jelenlegi kötbér-rendszer.

Íme, néhány elrettentő példa:

A Baross téri Betérő-étterem korszerűsítés miatt átmenetileg bezárt. Előfizetéses étkezőit, valamint vendégeinek egy részét a Vasút étterem vette át, ami természetesen ételforgalma megnövekedését és ezen keresztül a *gázfogyasztás emelkedését* is eredményezte. De eredményezte azt is, hogy a vállalatnak a gázmennyiség-többlet miatt kötbért kellett fizetnie.

A Kulacs-étterem hétköznapi záróráját hajnali két órában állapították meg, a korábbi öt órai zárórával szemben. A Kulacs e miatt *nem használta fel* a rá kirótt gázmennyiséget, tehát a vállalatnak megint csak kötbért kellett fizetnie. Ugyanígy megkötbérezték vállalatunkat az újonnan létesített hidegkonyha miatt is, amely szintén nem használta fel az előzetes kalkuláció alapján megállapított gázmennyiséget.

Ez a kötbér-rendszer a jelenlegi formájában akadályozza a helyes és ésszerű gazdálkodást, és nem a kedves vendégeinket, hanem a bürokráciát hizlalja.

Zsiray Károly
a VII. ker. Vendéglátóip. V.
tervosztály vezetője

Túlszabott alkatrész

Kisebb forrasztások elvégzéséhez a kereskedelem „Minifor" elnevezéssel forrasztópákát hozott forgalomba. Én is vettem egy ilyen „Minifor"-t. Mivel azonban Békéscsabán nem lehetett hozzá betétet kapni, így hosszú ideig csak a mérgemet forraltam vele. Augusztus elsején végre sikerült három darab betétet vennem, de használni nem tudom őket, mert a betét üvegcsöve vastagabb, mint a páka nyílása, és a samott-réteg is vastagabb a kelleténél. Most aztán pákám is van, betétet is szereztem hozzá, csak éppen forrasztani nem lehet vele.

Tipi Antal villanyszerelő
Építőip. és Tatarozó V.,
Békéscsaba

Hivatalban

Várnai György rajza

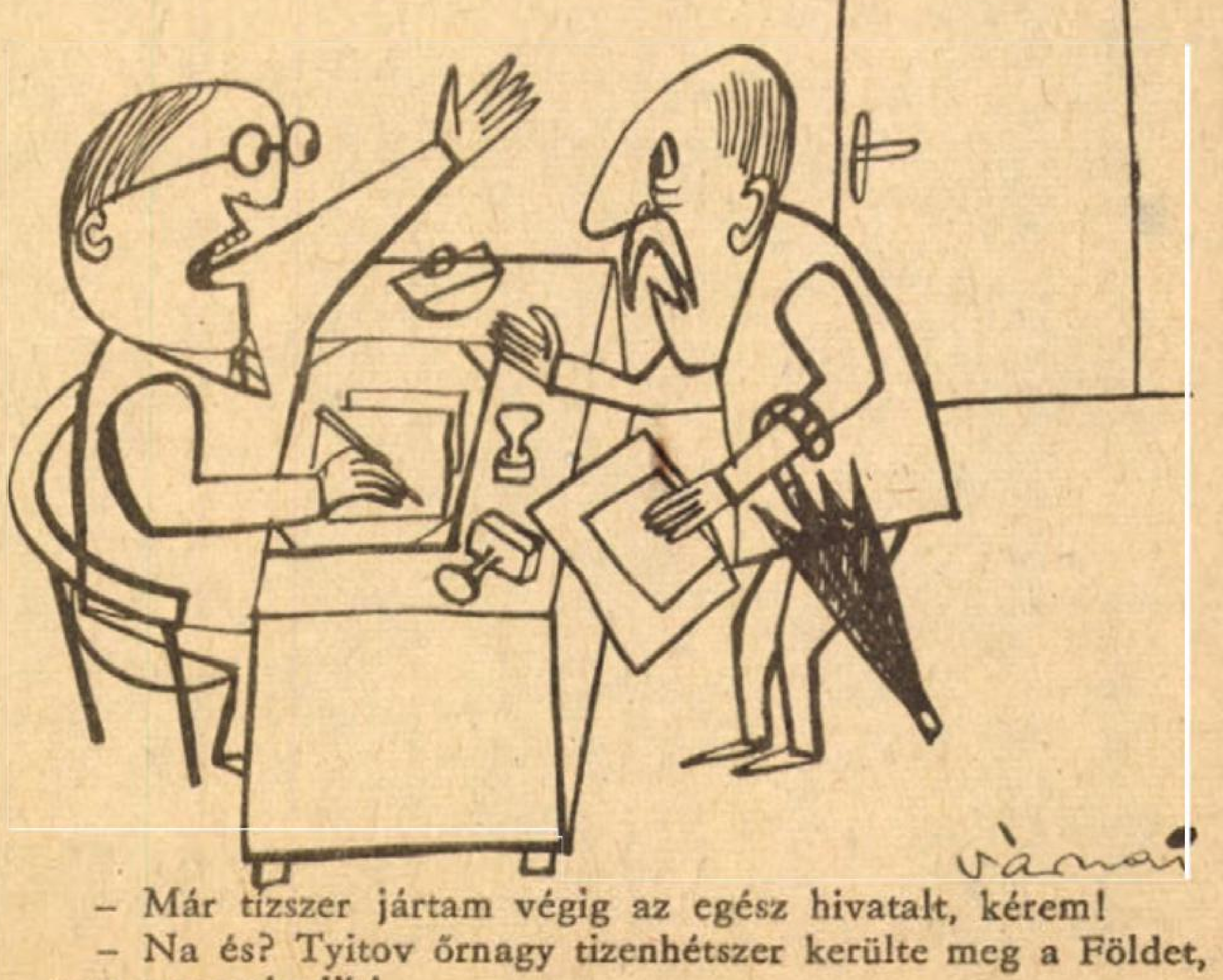

– Már tízszer jártam végig az egész hivatalt, kérem!

– Na és? Tyitov őrnagy tizenhétszer kerülte meg a Földet, és nem panaszkodik!

Alkoholista

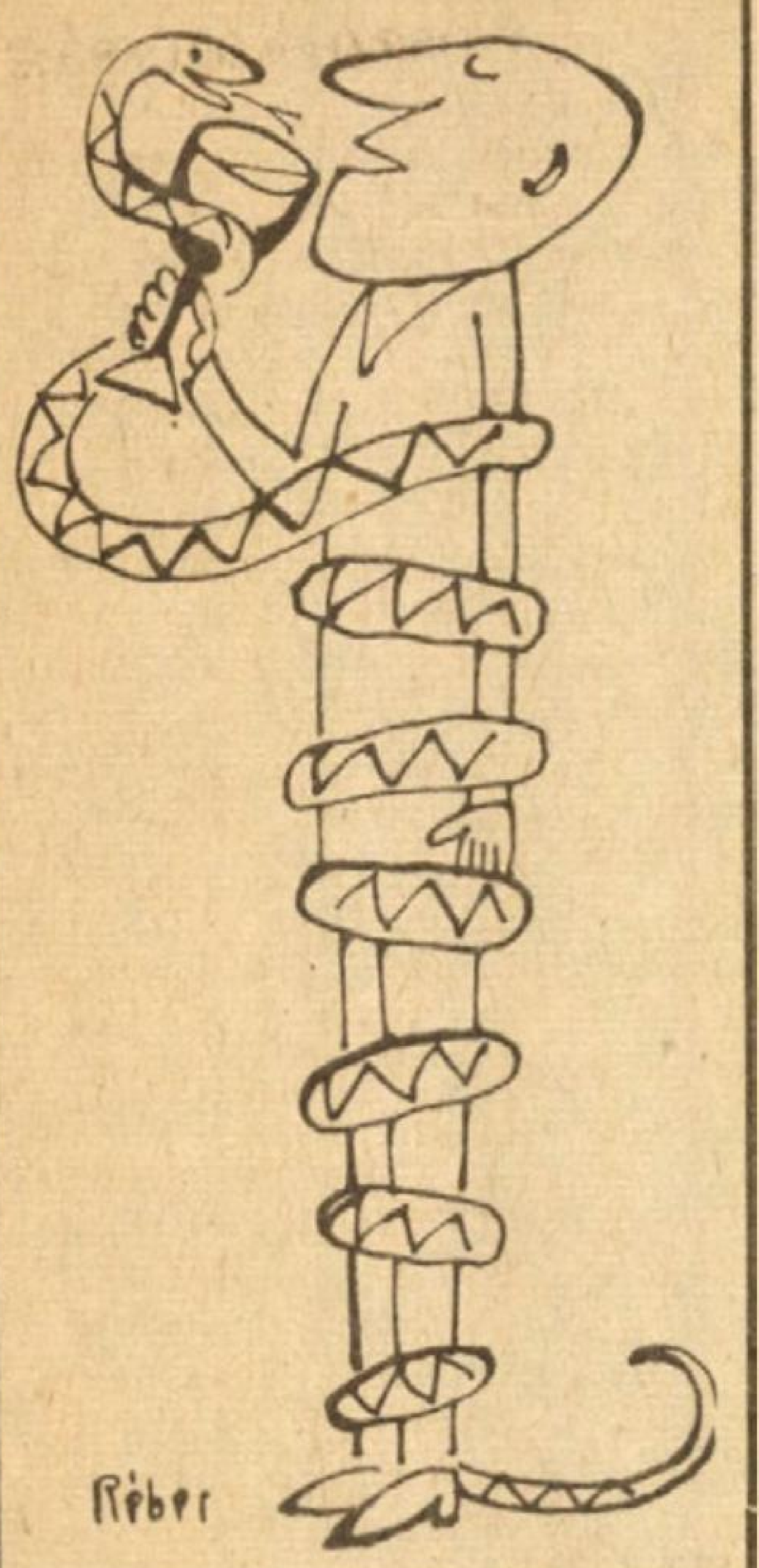

Az első magyar űrrepülő

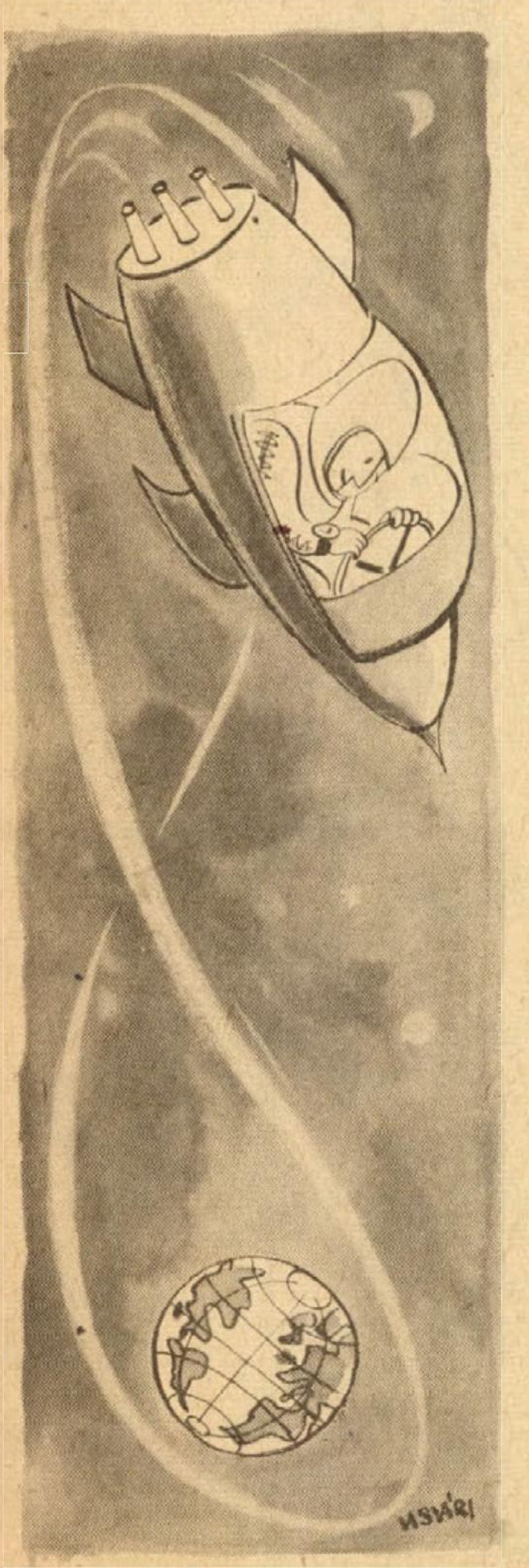

– Még kétszer megkerülöm a Földet, és kijön a teljes napidíj . . .

Noteszemből

1.

Az eszpresszóban, ahol írók és újságírók beszélik meg a nap eseményeit, állandó vendég a töltőtollas ember. Olcsó és kevésbé olcsó tollakat árul, nem is eredménytelenül, hiszen íróembernek mindig jól jön az ilyesmi.

A napokban is beállít az öreg, előveszi skatulyáját, és megkezdi a „főzést". Az egyik asztalnál két fiatal újságíró kavargatja a duplát. Orruk alá dugja az egyik tollat.

– Külföldi márka. A párját néhány hónappal ezelőtt egy híres író vette meg. Most hamarjában nem jut eszembe a neve. A múlt év legnagyobb sikerű darabját írta ezzel a tollal.

Csend. A vevőjelöltek nehezen állnak kötélnek. Az árus folytatja:

– Tudják, milyen olcsón adtam el neki? Húsz forintért. És nehéz tízezreket keresett vele.

Az egyik újságíró komoly arccal megszólal:

– Nagy könnyelműség volt azt a szerencsés tollat így elkótyavetyélni.

Az öreg nem veszi észre az ugratást. Összecsomagolja holmiját és mélabúsan mondja:

– Látják, ez az én formám.

2.

Bécsben hallottam.

A vezérigazgató új titkárnőt keres. A pályázók közül hármat behívnak az „üzemi pszichológushoz". Mindháromnak felteszi ugyanazt a kérdést:

– Ön a gép mellett ül. Egyszerre berohan egy férfi, pisztollyal a kezében, és a főnököt keresi. Mit tesz ebben az esetben?

Az első pályázó így válaszol:

– Segítségért kiabálnék.

A második:

– Megkérdezném tőle: nem akar-e inkább velem vacsorázni, mintsem az estét a rendőrségen tölteni.

– Én kijelenteném neki – mondja a harmadik –, hogy a főnökhöz az út csak a holttestemen át vezet.

A három leányt kiküldik a szobából. A pszichológus a vezérhez fordul, és „értékeli" a válaszokat.

– Az első felelet tipikusan nőies reagálás, a legegyszerűbb megoldásra gondol. A második válasz öntudatos, diplomatikus. A harmadik hűségre, bátorságra vall. Melyiket akarja alkalmazni, vezérigazgató úr?

– A magas szőkét, azokkal a szép kék szemekkel, – hangzik a döntés.

Kemény István

ESTE 8 UTÁN

Kaján Tibor rajza

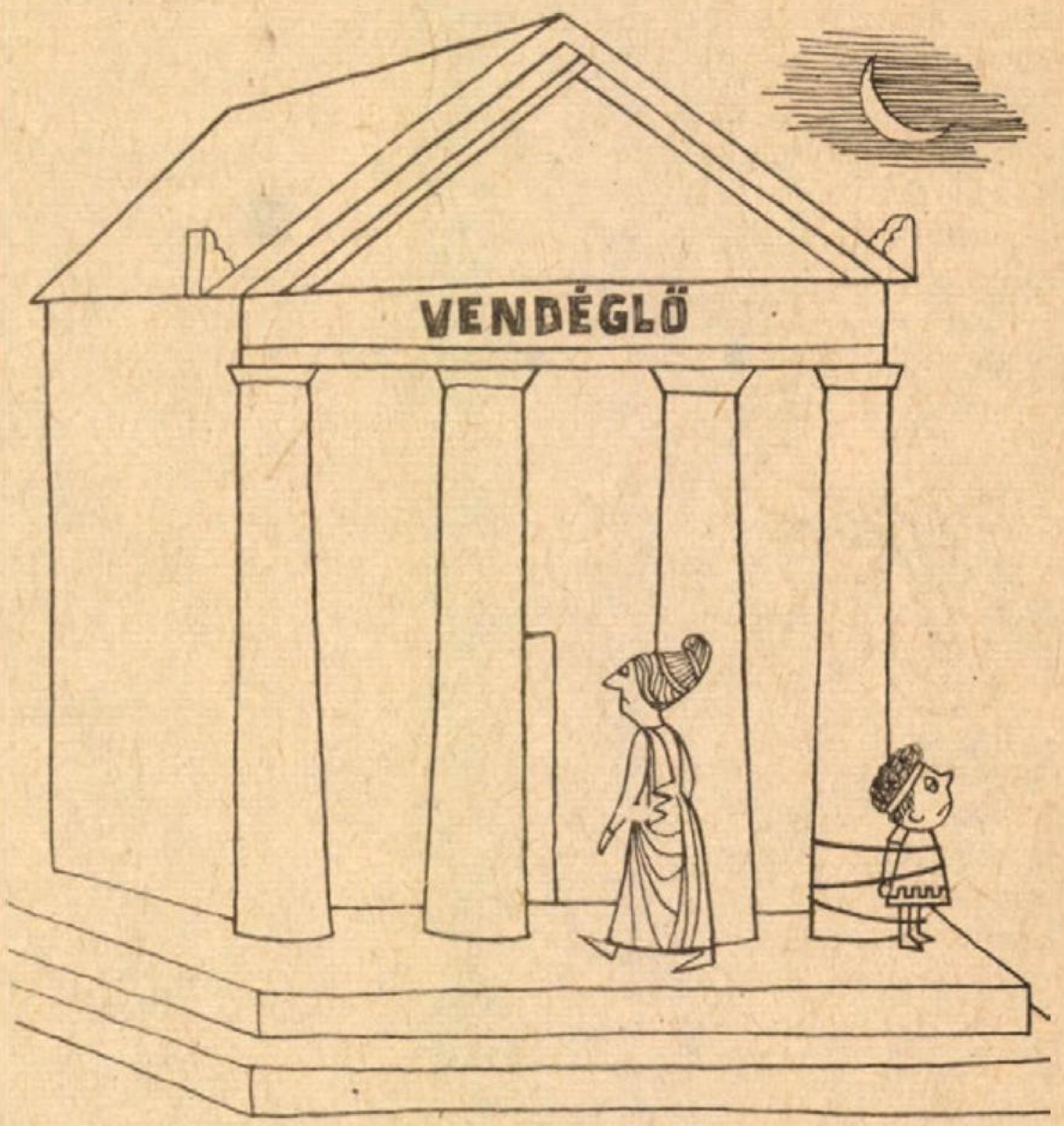

Spártai nevelés

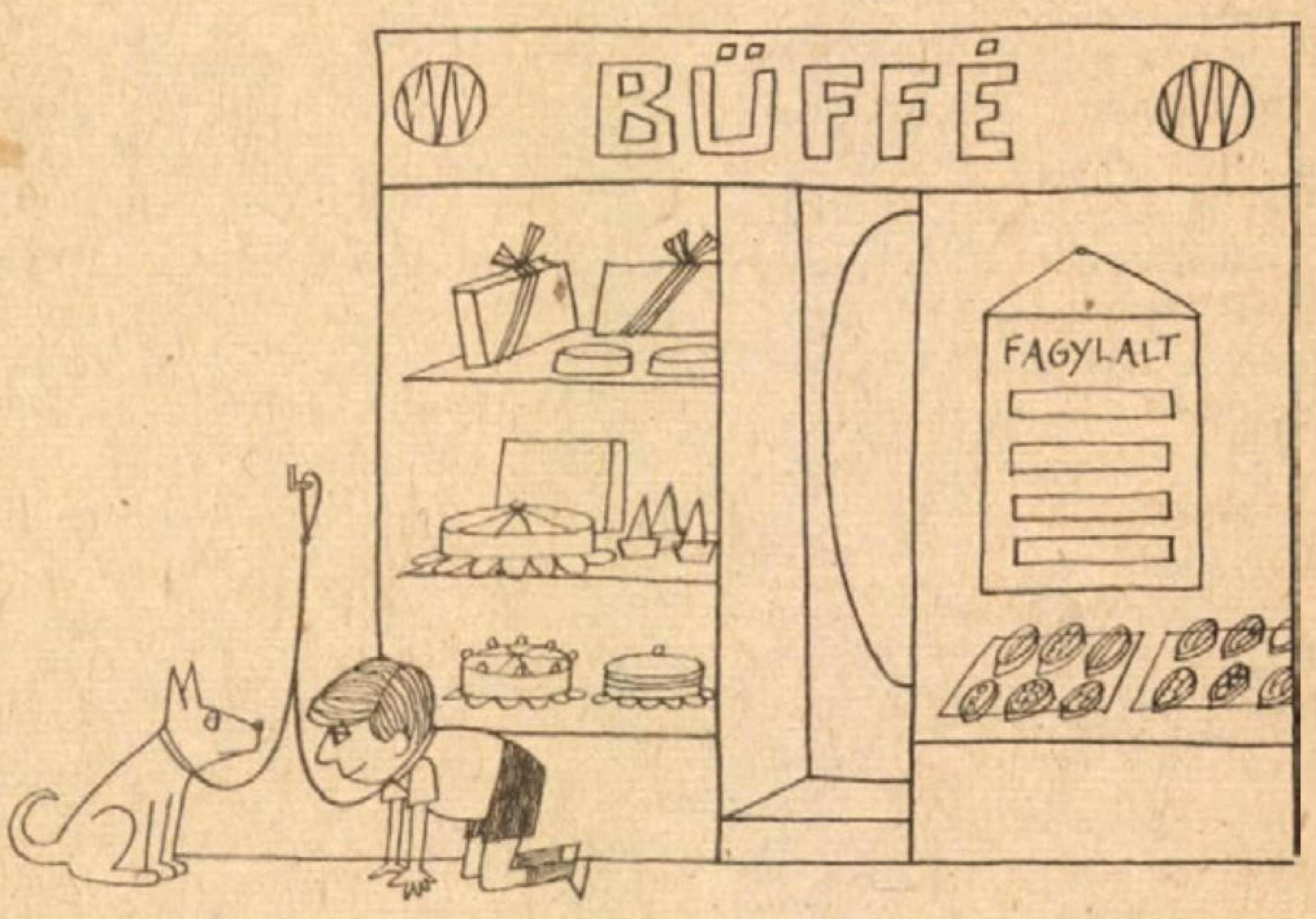

– Te sem vagy még tizenhat éves?

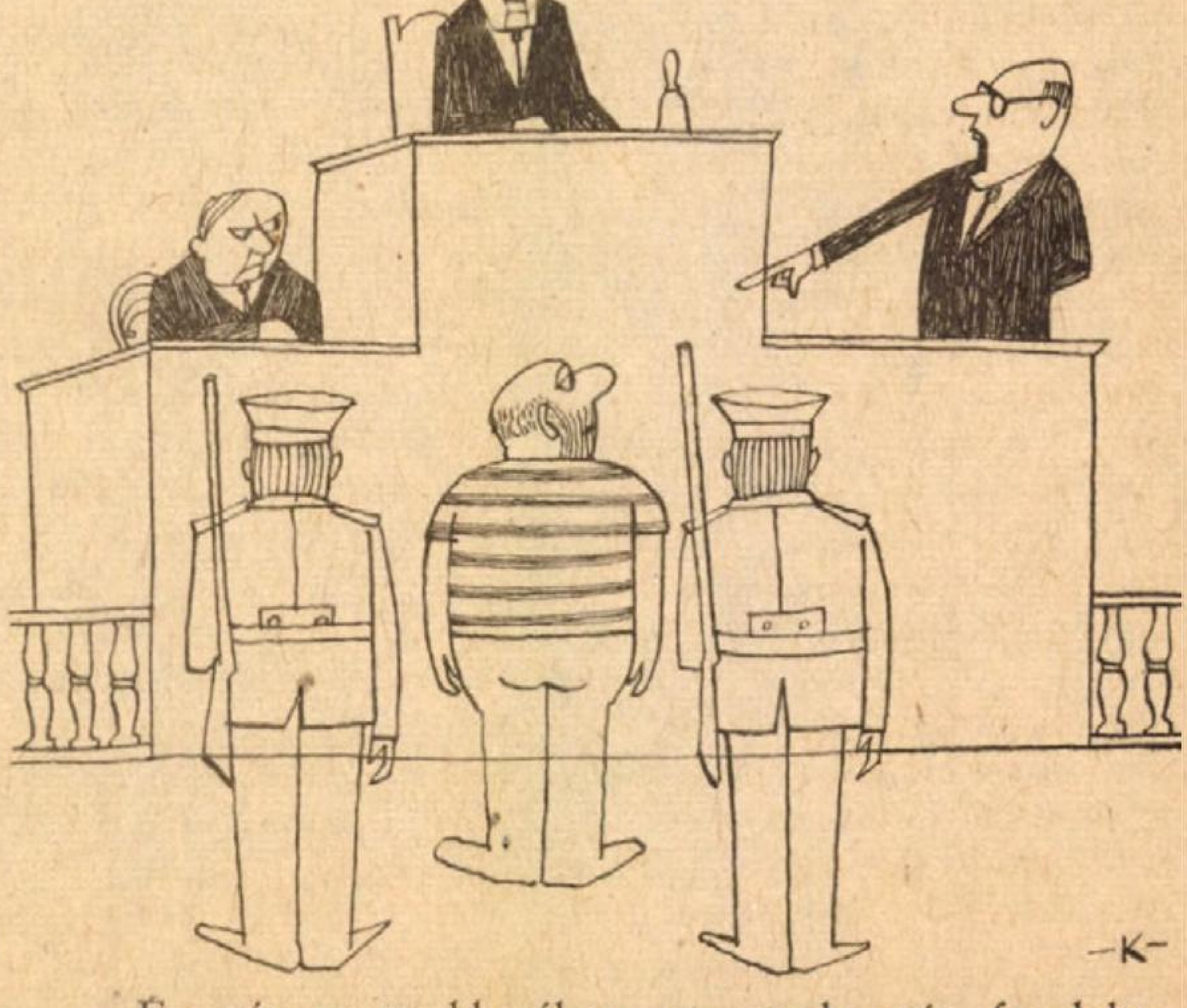

– És már gyermekkorában este nyolc után fagylaltozott a szüleivel . . .

Feleki—Pusztai:

FIATALOK KÖZÖTT

A Dunai Cement Mű építésében résztvevő középiskolás KISZ-fiatalok munkáját, tábori életét, magatartását megfigyelve azt kellett megállapitanunk, hogy ez az ifjúság rendkívül komoly, elmélyült, higgadt, felelősségteljes, amellett, hogy mellékesen igen jól dolgozik. Örvendetes megállapitásunkat az alábbiakra alapozzuk:

1.

Ez a felelősségtudattól áthatott ifjúság gondosan vigyáz az egészségére. Egyikük például éjfél után egy órakor ezzel keltette fel a tábori orvost: „Doktor úr, adjon nekem valamit, hull a hajam!”

2.

Ez az ifjúság nem könnyelmű, megbecsüli a pénzt. Egyikük, mint azt a táborvezetőségtől megtudtuk, egy 50 forintos fogadás megnyerése érdekében megevett egy egeret.

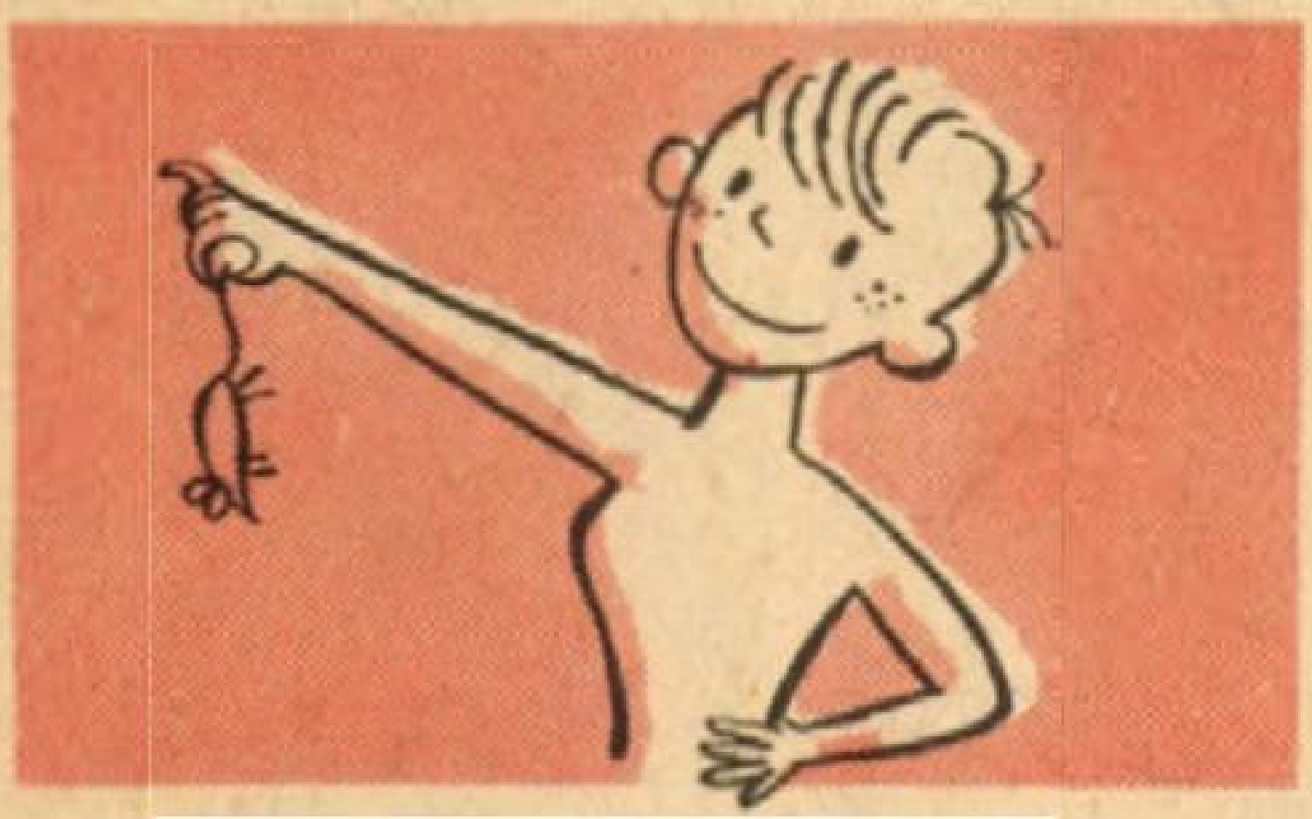

3.

Még a munkán kívül is sokan foglalkoznak kenyérkeresettel. Találnak is kenyeret, nemegyszer más kenyerét. Ez is komoly dolog, gondoljuk csak el, hogy Victor Hugo milyen sikeres regényt írt Jean Valjean kenyércsenéséből. Szegény gyerekek néha rászorulnak egymás kenyerére, hiszen alig egy kiló a napi fejadag.

4.

Rendkívüli módon kifejlődött bennük a művészi érzék. Az egyik brigád szerint: inkább keveset, de szépen! Ezt tovább akarják fejleszteni: inkább nagyon keveset, de nagyon szépen!

5.

A mély gyász is tragikus alapszínezetet ad a tábornak. Az egyik sátor tetején fekete zászló jelzi, hogy a sátor lakói közül négyet büntetésből hazaküldtek, mert kiszöktek „csörögni”.

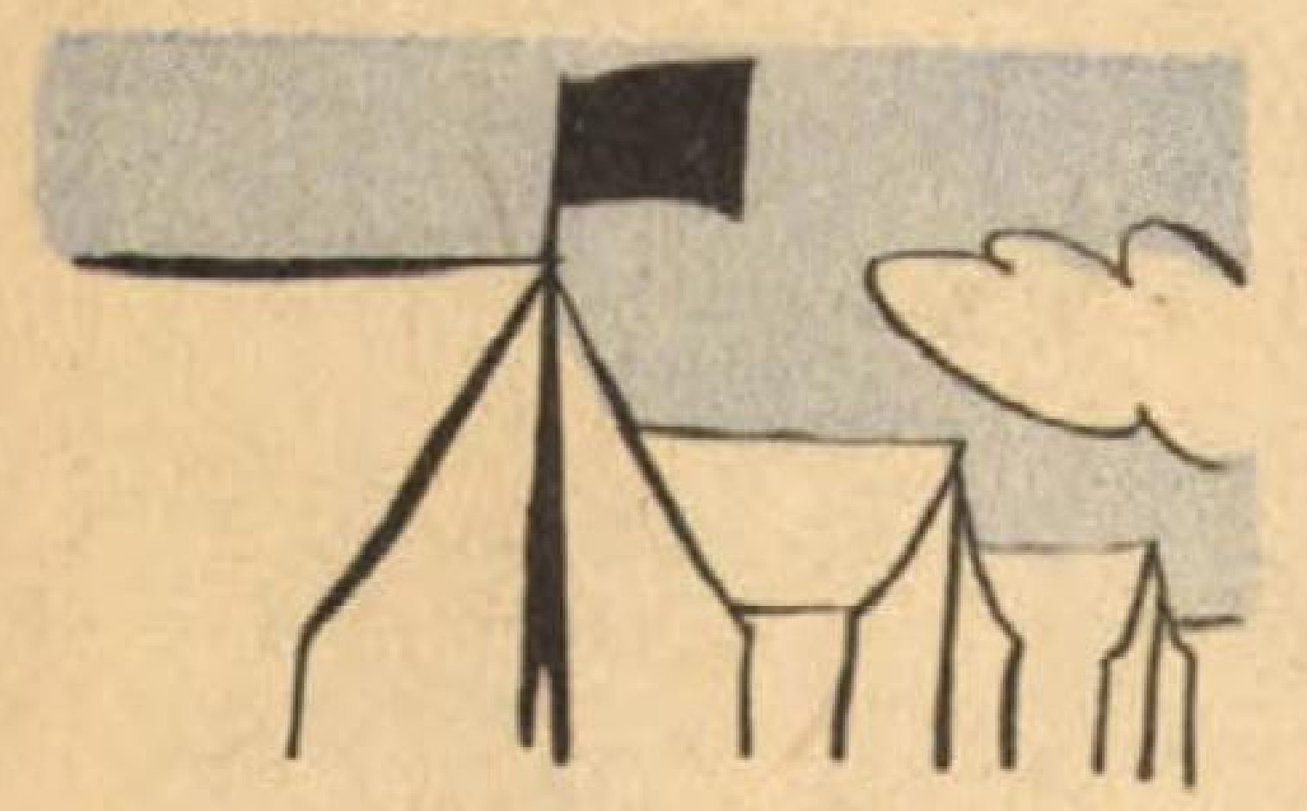

6.

A diákok és a tanárok közötti viszonyra jellemző, hogy az egyik iskola dolgozó diákjait tanárjuk jutalmul egy-egy pohár sörrel vendégelte meg. Pálinkát nem kaptak a fiúk, úgy látszik, annyira jól már nem dolgoztak.

7.

Az időjárás változásait fegyelmezetten követik. Mint mondják, a melegben nem tudnak elaludni, a hidegben viszont azonnal felébrednek.

8.

A legújabb élettani kutatások eredményeit alkalmazzák, mert tudják, hogy az olaj egészségesebb, mint a zsír. Naponta néhány liter napolaj fogy a táborban.

9.

A tudomány és az űrkutatás legújabb hőstettei iránt nagy lelkesedést tanúsítanak. Többen kijelentették, hogy szívesebben lennének űrhajósok, mert ott a kabinban csak 18 fokos a hőmérséklet.

10.

Fegyelmezetten kihasználják a sportolási lehetőségeket, és 500-an pingpongoznak 2 asztalnál.

11.

Bíznak abban, hogy mire felépül a DCM, több cementet kap az ország, és több tánclemezt a tábor.

Összefoglalva: lesz gyümölcs a fán, amelynek ilyen virága van. És ezt a gyümölcsöt majd leszedik a fiúk.

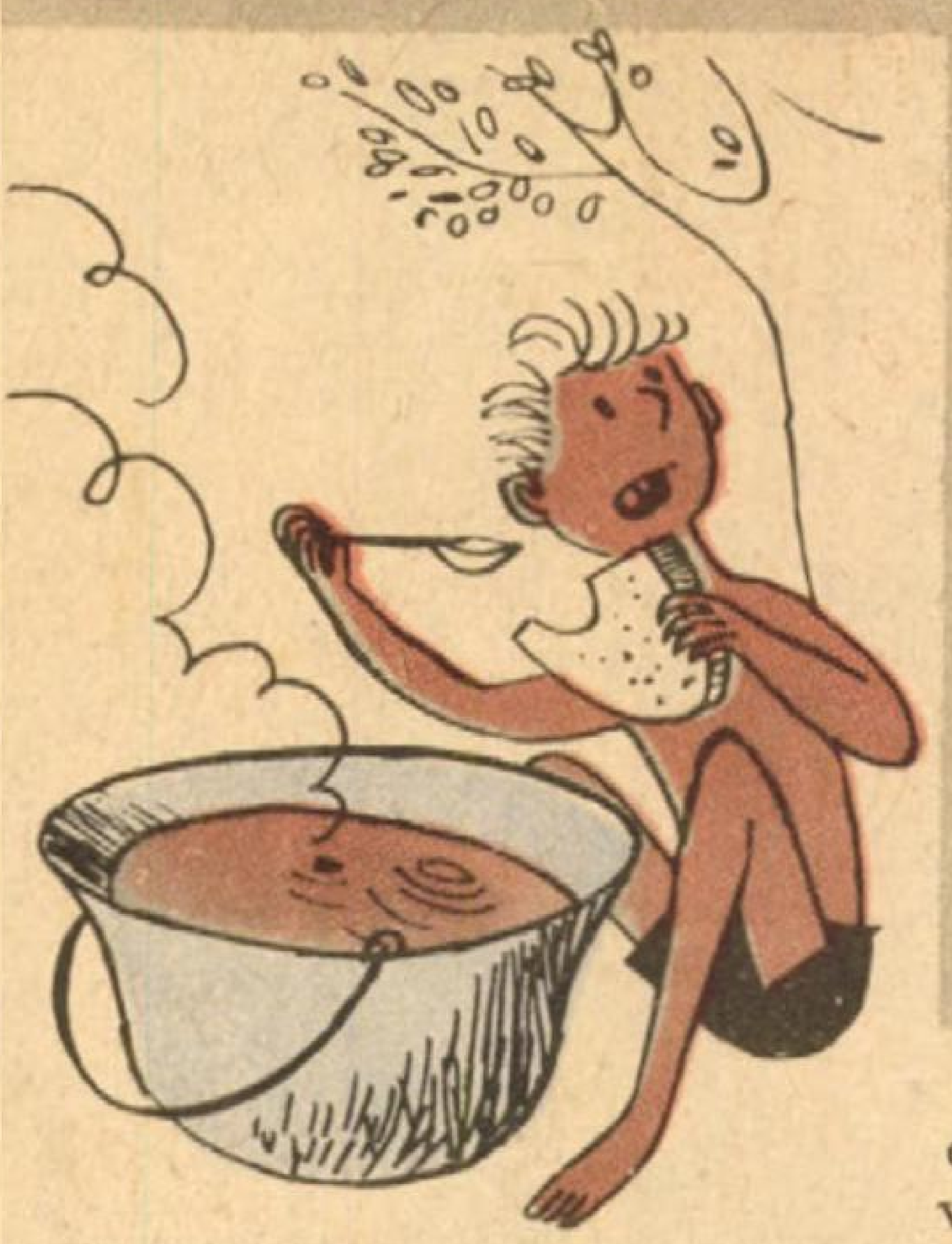

— A minőség megfelelő, de a mennyiséggel baj van . . .

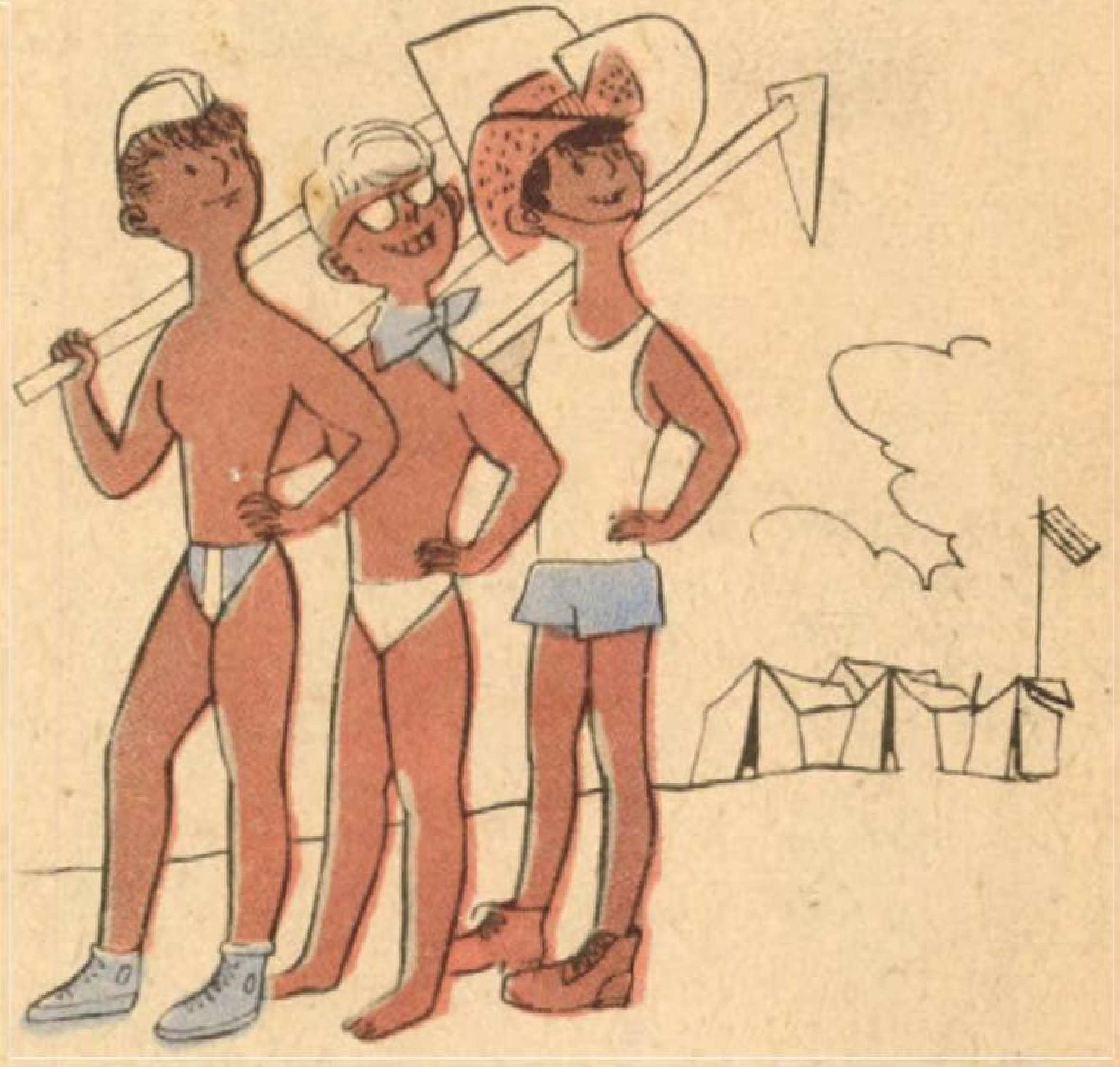

A veteránok, akik már a negyedik nyári táborozáson vesznek részt

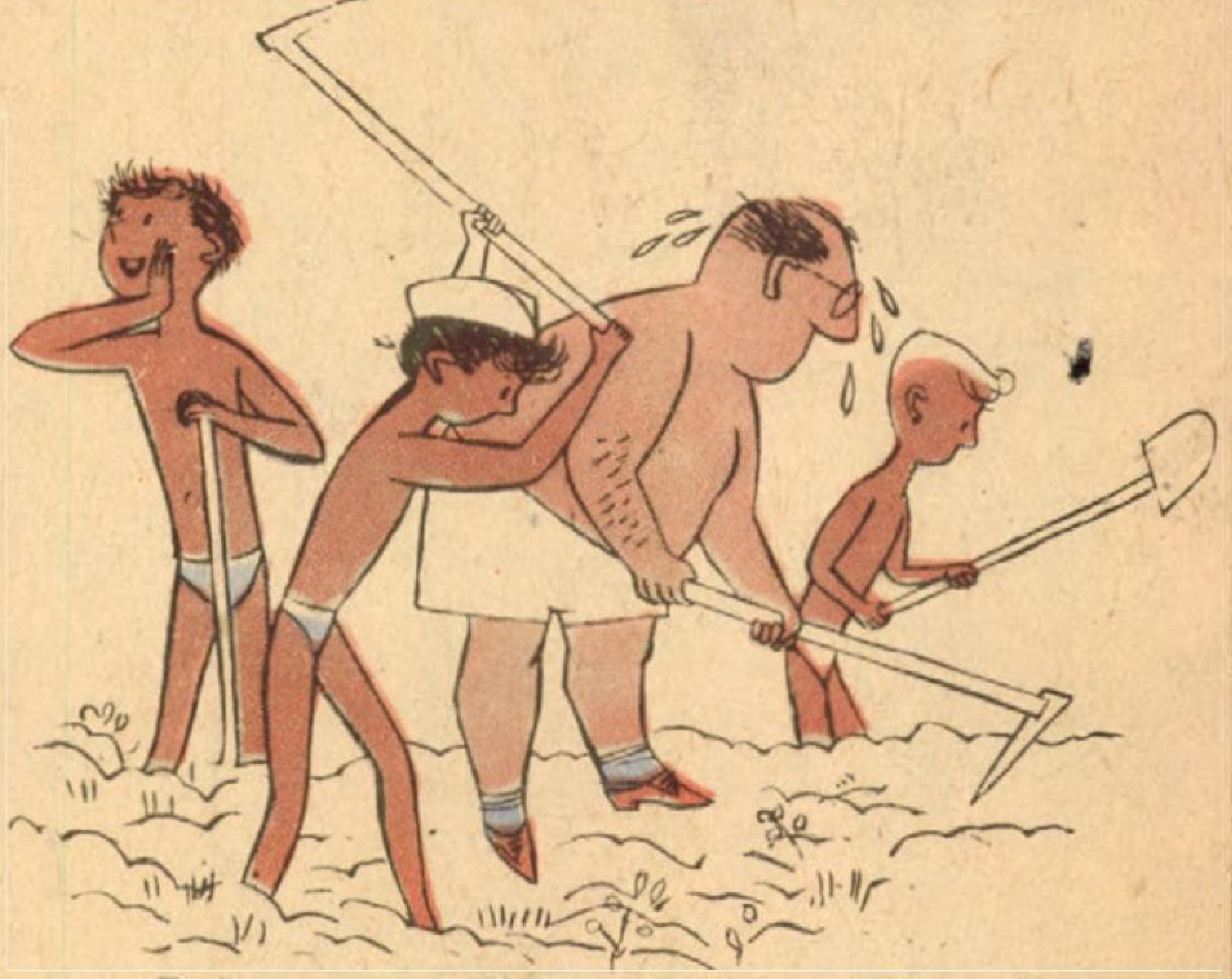

— Pszt, ez egy újságíró, aki inkognitóban dolgozik közöttünk . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4121 — Kossuth Nyomda. Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.